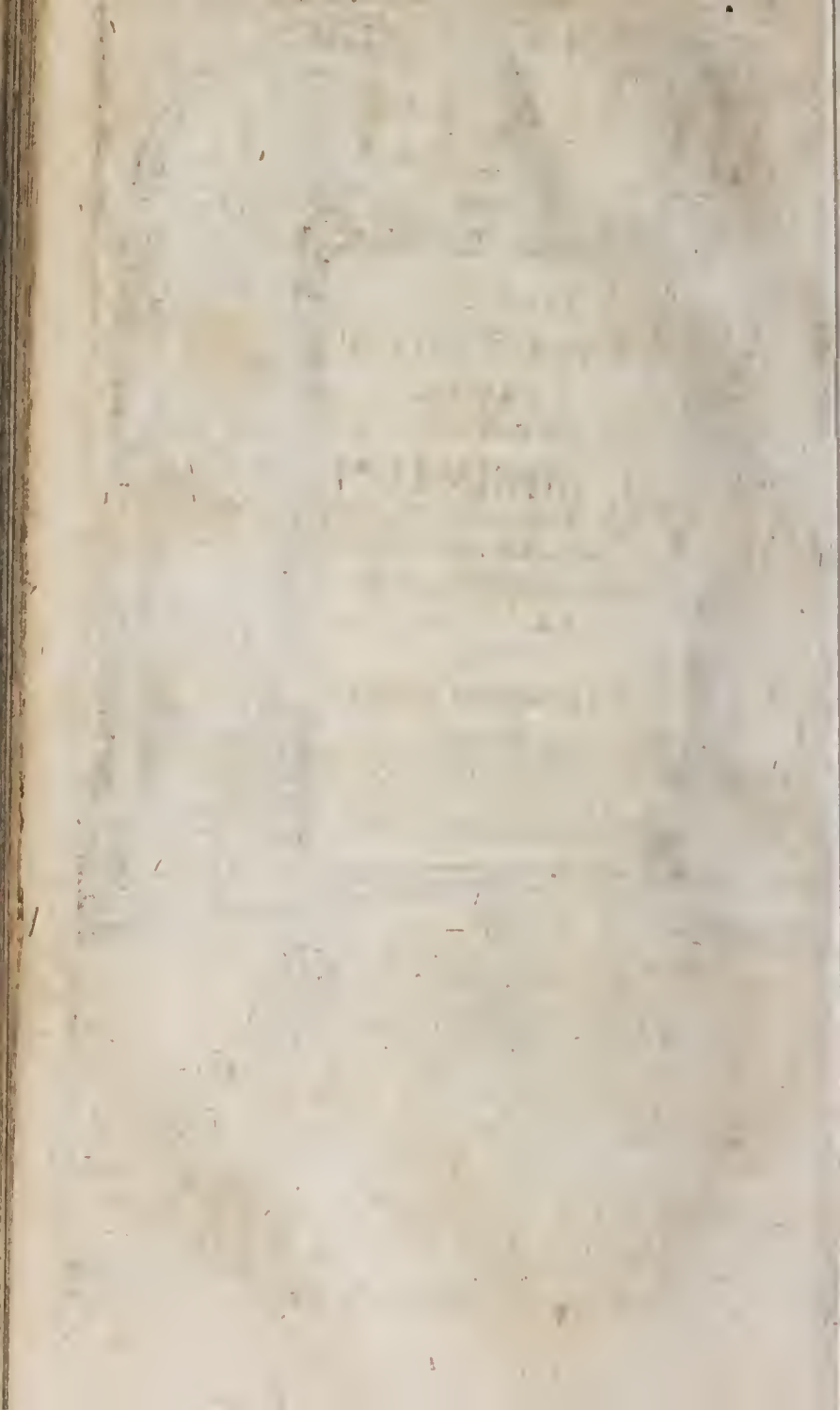

[The text on this page is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a dense block of text, possibly a list or a series of entries, but no specific words or numbers can be discerned.]

RELIGIOSÆ
Kiiouienſium
CRYPTÆ
in quibus
LABYRINTUM
et in eo corpora He-
rolamæge Divorum
Roxolanotum ex no-
mine ad oculum
demonſtrat
M. IOHANNES HER-
BINIUS
Regiomonti
Sumptibus Martini
Hallervordi Bibli: 1675

RELIGIOSÆ
KIJOVIANSES
CRYPTÆ,

Sive

KIJOVIA SUBTER-
RANEA:

In quibus

LABYRINTHUS SUB
TERRA,

Et in eo emortua, à sexcentis
annis, Divorum atque Hero-
um Græco-Ruthenorum, &
nec dum corrupta,
corpora,

*ex nomine atque ad oculum, è ΠΑΤΕ-
ΡΙΚΩ Sclavonica detegit.*

M. JOHANNES HERBINIUS.

J E N Æ,

Impensis MARTINI HALLERVORDI.

Literis JOHANNIS NISII.

ANNO M. DC. LXXV.

MEMORIALS

PRESENTED TO THE HOUSE OF COMMONS

IN THE YEAR 1780

BY

W. B. B. B.

WILLIAM B. B. B.

OF THE

HOUSE OF COMMONS

IN PARLIAMENT ASSEMBLED

AND IN ANSWER TO A RESOLUTION

PASSED IN PARLIAMENT

APRIL 1780

BY

W. B. B. B.

WILLIAM B. B. B.

OF THE HOUSE OF COMMONS

IN PARLIAMENT ASSEMBLED

AND IN ANSWER TO A RESOLUTION

PASSED IN PARLIAMENT

Illustrissimo, ac Celsissimo

Principi ac Domino

DN. ERNESTO

BOGUSLAO,

CROJET A RESCOTI DUCI;

S. R. Imperii Principi, Marchioni Hau-
ræi, Comiti in Fonteney, Bayon & Dompmar-
tin / Neogardiæ item & Massoviæ &c. Nec

non Potentissimi Electoris Brandenburg-
ensis in Ducatu Prussiæ, & per Pome-
raniam citeriorem Gubernatori Ge-
nerali &c.

Domino meo clementissimo:

NEC NON

Serenissimi ac Potentissimi Electo-
ris Brandenburgici Consiliariis supremis,

Ducatumq; Prussiæ Regentibus eminên-
tissimis ac Generosissimis,

DN. JOHANNI ER-

NESTO à Wallenrodt / Su-
premo Aulæ Provincialis Magistro,

in Pachellen / Predelwitz / Altstadt / König-
See / Jrgelauken &c. Domino Hæ-

reditario:

) (

DN.

DN. ALBERTO à *Balsheim* /
Burggravio Supremo in *Mulsehnen* /
Loschen & Lindenau / &c. Domino
Hæreditario :

DN. JOHANNI DIETERI-
CO à *Zettaw* / Cancellario &
Supremo Tribunalis Præsidi, in *Wicken* /
Schönbruch / Doben & Arnau &c. Do-
mino Hæreditario :

DN. GEORGIO ABELI
à *Zettaw* / Supremo Mareschallo,
in *Warinen / Baudels / Sießlak* &c.
Domino Hæreditario :

Item :

Nobilissimo, & Magnifico Viro

DN. JOHANNI REICHARDO
Fehren / Serenissimi Electoris Brandenburgici
à *Consiliis, & Illustrissimæ Principis Ra-*
dzivvilæ ab intimis &c.

&

Nobilissimo, Amplissimo & Juris Consultissimo

DN. JOHANNI Nejer / *Illustrissi-*
mæ Principis Radzivvilæ à Secretis
& *Rationibus* &c.

Domini, Patroni & Promotoribus Evangelii
gratiosissimis & obseruandis

Gratiam, pacem & omnimodam in arduis rebus pro-
speritatem à DOMINO IESU!

Celsissime Princeps, Illustris ac Generosi Domini,
& Magnifici VIRI.

SI verè quidam pri-
scorum Philosopho-
rum effatus est, *in Sa-*
pientia studiis nihil age-
re, & nihil esse, idem esse ; certè
sanctissimum DEI Oraculum
erit : In Regno DEI esse , &
CHRISTO non servire est, aut a-
gere asinū, aut bruto esse deteri-
orem *Esa. 1. v. 3.* tandemq; nihil
esse omninò, nisi servum ne-
quam, in pristinum tenebrarū,
ut ibi duplo vapulet , præcipi-
tandum. *Luc. 12. v. 47.* Sanè regna-
re omnes in regno DEI deside-
rant: nec pauciores etiam ser-

vitutem in Ecclesia ambiunt, ast
cum imperio quodam & for-
tuna lautiore. Paucissimi amo-
re divino flagrantēs, etiam in
adversis rebus, JESU pauperi
ultro, seriò & bona fide con-
stanterque famulantur. Cum
itaque DOMINUS & Pontifex
noster T.O.M. JESUS CHRIS-
TUS me servorum suorum ul-
timum & indignissimum, in
censu Ministerii tenuioris repu-
taverit, nunc autem, admiran-
do suo beneplacito, etiam exu-
lare jubeat cum illis, qui *euntes*
semen pretiosum in lachrymis disse-
runt tamen; Psal. 126. ne in otio e-
xilii otiosus essem omnino, de
abditis sub terra Græco-Ruthe-
norum

norum rebus, ad majorem DEI
gloriam & Ecclesiæ CHRISTI
incrementum, tradere quædam
constitui. Peregrini sumus in
Roxolania Germani, & Roxo-
lani, (sive vulgari appellatione
Russolani) cum suo Borystene
apud nos peregrinantur. Et
quotusquisque est, cui illam,
famâ tum integrâ, tum justo
auctiore celebratam in Orbe,
inque ripa Borysthenis sitam,
urbem KIJOVIAM adire, per
continua ibidem Cosaccorum
cum Tartaris certamina hactenus
licuit. Quis Trojæ vestigia
non lustraret lubens? Quis Pri-
amos, Hectoras, Achilles, Aja-
ces, aliosque Dardanorum æ-

què ac Archivorum Heroas,
etiam maxima sumptuum ja-
cturâ, ad Borystenem specta-
tum non iret peregrè? Horum
enim corpora in Cryptis Kijovi-
ensib⁹ extare adhuc incorrupta,
mendax, & impudens quidem,
in Germania fama rudioribus
persvadere, adeoque fide sub-
lesta imponere non dubitavit.
Quâ vanitate excitatus ego,
cum mihi, Ministerii Evangeli-
ci partibus in Saxonica Ecclesia
Vilnæ defungenti, multa priva-
tim cum venerabili Patre Græ-
co - Ruheno, Ordinis S. Basilii
Vilnæ ad Spiritū S. Abbate, DN.
MARTINIANO WOLOS-
ZOWICZ, consuetudo fre-
quens-

quensque familiaritas ; cum Eminen-
tissimo verò Archimandrita Kijovi-
ensi DN. INNOCENTIO GIZIEL
literarium etiam intercederet com-
mercium ; & lingvæ Sclavonicæ eru-
ditionem haud mediocrem nactus
hac occasione sum , & ritum Græco-
Ruthenorum in Ecclesiis ipsorum u-
su receptorum spectandi subinde facta
est mihi copia ; eaque ex Viris illis hu-
manissimis de Kijovia cognovi atq;
didici , quæ & mendacem in Germa-
nia famam conficiant penitus , & Le-
ctorem piûm de multis Borystenida-
rum rebus erudiant nonnihil, mone-
antque.

Tuo verò excelso Numini, Heros
& Dux Celsissime Domine mi Cle-
mentissime , nec non magnis Vestris
Nominibus , Generosissimi Prusis
Magnates, Domini & Patroni mei
gratiosissimi, libellus iste nunc suppli-
cet, ut, Ducali autoritate magnificoq;
Vestro

Vestro patrocínio tuto prodire in lucem, extareque publicè sibi liceat. Oro autem veris gemitibus FILIUM DEI, ut Potentissimam DOMUM Electoralem BRANDENBURGICAM, nec non Celsitudinem Tuam Ducalem, Vestras Illustres Generositates, & Magnificentias regnare, agereque in pace florentissima ac superesse diu velit, SEMPER AUGUSTAM. SEMPER PRINCIPEM. SEMPER GLORIOSOS. SEMPER FELICES ! Fiat ! Dabam Regiomonti è domo exilii, die 6. Martii, Anno Sal. M.DC. LXXV.

VV. Celsitudinis, Generositatis & Magnificentia

Cliens humillimus
ac religiosus

M. Johannes Herbinus.

INDEX CAPITUM.

- I. De Erymologia vocis Sclavonicae PIECZARA.
- II. De Loco Cryptarum Ruthenicarum, & in specie Kijoviensium.
- III. De origine Cryptarum Kijoviensium.
- IV. De Auctoribus Cryptarum Kijoviensium.
- V. De MATERIA Cryptarum Ruthenicarum.
- VI. De FORMA Cryptarum Kijoviensium.
- VII. De Ratione seu modo fodendi Cryptas.
- VIII. De usu Cryptarum.
- IX. De speciebus Cryptarum Ruthenicarum.

INDEX CAPITUM.

- X. De Corporibus in Cryptis Kijoviensibus repositis
- XI. Problema. Quænam sit causa incorruptibilitatis corporum, ab annis amplius sexcentis, in Cryptis Kijoviensibus dormientium.
- XII. De Capitibus seu craniis oleiferis in Cryptis Kijoviensibus.
- XIII. De argumentis Ruthenorum pro miraculo olei Cryptani.
- XIV. De RUTHENORUM ingenio.
- XV. De Admirandis Ruthenorum rebus.

Σὺν Θεῷ.

SI quod est in cœlo studi-
um, aut si qua Divinitatis
(quæ est profecto) in ter-
râ occupatio Naturæ mi-
racula sunt, quibus mens illa om-
nipotens sua aut occultat Myste-
ria, aut in Orbem prodit fata. In
quo studio tam mirabiliter se ex-
erit ut Orbis nova in dies videat
nireturque naturæ miracula. Et
quia mirari opera sua jubet DOMI-
NUS, Psal. 66. v. 5. ne in alto Exilii
mei otio nihil agam omninò,
bo peregrè Kijoviam ad magnū
Borysthenis tractum, quæque ibi
DOMINUS ad spectandum nobis
proposuit, quæque ex Venerabili
Archimandrita per commercium
literarium didici, penitiùs inspe-
ctabo.

DE CRYPTIS
CAPUT I.

De

VOCE SCLAVONICA
PIECZARA,
quæ Cryptam subterraneam
significat.

SUMMARIUM.

1. *Cryptarum Etymologia Latina & Polonica enucleatur.*
2. *Cryptæ sunt sacræ & profanæ.*

I.

CRyptæ vox Græca κρύπτη, κρύπτειν occultare, abscondere, orta est. Rectè igitur in sensu dextro Fornix hypogæus Latinè subterraneus, Polonicè *Pieczara* dicitur. Cujus vocis Originem nemo, quod sciam, indicavit hæctenus. Cryptæ Kijovienses, Sclavonicè & Polonicè *Pieczary* ab Historicis Sarmatis appellantur quidem, sed unde nominis istius derivatio erit? Divinabo. Aut à nomine *Piecz* seu *Pieczotozoanie*, hoc est, sollicitudo; quia Cryptæ illæ magnâ

KIJOVENSIBUS.

gnâ curâ elaboratæ sunt; Aut à nomine Sclavonico, *Piec*, id est, fornax: quia perfossæ in illis subterraneis Cryptarum meatibus dextrorsum & sinistrorsum cellæ quædam breves & angustæ, Virorum religiosorum habitacula, & post mortem sepulchra elaboratissima, ad instar fornacum, excavata sunt. Delige, Lector, utram velis sententiam, hic enim ego certè nihil statuo.

II. Latinis nominibus Crypta dicitur, antrum sive conclave subterraneum, fornix hypogæus, meatus subterraneus, cuniculus, &c. Et quia in Kijoviensibus aliisque extraneis Cryptis cellulæ quædam & concamerationes sive ductus sub terrâ camerati, inveniuntur, sanè sepulchra arcuata vocabuntur rectissimè, Germanis Crypta ein Gewelb: aliter ein heimlicher Gang unter der Erden. Polonis autem *Pieczary*, *piece*, vel *Lochy podziemne*, id est, Fornaces, Cuniculi, foramina subterranea, conclavia arcuata &c.

III. Variè autem vox Cryptæ ab homine milite, cive, Sacerdote, vel à Bruto effossæ significat. 1. Primum quidem

qualecunq; antrum subterraneum & cuniculum, ein Loch oder Gang unter der Erden/ uti nunc in Etymologia dictum est, de quo Martialis :

Gaudet in effossis habitare cuniculus antris,

Monstravit tacitas hostibus ille vias.

2. Significat antra vel specus montium, seu natura seu arte excavatorum religiosos, quales Cryptæ olim erant miserorum in persecutione receptacula v. g. *spelunca Cananea*, in quam se Reges Cananæ à Josuâ victi receperant, sed postea inde extracti & à populo Israël occisi sunt, Jos. 10. *Antrum Davidicum* ADULLAM dictum 1. Sam. 22. HELIANUM 1. Reg. 19. *Propheticum* 1. Reg. 18. *Apostolicum* Hebr. II.

3. Accipitur pro spelunca religiosa, quales olim apud gentiles erant Musarum antra. Imò in Cryptis Kijoviensibus Sacra quandoque, teste Nestore Ruthenorum Historico atque Chronologo, in suo libro, cui titulus est *πατερικόν*, id est, Liber vitarum S. S. Patrum in Cryptis Kijoviensibus nunc dormientium, tempore definito peraguntur. 4. Denique etiam Cryptæ

ptæ subterraneæ sunt sepulchra, seu mortuorum genere aut meritis illustrorum, dormitoria, quæ prisci vocabant Mausolea. Et in hâc significatione Cryptæ Kijovienses publicè audiunt, quod sint Heroum, nec non virorum religiosorum, viventium quidem claustra privata religionis gratia perfossa, sed vitâ defunctorum cubicula seu conditoria camerata. Duplices igitur Cryptæ in Orbe dantur. 1. *Profana* Ægyptiorum, aliarumque gentium ac terrarum 2. *Sacra*: nempe Virorum, Sacrorum ac religiosorum, ante & post diem supremum secessus ac receptacula. Nos, missis profanis, sacras ingrediamur Kijoviensium Cryptas.

CAPUT II.

De

LOCO CRYPTARUM KIJIVIENSIIUM.

SUMMARIUM.

1. *Cataractæ Borysthenis Cosacorum sedes.*

2. *Cosaci hodierni olim in castris Alexandræ
M. milites falciferi.*
3. *Kijovia non est Troja antiqua.*
4. *Kijovia non fuit sedes exilii Ovidiani.*
5. *Cosaci Scythæ agricola Borysthenida juxta
Herodotum.*

I.

Duo sunt, quorum nomine Borysthenes ejusque accolæ Roxolani à Geographis commendantur maximè : Cataracta & Urbs Kijovia. Cataracta est, quâ Borysthenes, inter scopulos & mæandros anfractusque multos, gradibus aliquot præcipitatus, in alios scopulos & saxa eminentia, horrendo cum fragore & mugitu, terrâque tremente, labitur. Hasc Cataractas Kosaci accolæ idiomate Rutheno **P O R O H I**, id est, Limina ideò vocant, quod Cataractæ illæ Tartarorum excursiones, instar obicis sufflaminant, eumque illis opponunt limitem, aut limina, quæ transilire nequeunt. Inde Kosaci Zaporovienses dicuntur incolæ Roxolani & milites, qui in illo tractu perpetuas contrâ Tartarorum excursiones & latrocinia agunt excubias. De quorum
Cosa-

Cosacorum Etymologia hodie docti variè sentiunt. Quidam cum Piasecio nomen hoc derivant à voce Polonica, *kozà*, id est, capra: rationem addunt istam: quia instar caprarum cùrsu velocissimo ad omnia agiles currant: vel quod caprinis pellibus contrà injurias aëris tegantur. Sed forsan verisimilior est derivatio à Slavonico nomine *kossà*, id est, falx: Unde *kossak*, falcifer. Atque ita priscos Borysthenidas fuisse appellatos, ex Magnate quodam Polono didici. Postea, litera S. in cognatam sibi (quoad pronuntiationem Sarmaticam) literam Z, mutatâ, vulgus Cossacos olim falcigeros nunc *kozàcos*, id est, caprinos, vocat. Quod Erymon Q. Curtium in lib. 7. de rebus gestis Alexandri M. probare Scythas Borysthenidas falcigeros (Polonicè kozakos) in castris Alexandri M. militasse Disputator quidam haud ita pridem asserebat, quod ego tamen nec in Plutarcho, nec in Q. Curtii Historia, imò nusquam advertere possum. Disquirant eruditi.

II. Alterum est KIJOVIA Urbs eis Borysthenem, elevat. Poli circiter 50. gradus

dus

dus sita, cujus originem investigare hic non est animus. Illud autem expendere pretium operæ erit haud leve, quod inter alia de Urbe ista vulgò prædicantur: fuisse scilicet kijoviam. i. Trojam veterem, quæ, ob raptam à Paride Helenam Menelai Spartanorum Regis uxorem, à Græcis olim per decennium obsessa, tandemque expugnata ac penitus excisa est. Cui fabulæ istud accedit commentum, in Crypta Kijoviensi gigantea Hectoris, Priami, Achillis, & aliorum tum Trojanorum, tum Græcorum Heroum corpora, à tanto jam tempore, incorrupta spectari. Sed absurda hæc atque falsissima esse Geographia docet. Si enim Troja olim fuit, ubi nunc Kijovia existit; quâ quæso ratione classis Græcorum eò per descendentes Borysthenis adversi Cataractas penetrare potuit, cum ne scapha quidem incolumis illac transeat? Quomodo Æneas classem per Cataractas illas transmittere potuit, cum ne trabes quidem impune ibi præcipitentur. Magna sanè est ac celebris Cataracta Westro-Gothica, nomine TROLLHETTA, Latinè, si cum Nonio loqui li-

cet,

cet, Capitium aut mitra Diaboli, in quam trabes vel mali nautici præcipitati impune evadunt pauci admodum: Quam Cataractam cum inspectaremus Viatores, toti horrebamus. Astuna hæc Cataracta cum multis Borysthenis præcipitiis nequaquam est conferenda. Sed & Virgilius navigationem Æneæ in Italiam recensens, nullam Borysthenis, nullam Ponti Euxini, nullamque Hellesponti ab Ænea trajecti, quæ omnia tamen trajicienda classi Dardanorum erant, facit mentionem. Certè Homerus de Borysthene nostro tacet, & nos cum eo. Quæ verò & quorum hominum cadavera in Cryptis Kijovienfibus incorrupta hæctenus ostenduntur, infra spectabimus. Quapropter fabulas istas suis remittimus auctoribus.

III. 2. Hoc autem disquisitione accuratiore dignius est. *An Kijovia exilii Ovidiani sedes fuerit?* Ad quæ nonnulli variis adducti rationibus, variè respondent. 1. Affirmantes nituntur hisce argumentis. *a.* Quia Augustus Octavius Cæsar Poëtam Ovidium ad Scythos relegavit. Jam verò Roxolani Borysthenidæ, quorum oppidum

dum est Kijovia, olim gens érant Scythica
 è Scythis oriunda, teste Herodoto in Mel-
 pomene lib. 4. qui gentem illam Scythas
 vocat agricolas, quos Græci, qui sub Hy-
 pane incolunt, Borysthenidas appellant;
 ipsi verò se Olpiopolitas. Hi autem po-
 puli sunt Cosacci falcigeri, Ukrainam
 tractumque Borysthenis hodie usque ad
 Moscoviam sese porrigentem incolentes;
 de quorum esculentis Herodotus loc cit.
 hæc scribit. *Horum utriq₃* (scilicet Calli-
 pidæ, qui sunt Græco-Scythæ, hoc est, è
 Græcis facti Scythæ & Halizones) *cum in*
cæteris servant ritum Scytharum, tum in
serendo, tum in vescendo, cepe, allio, lente,
millio, Supra Halizones incolunt Scythæ ara-
tores, qui non ad panem conficiendum se-
runt triticum, sed ad illud torrendum. Præ-
 terea docet nunc laudatus Scriptor, quòd
 Borysthenes in suo tractu pascua præbeat
 amœnissima, pecoribusque accommoda-
 tissima, juxtà quem sementis optima sit;
 & herba non sativa altissima. Si ergò He-
 rodotus Borysthenem inter flumina Scy-
 thiæ constantissimè recenset, an non gen-
 tes Ruthenæ à Ponto Euxino usq; ad Mo-
 scovia

scoviam Borysthenem hodie accolentes, ingenio, moribus, victu alii, cepearum, lentium, & milii, ac ferè eadem Christiana; gaudeant Religione? Ergò Kijovien- ses, aliique Borysthenidæ Cosacci, olim Scythæ erant, adeoque & Ovidii Poëtæ exulis hospites. Ovidius Borysthenem, gratus hospitio exul, mirificè laudat, lib. 4. de Ponto, Eleg. 10.

*Cumq; Borysthenio liquidissimus amne
Dryaspes & c.*

IV. Qui verò negant Kijoviam Ovidia- ni exilii fuisse sedem, ipsius exulis ducuntur testimonio, qui lib. III. Tristium Eleg. 9. relegatum se in oppidum Thraciæ TOMOS ita luget:

*Inde Tomos dictus locus est, quia fertur,
in illo*

Membra soror fratris consecuisse sui?

Jam verò pars illa Thraciæ sita est Istri in- ter & Borysthenis ostia, quibus sese gran- des illi Europæ fluvii in Euxinum Pontum effundunt. Quid, quod exul ipsemet se- dem exilii sui, oppidumque Tomos di- ctum, Istro sive Danubio proximum esse, lib. 4. de Ponto Eleg. 6.

*Et prius hinc nobis nimum conterminum
Ister.*

Præterea in littore maris Euxini, non
autem in ripa Borysthenis exulare se Ovi-
dus tristibus admodum elegiis in libris
Tristium & de Ponto luget, Eleg. 3.

*Littus ad Euxinum, si quis mihi diceret,
ibis,*

Et metues arcu ne feriare Getæ.

Eleg. 10. *Hic mihi in Euxino bis tertia duci-
tur æstas,*

Littore pellitas inter agenda Getas.

Manet ergò immota hæc assertio, Ovidi-
um Poëtam, inter Scythas quidem steri-
les, qui ante secula septem & decem, Ge-
tarum nomine in Orbe audiebant, in ma-
ritimo Euxini oppido *Tomos*, in ejus lit-
tore frequenter deambulans Ovidius spe
Augustæ Octavii Cæsaris Clementiæ su-
um levabat exilium, non autem inter Scy-
thas aratores & cultiores: hoc est, in terrâ
Borysthenidarum Cosaciorum; (*Ukraina*
vulgò hodiè appellatur) multo minus in
Urbe *Kijovia* exulasse; adeoq; nobili huic
Ruthenorum Urbi *Kijoviæ S. Andreæ A-*
postoli potius largimur Evangelii mini-
steri-

sterium, (de quo mox agemus,) quàm Nationis Romani exilium asserimus.

CAPUT III.

De

ORIGINE CRYPTARUM KIJOVENSISUM.

SUMMARIUM.

1. *Seculo X. tria in Oriente memorabilia.*
2. *TZAR, Moscoviticum non est Caesaris, sed Regis nomen.*
3. *Roxolani seu Rutheni (Russi) quinquies baptizati.*
4. *Crypta Kijovienses seculo X. fodi cœpta.*

I.

Quæritur non immerito: *Quando Crypta Kijovienses fodi cœperint?* Quod quidem certius aliunde cognosci nō potest, quàm ex libro Sclavonico П А Т Е Р И - X O Ñ supra allegato: in quo Patrum Crypto-Kijoviensium vitas Nestor Ruthenorum Chronographus prolixè & paucis enarrat, qui liber Kijoviæ A. C. M. D C. L X I. typis editus est Sclavonicis. Initia

autem Cryptarum Kijoviensium Nestor statuit in Anno CHRISTI millesimo. Quo seculo decimo tria in Oriente accidere memorabilia. I. Deplorata illa Ecclesia Orientalis Græcorum ab Occidentali Latinorum secessio, quam Baronius Anno Christi 1008. esse factam tradit; II. WLODIMERUM SWIATOSLAUM Ruthenorum Ducem Cæsarem creatum, idque factum esse hac occasione in præfatione libri ΠΑΡΕΚΛΗΤΩΝ in Polonicum sermonem ab Episcopo KLOSSOVIO translatis, asseritur.

II. Cum *Constantinus Monomachus* Imperator, in Oriente cum Persis, & in Occidente cum Latinis bellum gereret: Wlodimirus Dux Ruffiæ quoque expeditionem contra eundem Cæsarem in Thraciam instituebat. Ut itaque Constantinus arma ejus à se averteret, per Legatum suum Episcopum quendam Ephesinum coronam Cæsaream, sceptrum & Crucis Sanctæ lignum in disco aureo ei dono misit, adeoque hoc facto Ducem Wlodimirum, primum Magnæ Ruffiæ Cæsarem creavit. Indeque Magnos Duces Mosco-

via Cæsares se, & contracto nomine Sclavonico, T Z A R O S hæctenus dicere atque scribere. Sed clarissimus Historiæ Lithvanæ scriptor *Albertus Kojalowicz*, Parte II. lib. 7. pag. 411. contrarium statuit. *At, inquit, propè perfectam rem, nova à Moscicis injecta concertatio, vix non præcipitavit. Seu debellatâ, seu attritâ victoriis nuper Casanensi Scythiâ IVANUS usurpare cœperat titulum Tzaris: quo Scytharum Reguli more ejus gentis uti fuerant soliti. Sclavonica eadem vox, non significat Cæsarem aut Imperatorem, quemadmodum exterorum aliqui, ignoratione idiomatis mixtâ adulationi, lapsi, vocitare solent Magnum Moscoviæ Ducem, ; sed Regem. Legati tamen Regii, quod homo arrogans insolentem titulum privatâ auctoritatè invasisset, Rege suo inscio, recusabant constanter, eum fœderis titulis præfigere.* Hæctenus K O J A L O V V I C Z. Unde manifestum est. I. Vocabulum T Z A R Sclavonicum, non Cæsarem significare, sed Dominum regnantem sive Regem: siquidem Moscovitæ omnesque Roxolani DEUM etiam in precibus suis Tzarum, omnipotentem appellantes, hoc nomine

ac titulo invocant, quod ego lingvæ Sclavonicæ haud omninò imperitus, vel incertum precatiunculis in ΕΥΧΟΛΟΓΙΩ ipsorum Græco-Rutheno extantibus legi. Quin eodem Tzari titulo alios quoque Reges externos Historici Ruthenorum appellare non dubitant. Adeoque vox Sclavonica CZAR (vel Germanica pronunciatione TZAR) non Cæsarem significat, sed Regem. 2. Demirari ergò satis non possum, quo auctore Kossovius Episcopus, WLODIMIRUM SVVIATOSLAUM ab Imperatore Orientali CONSTANTINO MONOMACHO, missis ei dono Imperii insigniis, Cæsarem Magnæ Ruffiæ creatum esse, Anno CHRISTI millesimo, aut millesimo octavo asserat; cum Anno M. D. XLVIII. Dux Moscoviæ Joannes Sclavonicè IVVAN dictus Basilides, annis quingentis ad quadragesimum quintum, ab excessu Wlodimiri Svviatoslai demum, novo atque inaudito Polonis exemplo, titulum Tzari primus sibi arrogaverit?

III. Tertium est, insigne & consummatum in Ruffos DEI beneficium, quod, abje-

abjectâ & ejuratâ turpi paganorum idololatriâ, fidem Christianam amplexi, atque mox baptizati, cum Duce W L O D I M I R O, ad oscula J E S U C H R I S T I Filii Dei admissi sunt. Qua Dei misericordiâ recreati in fide Christi secundum Græcorum ritus, constantissimi posthac perstitère, perstantque adhuc. Constantissimi adhuc, inquam, perstitère : namque Russia quater antehac in mortem Christi baptizata, reluctantibus ipsorum Ducibus Idololâtris, in pristinas denuò Ethnicorum tenebras recidebat. Et quia id non omnibus constat, paucisque Sclavonica Ruthenorum lingua, ritus sacri, nec non mores perspecti sunt; facturum me è re publica existimo, si Ruthenorum (olim testibus Herodoto & C. Curtio, Scytharum) ad fidem Christianam conversionem, è præfatione libri ipsorum Sclavonici Π Α Τ Ε Ρ Ι Κ Ο Ν dicti excerptam, tum etiam, quæ fando mihi auctoribus gravissimis cognita sunt, publicè & palàm fecero.

IV. Ita autem Ruthenorum Chronographus Nestor Πατερικόν part. 1. nec non Bzovius Annal. Tom. 19. Anno 1514. &

Gvagninus in descriptione Moscoviæ tradunt. Roxolani, hoc est, Russi Orientales, Septentrionales, & Meridionales, primum ad CHRISTUM conversi & baptizati sunt ministerio Apostolico. Namque cum *S. Andreas* Apostolus in Chersoneso Taurica partibus Evangelii defunctus, in Russiam Septentrionalem adverso Borysthene navigaret, fortè in itinere montes Kijovienses ascendit. Cui loco benè precatus crucem sanctam in monte, ad cuius radices nunc porta Civitatis Kijoviæ erecta est, defixit. Idem Nestor est auctor, *S. Paulum* Apostolum, cum in Dalmatia Sclavonis Evangelium prædicaret, Russorum quoq; gentes confines ad Baptismum *S.* invitasse. Post excessum verò ejus *S. Andronicum*; successu quidem ob Tyrannidem imperantium illa tempestate in Russia Ducum, parum felici tentasse idem fertur,

V. Secundùm baptizati sunt Roxolani seu Rutheni Anno Christi 863. sed rectius ex calculo Funcii & *Æneæ Sylvii* Anno Christi 861. Imperante in Oriente *Michaële* Cæsare, *Photio* verò Patriarcha Constanti-

stantinopoli sedente, quo seculo, imò anno Seculi eodem Poloni quoque Christi Evangelium ministerio Cyrilli & Methodii amplexi sunt; A quibus Sclavorum ac Polonorum Apostolis Cyrillo & Methodio religio, cultusque sacer lingvâ Sclavonum vernacula conscripta, ac præterea multi alii libri in eandem lingvam translati sunt. Baptizatos autem primùm fuisse Duces Ruthenorum *Swiatopolkum*, *Roscislaum* & *Kocelium*, qui, divinitus moniti ab Imperatore suprâ memorato Michaële missionem Cyrilli ac Methodii petierunt, eamque tandem impetraverunt, quâ de re Nestor, Sclavus, Baronius, Funccius, Cromerus, Stricovius & alii pluribus scripserunt.

VI. Tertius Ruthenorum baptismus incidit in Annum Christi 878. secundùm Baronium Tom. 9. Annal. Anno Christi 886. imperante Basilio Macedone. Hic Cæsar Episcopum quendam, cujus nomen Annalibus ignotum est, in Ruffiam misit, ut Sclavis *Christum* prædicaret, eosque baptizaret. Rutheni verò audito Evangelio fidem detrectantes, miracula postulabant.

bant. Quapropter Episcopus Evangelii librum in ignem projicit : quo flammis nihil quicquam læso, multi Roxolanorum miraculo attoniti Christo mox nomen professi baptizabantur.

VII. Quartum Roxolanorum Baptismum OLHA Uxor Ducis Ruffiæ, avia verò WLODOMIRI Anno Christi 958. exemplo suo procuravit. Profecta enim Constantinopolim, imperante Græcis Constantino VIII. sedente verò, post fata Theophylacti, *Poliuēcto*, ibidem à Patriarcha baptizata, atque benedicta inter mulieres Roxolanas appellata est. Baronius Anno 958.

VIII. Tandem, Wlodimiro Sviatoslaō Ruffiæ gubernacula tenente, omnes in universum Rutheni Anno Christi 1000. vel calculo Baronii 1008. cōversi ad Christum & baptizati sunt, idque factum est hoc successu : Fortè tunc *Cyrus* Philosophus WLODIMIRUM Ruffiæ Orientalis, Septentrionalis atque Occidentalis Monarcham ad Religionem Christianam informabat. Cum enim WLODIMIRUM, abjectis gentilium superstitionibus, novam

vam meditari religionem fama esset publica, miserunt ad eum Judæi, Saraceni, Itali, & Græci nuncios, qui suam quisque ei religionem commendarent. Wlodimirus autem, spretis reliquarum gentium ritibus, Græcorum amplexus est sacra, auctore Cyro Philosopho, qui Principi huic Articulos Fidei Christianæ prolixè inculcabat, insuper aulæum, in quo ultimum Dei judicium faberrimè acu depictum erat, à Cæsare & Patriarcha Constantino-politano ipsi dono missum, subinde ei ostentabat. Quam historiam Wlodimirus frequentius aspectans quærebat ex Philosopho, quodnam genus hominum à dextrâ Judicis staret? Acceptoquæ responso, à dextrâ Christianos esse, quorum fides bonis operibus esset illustris atque conspicua; à sinistra verò omnes fore infideles sacro Baptismi lavacro nō expiatos, haud leviter affectus ingemuit, beatosque à dextris, miseros autem à sinistris Judici adstantes pronunciavit. Cui Philosophus: & tu, inquit, Wlodimire baptizatus olim inter beatos à dextris recenseberis. Quo dicto, Wlodimirus totum se fidei cultuique

que CHRISTI addixit. Cùm autem, utra
 sectarum Christianarum esset sanctior,
 nesciret, misit è vestigio Legatos, qui fi-
 dem & sacra Christiana inter gentes va-
 rias dispicerent. Qui, multis tentatis gen-
 tibus, habitoque sacrorum delectu redu-
 ces, Græcam Principi suo præ cæteris re-
 ligionem maximè commendabant: tan-
 tam scilicet in Missa Græcorum cui inter-
 erant, testabantur se dulcedinem sensisse;
 ut penè extra se rapti magis cœlesti, quam
 terrestri solennitati se putaverint inter-
 fuisse. Wlodimirus autem, jactis non-
 dùm in religione Christiana fundamen-
 tis, postquam exercitus Novvogradii &
 Kijoviensis virtute Chersonesum Tauri-
 cam, (hodiè Peninsula Tartarorum Pre-
 copensis vulgo audit) occupasset, missis ad
 Imperatores Græcorum fratres germanos
 Basilium & Constantium legatis, *Annam*
 sororem ipsorum in matrimonium sibi
 deposcebat. Cùmque Imperatores, datu-
 ros se Wlodimiro sororem in matrimo-
 nium, sed non nisi Christiano, respondis-
 sent; Regessit Wlodimirus, se religio-
 nem Christianam ritusque Græcorum

jam pridem probasse, mitterent modò Episcopum ad se, qui Baptismi aliisque faceris apud se operaretur. Quo responso exhilarati Cæsares, sorori germanæ Wlodimiri nuptias vix tandem persuasere. Quapropter Princeps augusta, tot gentium saluti velificatura, Corsunium Chersonesi Tauricæ metropolin magno apparatu advenit. Accidit autem, ut Wlodimirus Sponsus fortè tùm usu oculorum, ex improvise privatus, se Diis gentilium, ultoribus istam luere pœnam credens, de Baptismo suo jam desperaret. Cui autem Sponsa Augusta benè sperare jussu, *baptizare modo*, inquit, *Wlodimire, & recuperabis valetudinem pristinam*: quod ipsum, etiam sine mora effectum est. Namque cum Archiepiscopus Corsunensis manu vertici imposta benè ipsi precaretur, continuo quasi squama quædam ab oculis ejus defluxit, Wlodimirusque visu recuperato Deum glorificavit: *nunc primum*, inquit, *Deum verum cognovi*. Peractis nuptiis Wlodimirus jam Christianus, nactus à Patriarcha Constantinopolitano *Sergio* Metropolitanam primùm *Michaëlem* (Stricovius

covius Facyonem vocat) Kijoviam cum Uxore Anna profectus, idola gentilium ibidem evertit, omnes Roxolanos Baptistas expiari, seque in fidem Christi dedere jussit: qua de re Stricovius lib. 4. fol. 141. plura tradit.

IX. Illis ergo tam faustis Ruthenorum initiis Cryptæ fodiebantur primum, aut effossæ jam alicubi obiter producebantur. Non enim, imperante Sviatoslao Wlodimiro, Cryptæ in Russia fodi primum cœpere: siquidem superioribus Roxolanorum baptismationibus Viri religiosi, metu Tyrannorum Ethnicorum, antra hujusmodi subterranea, quibus tutò laterent, forsan fodiebant, quod ipsum è libro *παιτερικόν* in Vita S. S. Antonii & Theodosii divinare licet.

CAPUT IV.

De

AUCTORIBUS CRYPTARUM KIJOVIANSIUM.

SUMMARIUM.

1. Cryptæ subterranea sedes Exulum. 2. Pri-

2. *Primi Cryptarum Kijoviensium auspices incerti.*
3. *Sancti Dei heroës, honorandi etiam post fata modo debito.*
4. *B. Lutheri memoria Sancta.*
5. *Non Trojani, sed Roxolani Cryptarum Kijoviensium fundatores.*

I.

Fossores Cryptarum varii variarum, adeoque profani profanarum, Sacri sacrarum sunt. Cumque mihi de omnibus Cryptarum generibus hoc loco agere non proposuerim; ideo neque fossores alios, præterquam sacros, in ipsorum Cryptis investigabo. Constat autem ex Historiâ sacrâ, in primitiva Christianorum Ecclesiâ, Martyres & Confessores exules, nec non Monachos & Eremitas, tempore atque metu illarum Universalium decem persecutionum, in montium & sylvarum specubus latitasse: aliquos etiam salutis suæ gratia nova sibi sub terris antra effodisse, uti Apostolus ad Hebr. II. v. 37. 38. testatur: *Circumiebant in ovillis, & caprinis pellibus egentes, pressi, afflicti, quibus Mundus non erat dignus, errantes in solitudinibus,*

*bus, in montibus & speluncis, & in cavernis
terrae.*

II. Pari ratione Kijovienses aliasque Ruthenorum Cryptas viri olim Martyresq; sancti ac religiosi à Principibus Ethnicis rerum potentibus afflicti, se tuto in eas recipere, excavârunt. Cum autem de primis & antiquis admodum meatum Ruthenicorum fossoribus nemini hodie satis constet; quare nec liber Patrum Crypto-Kijoviensium hac de re quicquam tradit aliud, quàm quod sancti ipsorum atque religiosi Hilarion, Antonius, Theodosius, aliique Patres, sacrorum ac religionis secretioris gratiâ, Kijovienses aliasque specus, sub montibus Roxolanorum, temporibus diversis, & maximè quidem Æræ Christianæ seculo IX. & X. effoderint: adeoque nunc recensitos Patres, post antiquiores seculoque Apostolico propiores, non jam fundatores, sed continuatores duntaxat & amplificatores Cryptarum Ruthenarum fuisse ex PATERICO Sclavonico palam est. Cadit igitur opinio Flori Polonici, qui Italos Cryptis elaborandis suam contulisse operam Kijovi-

joviensibus, forsan errore vulgi adductus, tradit.

III. Quos Cryptarum Kijoviensium, autores sacros incolæ ea venerantur religione, ut eos Angelos terrestres atque Homines cœlestes nuncupare atque ut Divos colere religiosè haut dubitent. Quod quidem modò absit superstitio, longè ardentiore faciunt pietate, quam nos Lutherani ergà B. Lutherum nostrum, qui Occidentales fermento humanarum traditionum infectas atque sub jugo Antichristi jam procumbentes Ecclesias pristinæ sanctæ & Apostolico-Catholicæ Ecclesiæ sinceritati atque libertati restituit. Utinam eum, aut Angelum terrestrem, aut Hominem cœlestem, gratisimo Kijoviensium erga fundatores suos exemplo, aut gravissimo Apostoli Pauli monito, Hebr. 13. v. 7. Vicarium Germanorum Apostolum, doctoremque divinum reputaremus. Sunt autem ex nobis, qui Beatos Patriarchæ nostri Lutheri manes aspiciunt quidem & mirantur, imò assulas è lecto ipsius Magdeburgi in Cœnobio Augustinianorum, ad superstitiosam stultitiæ suæ ostentationem

C

nem

nem radunt, & Manuscripta ejus in raris habent deliciis; aſi doctrinam ejus ſacræ ſcripturæ & Conciliorum Oecumenicorum, nec non Aug. Confessionis Canonibus conformem, quæ multo certamine conſtitit, & Martyrum Evangelicorum ſanguine, nec non tanti Herois conſtantiam flocci jam pendunt, nec ita, ut par erat, æſtimant, omnino degeneres Patrum filii.

B. Lutherus monſtravit nobis vera Imaginis Divinæ, adeoquæ & concreatæ nobis in Adamo juſtitix ac Liberi Arbitrii ante lapſum privilegia, eorundemquæ poſt lapſum jacturam, atquæ inde reſultantia damna, & perniciem nunquam ſatis deplorandam. Idem Sanctus Pater Lutherus, proſtigatis hominum meritis, certiffimum nobis debitoribus in ſolius Filii DEI Jeſu Chriſti vulneribus ſolutionis pretium atquæ peccatorum veniam, adeoquæ & omnem juſtitix ac ſalutis viam in adorando ſolaquæ Fiducia apprehendendo Filii DEI MERITO, ſub Papatu illo tempore mortuis ſanctorum operibus animas Chriſtianorum fascinantibus, indice Apoſtolico, quaſi poſtliminio demon-

monstravit. Præterea SS. Cœnæ JESU CHRISTI sacramentum in Occidentali Ecclesia, Papæ & Cleri Romani sacrilegio mutilum, ac sequiore forma & usu profanatum, suæ & integritati & sinceritati restituit. Quo autem nos in precio tam pios B. Lutheri, non jam dico manes, sed quæ res salutis nostræ est, tam augustam ministerioque ipsius integritati suæ restitutam Apostolicam doctrinam, hodie habemus? Cumque sancti in cœlo non sua, sed unice Agni JESU CHRISTI ad dextram Patris sedentis merita agnoscant, eoque nomine DEO gratias agant, Apoc. 5. v. 9. cur nos in terra peccatores pia ipsorum opera appellemus meritoria, cum, præter Universale Christi NOMEN ac MERITUM, nullum aliud detur salutis nostræ Meritum Actor. 4. v. 12. Veneremur igitur, laudemus solenniter, atque imitemur cum B. Luthero sanctorum in cœlo triumphantium pietatem atque in fide Jesu Christi constantiam, sed salutis nostræ anchoram in unico ejusdem MERITO jaciamus, & sic gratia ipsius Domini nostri JESU CHRISTI, quemadmodum omnes ab Orbe

condito Patriarchæ, Prophetæ, Apostóli, omnesque Sancti, per fidem in eum salvabimur certissimè. Ita credimus, ita vivimus in CHRISTO & morimur Lutherani, utinam etiam tanto FILII DEI erga nos merito grati! sed ad nostra.

IV. Si igitur Cryptarum Roxolanarum & quidem singulariter Kijoviensium auctores sacri sunt & Christiani; tunc profectò fama vulgaris atque imperita, Ethnicos Trojanos easdem pro suorum Regum atque Heroum Mausoleo effodisse, imperita est, atque mendacissima.

CAPUT V.

De,

MATERIA CRYPTARUM RUTHENICARUM.

SUMMARIUM.

1. *Materia Cryptarum terra compacta.*
2. *Cryptæ Kijovienses sub Borystbene non hiant.*
3. *Nec plus ultra se porrigunt.*

4. *Florus Polonicus Germanice nuper editus, refutatur.*

I.

MAteria Cryptarum Ruthenicarum, procul dubio est terra limosa, pingvior ac solidè compacta, atque ita comparata, ut ligoni, & palæ fodientis facile cedat, seque in varios anfractus duci patiatur. E cujusmodi terra fornices hypogæi & Cryptæ Ægyptiæ, Regum ariorumque condendis corporibus, sub terra exasciatæ sunt, quâ de re Historici prolixè tradunt.

II. Sed nec hoc patere undem est, quod incerta rerum fama vulgò tradit, ut fieri solet in rebus humanis, ubi multa finguntur, multa in majus attolluntur. Primum quidem ferunt, Cryptas Kijovienses subter Borysthenem suos producere fornices. Ita enim Florus Polonicus Noribergæ A. C. 1666. ab auctore INDIFFERENTE Germanicè editus ait: *Sonst soll von hinnen ein Gang unter der Erden/ bis nach Smolensko/ und zwar unter dem Nipper oder Dniester- Strohm durchgehen/ und mit lauter gegossenem Metall*

tall inwendig gefütteret seyn/ woraus die alte vorige Herrligkeit dieses Orts abzunehmen/ und wird der Bau solches hochkostbaren verborgenen Ganges den Italienern zugeschrieben. Frölichius berichtet/ daß die Länge desselben auf 80. Römische Meilen sich erstrecke. Darüber man billig möchte vor Verwunderung erstaunen: Zumahlen weil eine Ruffische Meil noch etwas größer/ weder unsere Deutsche. Quæ autem laudandus infrà Archimandrita Kijoviensis negat; forsàn, quia meatus illi sinuosi non eâ sunt profunditate, ut infrà Borysthenis alveum abdere sese queant, quod quidem procul dubio ita est.

III. Alterum vulgi commentum est, Cryptas Kijovienses longitudine sua usque ad Cryptam Czernichoviensem, & (uti alii magis strenuè mentientes affirmant) Smolensciam atque Pieczoriensem Moscoviticam sese porrigere. Quod verò ceu absurdum falsumq; accolæ Borysthenidæ rident. Namque oppidum Moscoviticum PIECZORA ab Urbe Kijovia ferè septem gradibus elevat. Poli: hoc est, ampli-

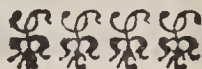

amplius centum milliaribus distat. At quis mortalium tantum perfodere, aut facere sub terra iter potest?

IV. Tertium grande nimis & vix fungis ipsis verisimile, Florus & Froelichius in suo Viatorio, invitis atque reclamantibus Ruthenis, tradunt, Cryptas Kijovienes in sua amplitudine incredibili intus ære fuso (mit lauter gegossenem Metall inwendig gefürttert) subductas esse.

Quid hâc de re sentis, Lector? Numquid Cryptæ sub terrâ amplius centum milliarium Germanicorum longitudine effodiendæ mille anni, talenta autem millena sufficerent? Numquid tantum æris in Orbe terrarum dari putes, quod huic portentosæ Cryptæ intus ad octoginta milliaria vestiendæ esset satis? Miror igitur,

Viros doctos ista, ceu vera, incerto
 autore & argumento trade-
 re; sed ad For-
 mam.

DE CRYPTIS
CAPUT VI.

De

FORMA CRYPTA-
RUM KIJIVIENSIIUM.

SUMMARIUM.

1. *Cryptæ Kijovienses, Labyrinthus sacer.*
2. *Non naturales, sed artificiales sunt.*
3. *Idea Cryptarum.*
4. *Johannes Fabricius Polonus Kijovia reli-
ctus inter varias gentes sollicitè
queritur?*
5. *Archimandrita Rijoviensis literæ respon-
soriæ.*

I.

Formam Cryptarum Kijoviensium
contemplantes, Deum immortalem!
Quos ductus ibi? quæ à lateribus concla-
via? quos denique ibi flexus atque anfra-
ctus sinuosos videmus! Labyrinthum sub-
terraneum si dicit Ruthenus, haud præfi-
scine dicit, nec à vero abludit. Etenim
Viator, illorum ignarus meatuum, Cry-
ptam ingressus, nisi aut manuductore, aut
filo

filo Ariadnæ fuerit usus, tortuosis implicatus fornicibus, egredi inde non poterit.

II. Hæ igitur Cryptæ memorabiles, non naturales, sed devotâ industriâ, arteque Patrum religiosorum admirandâ variè sunt elaboratæ. Quippe ibi cellæ, clavia, mausolea, cubilia, & quod fidem publicam superat, templa quoque, Antonio & Theodosio auctoribus, faberrimè constructa exstant: cujusmodi templum sub Kijoviæ Veteri Monasterio hodie-
num attonitis videre licet viatoribus. Nestor in *Πατρικῆ* cap. i. de Vita S. Antonii, & Florus Polonicus Indifferens loc. cit.

III. Et quia nec Cryptas istas, nec ideas earundem spectare hæcenus licuit publicè cuipiam. Proinde gratificaturum me Lectori abditarum rerum curioso existimo, si huic dissertationi meæ duarum S.S. Antonii & Theodosii Cryptarum Kijoviensium ideas, quas mihi Reverendissimus IGNATIUS GIZIEL, hoc tempore Archimandrita Pieczaro Kijoviensis, pro summa sua atque inter Ruthenos rarâ ergà exteros humanitate, Vir omnimoda Lingvarum ac scientiarum, quas sibi in mul-

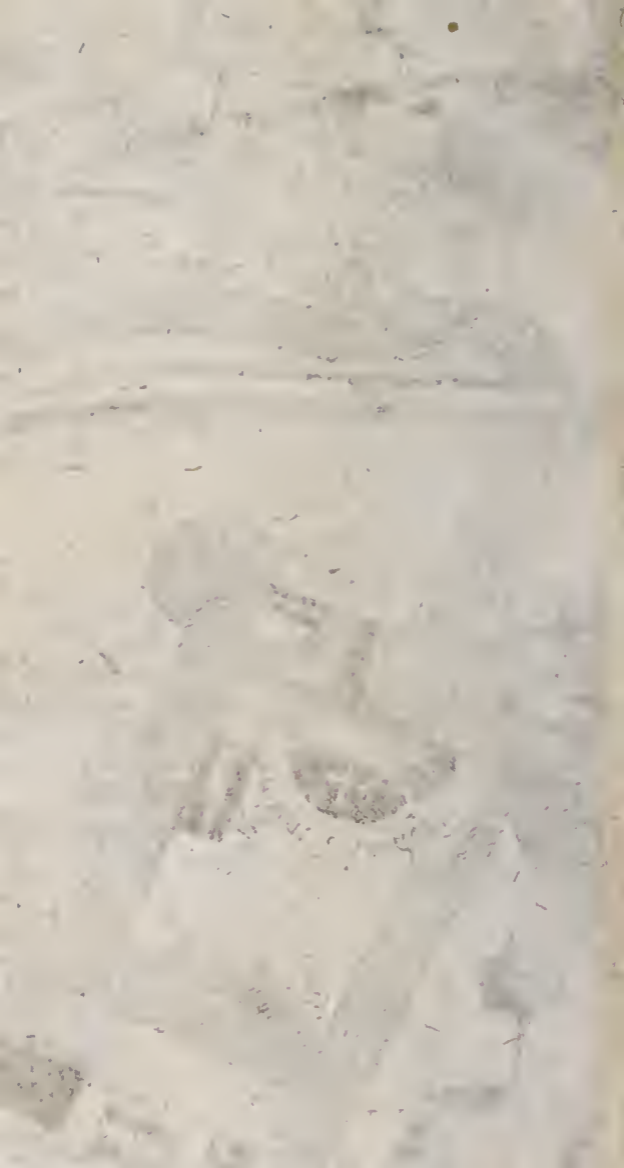
tis Europæ Academiis atque peregrinationibus acquisivit, eruditione atque experientia instructissimus, mihi Kijoviâ dono misit, scriptisque in eam rem manu propriâ literis, de Cryptarum Kijoviensium natura me hac de re ipsum, qua par erat observantia, appellansem abunde informavit, de quo beneficio magnam ipsi habeo gratiam.

NB.

IV. Has Ideas accurato Archimandritæ suprâ laudatissimi studio delineatas singulari nactus sum occasione. Cum enim Anno 1672. ab Ecclesiæ Vilnensis Invar Aug. Confes. addictæ Provisoribus Stockholmiâ Wilnam ad functionem Ecclesiasticam, fato meo admirando vocatus sancto Evangelii Ministerio, jussu Eminentissimi Archi-Episcopi Upsaliensis Dn. LAURENTII STIGZELII, à Reverendissimo Revaliæ atque Æsthoniæ Episcopo Domino M. JOHANNÉ JACOBO Pfeiffer Ordini sacro, ibidem Stockholmiæ in templo Germanorum, die 30. Mensis Julii solenniter allectus, Rigam Livo-

num

CRYPTA
MAJOR
ANTONIA

HOROLOGIUM
S. 3. H. I. A. B. I.
S. 3. H. I. A. B. I.
RUTHENICIM

Metropolita
Episcopus
Ihumen
Sacerdos
Diaconus
Martyr
Clarus
Principis
Pistor
Pistor
Pictor
Pictor maurans
Afflictus
Perspicax
Medicus
Thaumaturgus
Senex
Laboriosus

DOMUS VIRTUTUM
DORMITENTIUM IN CRYPTA HOC

Ab hac
sanu
Meridionali
Templi Exaltationis
S. Crucis versus ori-
entalem plagam Borysthenis
sunt vassus 1390.

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

num trajicere, indeque ad sedem Ministerii mei, quod vacare mihi legitime tum credebam, Wilnam proficisci constituissem: adiit me nobilis quaedam Matrona Domina APOLLONIA de Naglowo Naglovvstca, Nobilis & Experientissimi Medici Doctoris atque hoc tempore Practici Stockolmiensis GEORGII GERNHARDI Uxor, conquestaque multis lachrymis, quod cum Anno 1648. in Ukraina ultra Borysthenem, una cum prioris conjugii marito suo PHILIPPO FABRICIO Illustrissimi olim Ducis WISNIOWIECKI Archiatro ageret, filium unicum annorum duodecim JOHANNEM FABRICIUM Kijoviæ Jesuitis illo tempore ibidem in Collegio profitentibus instituum, pellioni verò, cujus nomen non meminerunt, propè portam Salvatoris habitanti sustentandum, commendârunt. Interea Parentes aliquot milliaribus ultra Borysthenem ad oppidum Ducis Wisniowvicii LOCHVVICA profecti erant. Ubi mox rebellio Cosaccorum in Polonos Duce CHMIELNICIO exorta est; quæ adeò sæviit, ut miseri Parentes, relictis fortu-

fortūnis per Albam Russiam, fugâ Vilnam Lithvanorum evadere, salutiq̃ue suæ, relicto Kijoviæ filio, consulere coacti sunt, de quò autem filio suo JOHANNÉ FABRICIO, ubi ille nunc sit gentium, aut an supersit adhuc vivus, nihil quicquam certi Parentes mœsti cognoscere hætenùs potuère. Ego itaq̃ue, commissò mihi à Domina APOLLONIA munere defuncturus missò, publicâ Nobilissimi Magistratus Vilnensis auctoritate, Kijoviam tabellario dataq̃ue ad Reverendissimum Archimandritam Pieczaro Kijoviensem in eam rem epistola, & impetratis à Venerabili Domino MARTINIANO WOSLOWICZ Ordinis S. Basilii in Cœnobiis, Vilnensi ad Spiritum S. & Coronensi in M. D. Lithvaniæ Abbate, magno meo fautore olim & amico familiari, ad eundem Archimandritam nec non ad Reverendissimum Archi-Episcopum Czernehoviensem & Novvogradensem Dn. LAZARUM BERRANOWICZ literis commendatitiis, suprâ memoratum JOHANNEM FABRICIUM Polonum, passim per totam Lithvaniam & Ukrainam,

cis & ultrà Borysthenem, usque ad Pontum Euxinum, in Monasteriis & Curiis Ruthenorum investigavi : sed proh dolor ! & opera & oleum, impensique sumptus frustra fuère, adeoque excessisse eum à consortio mortalium, nec uspiam superesse amplius inde conjicio. Siquidem laudatus jam Senatus Vilnensis ipsemet, de errore aut jactura Fabricii sollicitus, me commissa mihi inquisitione, gnaviter esse defunctum, publico testatur scripto ac sigillo, quod ego huic appendo dissertationi, ut si quispiam de præfato JOHANNÉ FABRICIO Polono quidpiam inaudiverit, aut ipsi de eo, ubicunque sit gentium, aliqua fortè fuerit, aut sit jam notitia, sollicitæ de Filio matri APOLLONIÆ, aut mihi ejusdem hâc in re procuratori indicare dignetur, quod ego per misericordiam DEI omnes publicè obtestor atque rogo humillimè.

TESTIMONIUM NOBILISSIMI
 SENATUS VILNENSIS IN
 MAGNO DUCATU
 LITHVANIÆ.

Sabbatho ante Dominicam Rogationum

num die *Vigesima Octava Mensis Aprilis*, Anno Domini *Millesimo Sexcentesimo Septuagesimo quarto*.

AD requisitionem & juridicā postulationem Reverendi Domini JOANNIS HERBINII Ecclesie Saxonicae Vilnensis Ministri, constituti personaliter, coram Nobili Officio Consulari Vilnensi Honorati Domini, STEPHANVS & MICHAEL KVSZELICZOVVIE, fratres germani, Cives & Mercatores Vilnenses, tanquam fidejussores Honesti CORNELII ADAMOVVICZ Civis Vilnensis, recognoverunt attestantes, quomodo prænominatus Reverendus Dn. JOANNES HERBINIVS Minister Saxon. Ecclesie Vilnensis expediverit Vilnâ in Vkrainam prædictum CORNELIVM ADAMOVVICZ eidemque, prævia fidejussione illorum, Centum florenos Polonicales, pro viatico dederit, ad inquirendum ingenuum JOANNEM

NEM

NEM FABRICIVM Doct̄oris PHIL-
 LIPPI FABRICII filium Kijovia, An-
 no millesimo sexcentesimo quadragesimo
 octavo, sub tempus rebellionis Cosacco-
 um derelictum: quem cum memoratus
 CORNELIVS ADAMOVCZ nun-
 tius, peragrando Totam Vkrainam, in
 Monasteriis & Cancellariis publicis, nec
 non inter milites, secundum Instructio-
 nem sibi datam, diligenter inquireret,
 & nullibi (quemadmodum literæ testi-
 moniales à Viris Religiosis, per eundem
 Cornelium Adamovvicz nuntium alla-
 te testantur) nusquam supra dictum
 JOANNE M FABRICIVM Czerni-
 chovia, Kijovia, & ultra Borysthenem
 quesitum invenit, ut idem ADAMO-
 VCZ redux in Civitatem Vilnensem
 retulit, supra nominati Domini Kusze-
 liczovvie Fratres germani de ejusdem
 Cornelii Adamovvicz nunciis reducis,
 strenuè in indagando eodem deperdito

*JOANNE FABRICIO, navata cura,
testimonium suum perhibuerunt, quod
Actis presentibus Consularibus est con-
signatum, & Parti postulanti videlicet
Reverendo Domino Johanni Herbinio,
Ecclesie Saxonice Vilnensis Ministro,
authenticè extraditum.*

L. S. Ex Actis Judiciariis Nobili-
um Dominorum Consu-
larium Rescriptum.

V. Datis igitur ego ad Archimandri-
tam Pieczaro Kijoviensem Innocentium
Gizielium, nomine amissi Fabricii, literis,
insuper, ut me de Naturâ & constitutione
Cryptarum Kijoviensium informaret, ab
eo enixè petii. Quapropter Vir ille hodie
inter Ruthenos Patres incomparabilis,
qua est erga externos humanitate summa,
epistolâ suâ elegantissimâ mihi per eun-
dem respondit tabellarium, cujus argu-
mentum (titulum in hac Epistola meâ
haud convenientem tenuitati deprecor)
sequitur :

Copia

*Copia Literarum admodum ve-
nerabilis,*

INNOCENTII GIZIELI,
Archimandritæ Pieczaro Kijovi-
ensis ad Johannem Herbinium, Anno
Æræ Christ. 1674. Die 2. Martii.

EMINENTISSIME ATQVE EXCEL-
LENTISSIME PASTOR, MIHI
PLURIMUM VENERANDE
DOMINE ET AMICE.

Non sentio me dignum esse tali ho-
nore, qualem mihi exhibet vene-
rabilis Dominatio tua, dum mihi ea spe-
cimina adscribit, quæ meam tenuitatem
excedunt. Quia tamen hoc totum hu-
manitas & benevolentia tuæ Domina-
tionis erga me ignotum & immeritum
præstat, grato animo à venerabili Domi-
natione tua suscipio; insuper promptum
ne ad obsequia in futurum omni ob-
ata occasione exhibenda polliceor. Sed
huic promptitudini non respondet nunc
ventus: plurimis enim sciscitabar mo-
dis

dis ex multis inquirendo in variis Monasteriis de illius à venerabili Dominatione tua commemorata mæsta Vidua filio JOANNE FABRICIO; verum nil certi à quoquam de eo percepi, attamen adhuc & in posterum de eo me percontaturum polliceor. Utinam consolationeam DEUS! Quòd attinet de libro, qui vulgo vocatur (α.) SLUZEBNIK, simulq; delineationes Cryptarum, quas præ manibus habeo, nullius pretii egens, dono mitto. De Sanctis autem Cryptis quæ significanda essent, ea omnia sufficienter in libro ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ typo expressa sunt. In his meatuum magna varietas est, quos si aliquis inscius intret, velut ex Labyrintho solus sine reduciónem exire non possit. Nec putentur esse hæ Cryptæ naturales, verùm diligenti operâ illorum terrestrium Angelorum, hominum cælestium, elaboratæ sunt, quorum corpora ab annis circiter sexcentis incorrupta

rupta durant. Nec beneficio terræ hoc fit, quod à tot annorum centenis Sancto-
rum corpora incorrupta maneant (cum aliàs plurimorum ibi positorum homi-
num corpora in pulverem redacta sint) sed verè, (B.) propter sanctitatem vitæ
& singularem in DEUM pietatem, incorruptibilitate donati sunt. De non-
nullorum verò siccis capitibus etiam ole-
um salutiferum ad omnem amovendam
hominum infirmitatem manat. Illorum
meritis precibusque cæci vident, obsessi
à Demone liberantur, & miracula in
dies majora ac majora fiunt. (γ.) Quo-
usque verò se extendant Cryptæ, incerti
sumus; nam ante sexaginta circiter an-
nos propter tremorem terræ in aliquibus
locis collapsæ sunt. His breviter expositis
intimè precor, ut intercessione eorum
(δ.) quibus non dedit nec dabit videre
corruptionem, salutem optimam, lon-
gevos annos, venerabili Dominationi

*tua, & sacram benedictionem largiatur
 DEUS. Utinam mereatur esse parti-
 ceps eorum Scripturae verborum, beati
 qui non viderunt & crediderunt!
 Hoc voto claudo meam epistolam, me-
 que in sinum ulterioris amoris & be-
 nevolentiae tuae venerabilis Dominatio-
 nis depono. Datum in Monasterio Ki-
 jovo - Pieczariensi, die Mensis Martii 2.
 Anno 1674.*

Venerabilis Dominationis Vestrae

sincerus amicus & servitor

INNOCENTIUS GIZIEL,

Archimandrita Piec-
 zariensis.

INSCRIPTIO.

*Admodum Venerabili & Excellentissimo
 Pastori Ecclesiae Saxonicae,*

Domino JOANNI HERBINIO, pluri-
*mum observando amico meo pateant
 Vilnae*

VI. In qua Epistola quaedam notanda,
 quaedam observanda sunt. α. Primum vox

SLUZEBNIK significat Missale sive Rituale Græco-Ruthenicum, ex magno illo *Ἐυχολογίῳ* Græcorum, posteaque in Sclavonicam linguam translato Ruthenorum libro Ecclesiastico ТРЕБНИК. dicto excerptum. Quam vocem SLUZEBNIK nos, suo quidem sed minus Latino nomine AGENDAM Ecclesiasticam hodie nuncupamus. Quam AGENDAM Sclavono-Ruthenicam Perquàm Venerabilis Kijoviensium toties jam celebratus Archimandrita, una cum binis Cryptarum Kijoviensium schematibus, mihi dono misit, quæ etiam omnia publici juris nunc facio.

VII. β. Observo in Epistola hac Ruthenorum de incorruptibilitate corporum emortuorum in Cryptis Kijoviensibus sententiam: videlicet, Patrum istorum corpora, ob sanctitatem vitæ antea actæ, & ob singularem in DEUM pietatem incorruptibilitate donata esse. Quæ sententia sano sensu intellecta haud usque adeo est absurda. DEUS enim Sanctus ac benedictus, inque operibus suis admirandus inter filios hominum, etiam

in summa Evangelii gloriæque suæ luce edere miracula nondum ejuravit, Psalm. 66. v. 5. Quæ miracula inter fideles suos DEUS patrat tum clam, tum palam. 1. *Clam* quidem, quoad vivimus, actus Providentiæ suæ admirandæ inter nos edit, quod Psalmus nunc allegatus, nec non Psal. 46. v. 9. graviter docent. Sed hoc fit nobis id non observantibus, Psal. 73. & Psal. 139. v. 17. &c. 2. *Palam* autem DEUS stupenda edit facinora. In articulo Mortis fidelium servorum suorum. Etenim, qui custodit Sanctorum suorum ossa, ut ne ullum ipsorum conteratur, Psal. 34. v. 21. idem etiam ea, ubi & quando vult, edere miracula jubere potest, quod ipsum Protomartyr N. T. S. STEPHANUS, JESUM Θεάνθρωπον à dextris DEI videns, dulcissimo afflictæ animæ suæ solatio, expertus est, Actor. 7.

VIII. Deinde & hoc observandum probè est, quod piis Christi servis morituris concentus harmonici seu Musica quædam, cujus harmoniæ dulcedo ineffabilis est, aliquando audiatur, non ab agonizantibus duntaxat, sed ab aliis quoque

piis adstantibus, atque id ipsum ultro attestantibus. Quod non superstitione, sed revera fieri, neque esse habendum susque deque, D. Augustinus fratres suos monet. Præter Augustinum Nicephorus lib. 8. Histor. Eccles. cap. 41. de Amouno quodam Ægyptio refert, Antonium animam ejus è corpore migrantem deduci in cœlum, Angelicis virtutibus eam comitantibus, atque ineffabili quodam hymnorum carmine prosequentibus, vidisse. Quod si Nicephorus (in rebus multis ingenium ejus ita est) fabulosus hîc videtur, audiamus igitur alios: & quidem 1. *Gaufridum* Monachum Clarevallensem, in Vita Divi Bernhardi, lib. II. cap. 3. in fine, qui de Sancto hocce Abbate refert: quod, cum pauper quidam, & verè pauper spiritu, mortuus fuisset, ipse animam deferri audiverit.

2. *Quin* & in transitu Aldefonsi Catholici Asturiorum Regis, qui Anno Salutis 790. imperavit, voces psallentium in aëre, feruntur, fuisse auditæ: *Ecce, quomodo tollitur justus, & nemo considerat*, teste Roderico Toletano lib. de rebus Hispaniæ cap. 5. Tom. 2. Corporis Scriptorum rerum Hispan. pag. 72.

3. EURO SIA Bohemiæ Regis filia Aragoniæ Regi per nuncios desponsata, cum in Maurorum Principis manus venisset, atque ab eo, conjugio ipsi copulari renuens, ad mortem damnata esset, ferientis gladium patienter expectans, hanc Anglicam vocem audivit : *Veni electa mea. Sponsa CHRISTI, accipe coronam, quam tibi DOMINUS preparavit*, ut memorat Lucius Marinæus Siculus, lib. 5. de rebus Hispaniæ Tom. I. Corporis Scriptorum Hispan. pag. 343.

4. Item, in obitu cujusdam Episcopi Compostellani, viri eximiæ sanctitatis, auditæ sunt voces Angelorum canentium : *Veni, electe DEI, intra in gaudium DOMINI tui*. Johannes Visæus Brugensis in Chronico rerum Hispanicarum ad Annum 920. Eodem Tomo I. pag. 715.

5. Gregorius Magnus Homil. 15. in Evangelia de servulo quodam paralytico commemorat. Qui, cum se jam morti proximum cognovit, peregrinos viros atque in hospitalitate susceptos admonebat, surgerent illi secumque Psalmos pro expectatione exitus sui decantarent. Cūque

que ille cum eis moriens psalleret, voces psallentium repente compescuit, cum terrore maligni clamoris, dicens: *Tacete. Nunquid non auditis, quanta resonent laudes in caelo?* Cumque ad easdem laudes, quas intus audierat, aurem cordis intenderet, sancta illa anima à carne soluta est. Sed exeunte illâ, tanta illic fragrantia, odoris aspersa est, ut omnes illi, qui aderant, inæstimabili suavitate replerentur: ita ut per hoc patenter agnoscerent, quod eam laudes, quas audierat, in cœlum suscepissent. Idem repetit, lib. IV. Dialog. cap. 14. Porro & Homilia 40. in Evangel. de ROMULA: Nocte, *inquit*, quartâ magistrâ suam vocavit. Qua veniente viaticum petiit, & accepit. Et ecce subitò in platea, ante ejusdem cellulæ ostium, duo chori psallentium adstiterunt, & sicut ipsæ se dicebant sexus ex vocibus discrevisse, psalmodiæ cantus dicebant viri, & foeminæ respondebant. Cumque ante fores cellulæ exhiberentur cœlestes exequiæ, sancta illa anima carne soluta est. Quâ ad cœlum ductâ, quanto chori psallentium altiùs ascendebant, tanto cœpit

psalmodia leniùs audiri, quousque & ejusdem psalmodiæ sonitus, & suavitas elongata finiretur: Repetit idem, ceu veram facti historiam, lib. IV. Dialog. cap. 15.

6. Circa MARTINI quoque Episcopi mortem Angelicos cantus fuisse auditos memoriæ prodidit M. Marulus Spalatenfis, lib. 6. Exemplor. cap. 16. Sed cujus auctoritate fretus, me fugit. Etenim Severus Sulpitius, Paulinus, Venantius Fortunatus, Gregorius Turonensis aliique, tale quid de Martino non statuunt. Sed nec illud occurrit apud alios probatos Scriptores, quod idem auctor, de Paphnutio, Benedicto, Stephano, Ægidio, Maximo, Marcellino aliisque pag. 1436. tradit, quasi in obitu simile quid contigisset.

7. Quarè nec absurdum erit, quod in Patria mea Bicinæ Silesiorum (præhsicinè id recenseo) annis abhinc 46. accidit. Ubi, cum Reverendus olim, doctrinæque & singularis pietatis nomine celebratissimus Dn. CHRISTOPHORUS *Süssenbach*/Pastor Ecclesiæ ac Ministerii in Districtu Bicinensi Senior, avus meus maternus, diem supremum obiturus, manè

horâ

horâ sexta in templo Psalmum secundum, pro more Ecclesiæ, de æterna Filii DEI generatione explicasset paucis : conversus ad populum, hoc ipso die mortem sibi ob-eundam, prædixit, factaque ad constantiam in Fide JESU CHRISTI, mutuam charitatem, & ad pietatem adhortatione, singulis Ecclesiæ membris, Ministerio, Magistratu & plebe valere jussis, domum suam, multorum lachrymis comitibus, quo vaderet, ne sese orphanos Pater, pupillos Patronus desereret, in clamantibus, abiit; moxque, viribus ipsi sensim deficientibus, decumbere ex valetudine, seque, uti agebat, in occursum DOMINI accingere cœpit. Cujus rei famâ excitati Magistratus oppidanus & aliquot Ecclesiarum vicinarum Pastores Senioremem suum adeunt, salutant, ecquid valeret, rogant. Ille verò de valetudine nihil sollicitus, eandem ad illos quam paulò in Templo, instituit *παράκλησιν*. Interea, cum datâ singulis manu valediceret, concentus harmoniæ suavissimæ toto quadrantis horæ spatio, per oppidum resonans audiebatur, incertum quo loco, aliis in turri, quibusdam in Curia,

ria, nonnullis Chorum illum Musicum, in mœnibus canere arbitrantibus. Aderat fortè ibi Organœdus Ecclesiæ oppidanæ, qui dulcedine illius harmoniæ captus, referre eam in numeros Musicos, atque consignare in exemplum Musices cœlestis tentabat; sed conatu semper irrito. Quo factò Pastor nondum agonizans uxore sua Eva, nomine Hebræo (hujus lingvæ erat peritissimus) CHAVA, CHAVA accersitâ: Vidisne, nunc inquit, CHAVA mea, pietatem esse ad omnia utilem, & habere hujus & cœlestis vitæ promissionem. Audin, quid canat Musica cœli! Et tibi eâdem suavitate canet cœlum, si permanseris in fide & amore FILII DEI. Quibus dictis ad parietem conversus, nemine advertente, obdormivit placidissimè. Quo tam beati excessûs exemplo, deinde consanguinei ac tutores mei ad pietatis studium me puerum subindè accendebant. Quod ego tum adultior, ceu commentum superstiosæ plebis, initiò rejiciebam; nunc autem, tot exemplorum in Ecclesiâ CHRISTI confirmatus, hæc esse certissima, credo. Namque Angeli Sancti ministerio fide-

deli-

delium cœlitus deputati, cum deportant
 in sinum Abrahami animas nostras, num-
 quid muti hoc faciunt?

IX. Sed liberos quoque nostros sæ-
 pius, adultiores verò aliquando etiam vi-
 dere in agone suo quasdam Angelorum
 apparitiones, variâ quidem specie & ima-
 gine, frequens admodum, & ferè passim
 inter Christianos decantata docet experi-
 entia. Adeoque non agonizantium esse
 delirium, sed ipsam rei veritatem: hoc
 ipsum enim adducta nunc S. STEPHANI
 ProtoMartyris visio, nec non Angelorum
 Lazaro morienti & jam emortuo mini-
 strantium exemplum, Luc. 16. evincunt
 gravissimè.

X. Quin & post ipsam mortem, in re-
 ligiosorum CHRISTI servorum corpo-
 ribus atque ossibus, haud leviora DEUM
 edere miracula, mirifica Elisæi ossa do-
 cent, 2. Reg. 13. Quo Sanctorum honore
 posthumo DEUS, & pretiosam sibi esse
 ipsorum mortem, Psalm. 116. declarat, &
 ad ipsorum fidei vitæque sanctitatem nos
 hacce tam gravi religione invitat.

XI. Si collapsis terræ motu quibusdam

mea-

meatibus, longitudo Cryptarum Kijoviensium incerta Archimandritæ aliisque Ruthenis rerum suarum peritissimis est; unde ergo Frœlichio & Floro Polonico, eos sese Smolenscium usque, ad octoginta milliaria Ruthenica, extendere constabit? Certè, præterquam vulgi superstitiosi traditione, alio nullo niti possunt argumento.

XII. Notanda verò Archimandritæ sunt verba voti alias benevolentissimi: *intimè, inquit, precor, ut intercessione eorum, quibus non dedit, nec dabit videre corruptionem, &c.* Quod ego quidem Viri optimi votum animo accipio gratissimo; cæterùm, quia, ut cum Poëta loquar,

Diversum sentire duos de rebus iisdem

Incolumi licuit semper amicitia,

pace magni illius Patris, quæro haud immerito: 1. *An sanctorum Patrum & Hero-um Kijoviensium corpora nondum viderint corruptionem?* Ad quod Problema distinctè respondeo, corruptionem trifariam accipi: est enim inchoativa, continuativa, vel consummativa. *Inchoatam esse, mox ab ipso mortis eorum articulo, corporum*

porum illorum corruptionem, eo quod humidum & calidum nativum seu (cum Physicis loquor) radicale jam evanuerit, certissimum est. De *continuante* corruptione nullum est dubium: quia, uti Florus Polonicus ait, corpora illa compressa quodammodo, & quasi assa sunt: scilicet quia exta viscera in corporibus illis sensim attenuata sunt: namque corpora illa non eviscerata, sed in Cryptis, & quidem in sua quodque cella, esse reposita ex Πανεπιστημίου palam est. Adeoque corpora illa attenuari in dies sensim ac insensibiliter existimo. Quod verò corruptio corporum illorum consummata à tot seculis nondum sit, miramur omnes & obstupescimus.

XIII. Alterum est: *An corpora Patrum Kijoviensium emortua non visura sint corruptionem?* Venerabilis Archimandrita phrasi Scripturæ S. ita, *Deus, inquit, nõ dedit, NEC DABIT illis videre corruptionem;* adeoque, corpora illa in Cryptis suis nunquam corruptum iri, sentit. Sed hoc statuere aut credere in sensu Theologico religio nobis piaculumque est: soli enim homi-

homini ΘΕΑΝΘΡΩΠΩ· CHRISTO JESU istud datum est privilegium, ut ne corpus ejus in sepulchro ullam videret corruptionem, quocunq̄ue illa nomine veniat, nec inchoativam, nec continuativam, neq̄ue consummativam. Quemadmodum enim corpus ejus sanctissimum, labe Peccati Originalis nulla inquinatum est ratione: ita etiam à Lege corruptionis speciali DEI privilegio exemptum est, quae de re ipsemet in persona Davidis, Psalm. 16. v. 8. exultabundus gloriatur. Quod igitur simpliciter soli & unico CHRISTO attributum à DEO est, arrogare sibi nullus Sanctorum præsumat: cum etiam sanctissimorum Patriarcharum, Regum, Prophetarum, & Apostolorum corpora post mortem dissoluta tandem corruptaque sint. Quin & communi mortalium conditione exempti, vivi que à DEO in cœlum rapti Henoch & Elias, certo modo communem senserunt & corporum suorum corruptionem sive immutationem. Ergo eandem corruptionem corpora quoque Patrum Crypto-Kijoviensium tandem experientur.

CAPUT VII.

De

RATIONE SEU MO-
DO FODIENDI CRY-
PTAS.

SUMMARIUM.

1. *Cryptæ Kijovienses Roxolanorum studio
& labore excavatæ.*
2. *Non Itali foderunt eas.*
3. *Cryptas Metallo subductas esse, falsum.*
4. *Cryptam sub terra ad centum milliaria
Germanica ducere est Isthmum
perfodere.*

I.

Contemplatus es, Lector, Cryptas Kijovienses: quid, quæso, tibi esse videntur? Profectò, si meatus istos variè contortos Labyrinthum aliquem, vel Creticum Dædali antrum dixeris, rem veram dixeris. Quod si autem Pli-

E nius

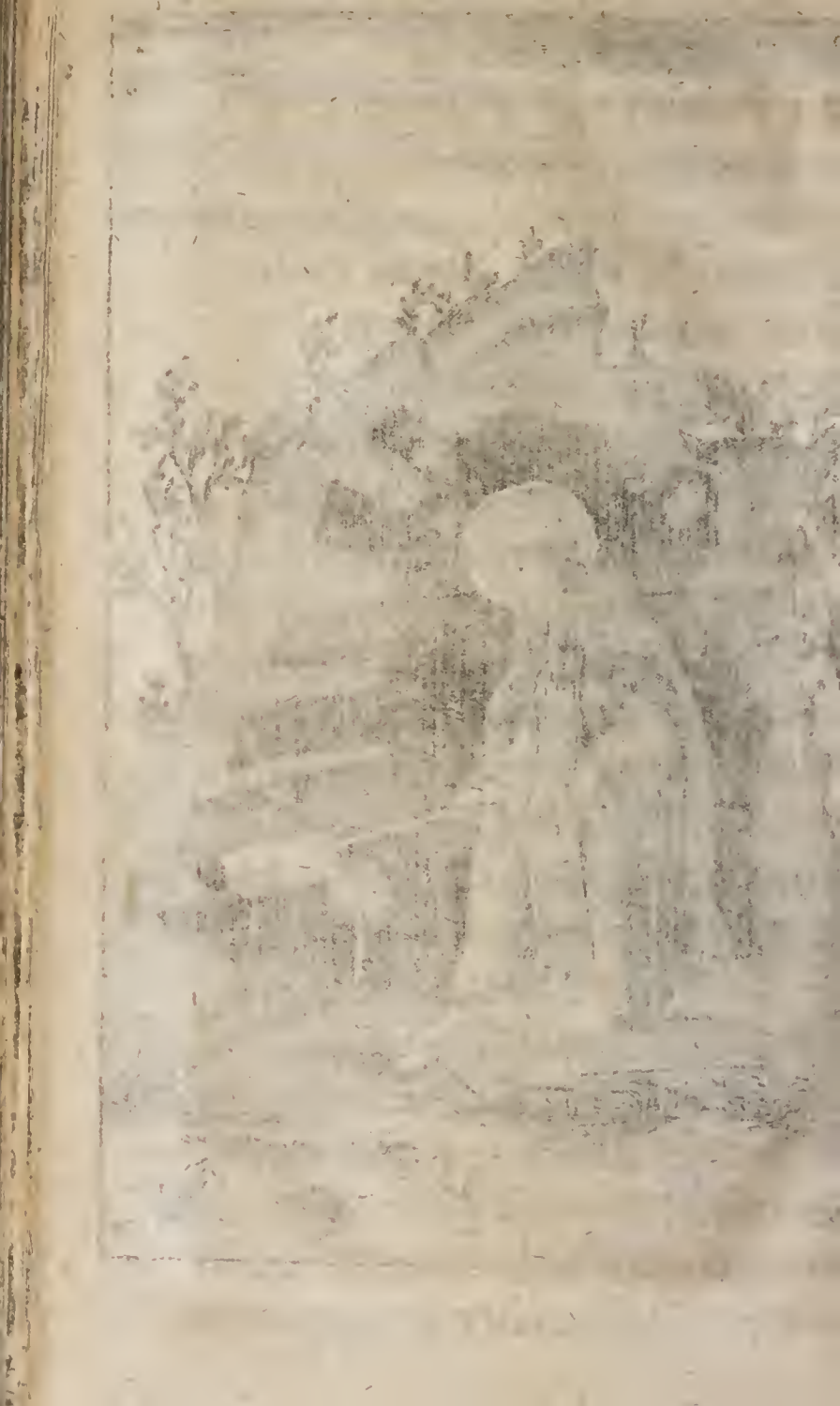
nus Creticum, Ægyptium, Lemnium & Italicum Labyrinthos inter Orbis recenset miracula; quantò magis sacras Kijoviensium Cryptas Labyrinthum dixeris, aut stupendum Ruffiæ miraculum.

II. Cum igitur, teste celeberrimo Roxolanorum Archimandrita, Kijovienses, & consequenter omnes reliquæ Ruthenorum Cryptæ non naturales, sed arte & labore religiosorum Patrum admiraculum sub terra ductæ sint; quapropter excavandi eas rationem expendere, operæ erit pretium haud contemnendum.

III. Effodi autem Cryptas sub terra docet Archimandrita noster; sed rationem fodiendi Nestor in Πατερικῶν schemate sequenti ostendit, quod exinde excerptum apponere hic visum est. RA-

RATIO SEU MODUS FODI-
ENDI CRYPTAS, FIGURA B.

NB.

III. Ex quo schemate palam est 1. Non Italos artifices, uti David. Froelichius in suo Viatorio, & Florus Polonicus Auctoris Indifferentis Germanicè nuper editus existimant, sed Viros religiosos seu Monachos Græco Ruthenos effodisse Cryptas Kijovienses. Quod si cæmentarii, lapididæ, aut statuarii, in fornicibus aut peristyliis erigendis, aliquid operæ Templis aut Cryptis addiderunt, nihil quicquam inficior, sed hoc non est, Cryptas elaborare. 2. Falsum est, quod Cryptæ istæ in 80. milliarium amplitudine metallo vario

subduçtæ sint. Utiquè obstupescit animus, hæc tam portentosa de Cryptis Kijoviensibus, autore incerto, referri. Sed fama crescit eundo, cui qui facile credit, facile decipitur, & quod non injuria fit, à Ruthenis naris emunçtionis deridendus toti Orbi propinatur. Quis enim tantum hoc iter sub terra emensus unquam est? Quæ ratione terra in cavandis tanta longitudine Cryptis egesta est? Tentabant olim tot Principes, Imperatoresquè Romani Cæsar, Caligula, & Nero (Svetonius in suis locis) Isthmum inter mare Erythræum (vulgò *Rubrum*) & Nilum perfodere, sed conatu irrito. Ruthenos autem Kijoviâ Smolenscium vel Pieczaram usquè Moscoviæ oppidum, longe amplius centum milliaribus longitudine Cryptas effo.

effodisse, tonsores quidem aut lippi referunt, sed Rutheni hoc nesciunt, certè vix fungi credent.

CAPUT VIII.

De

USU CRYPTARUM.

SUMMARIUM.

1. *Antra V. & N. T. sanctorum receptacula tutissima.*
2. *Cryptæ subterraneæ religiosa Monachorum cubicula.*
3. *Cryptæ Kijovienses Divorum emortuorum Mausolea.*
4. *Miraculum in Crypta Paschale.*
5. *Visitationes & honores defunctis habiti.*

I.

UT nihil in Natura rerum vacuum est, nec ulla sine certo fine aut scopo suscipitur actio: ita Cryptæ & antra subterranea usus egregios, & optata ejusdem cultoribus præbent semper commo-

da. Latebant olim in antro *Prophetae* Israelis, cum tempeſtas perſecutionum in eos immeritò ſævieret; Hinc *ſpelunca Davidica* ADULLAM I. Sam. 22. *Crypta Prophetica*, Eliæ ſub monte DEI Horeb, I. Reg. 18. Virorum Propheti-
 corum centum, quos Abdias Magiſter aulae Regis Achabi in illis pane & aqua paſcebat, atquè à Tyrannide Jeza-
 belis protegebat, I. Reg. 18. *Antrum Regium*, in quod Reges Cananæi ſeſe metu Joſuæ receperant, Joh. 10. *Crypta Apoſtolica* & Martyrum in monibus & ſylvis, Hebr. II. *Antra Muſarum* in Græcia, in quibus Viri Docti otii ac meditationis gratia quandoquè habitabant: *Antra Sibyllina*, de quibus Lactantius, & Geographi veteres & recentiores agunt prolixius.

II. Similiter *Cryptæ* quoq; Ki-
 jovi-

jovienses certas easquè graves ob causas à Monachis Græco-Ruthenis effossæ sunt. I. Ut converfis ad Christum Clero & Laicis, sæviente in se Tyrannorum Ethnicorum tempestate, aliquod ibidem esset receptaculum. Quò quidem se auctores earum Patroniquè Antonius, Theodosius & alii plures frequenter recipiebant, tutoquè ibidem, etiam ab hostibus Tartaris, qui loca illa sacra violare non audebant, diu incolumes agebant.

III. Ut Monachi privatæ religioni vocare ibidem commodè possent. Quidam enim ibidem in cellis Psalmos aliasquè preces peragebant. Alii, corpora sua jejuniis atquè vigiliis maceraturi, ultrò se antris istis includebant, pane modico & oleribus victitantes, ut *Nicetas, Laurentius, Nikon, Eustatius, Pi-*

minus & alii, in quibus antris eâ nonnulli permanebant constantiâ, ut nec Jhuinenorum (Abbates ita Græcorum imitatione, quasi τῶν ἡγχιμένων vocant) autoritate & mandato, nec horrendis satanæ spectris atquè tentationibus extrahi inde in lucem possent, quales *Isaacus* & alii Monachi erant. Ad eò primitus Christiani pietate abundabant atquè religione, quæ tam pia exempla miramur quidem omnes, sed imitamur paucissimi. Utinam, loco antrorum subterraneorum, supra domorum nostrarum terraneis inclusi cellis, Musæis, aut cubiculis, DEUM eo animi devoti ardore coleremus! Sed hodie nobis veterum pietas ac religio obsolescit, nostra autem juniorum aut jejuna nimis est, aut omninò nulla.

IV. 3. Tandem & hoc animo religiosi illi Patres Rutheni propria effodiebant in Cryptis antra, ut vivis cellæ aut sacella, mortuis verò certa essent Mausolea & dormitoria. Etenim ex Lege & consuetudine veteri sua quisque Cryptâ, atquè cellâ fasciis instar infantium, & imitatione Ægyptiorum cadaverum, circumvoluti post fata reponerentur. Quorum solemnes exequias, atquè defunctorum corporum ornamenta, nec non Monachorum nœnias & lachrymas subjecta schemata palam spectanda proponunt. In quibus inter alia exequiæ THEODOSII I humenis seu Abbatis, Cryptæ minoris Kijoviensis auctoris, facibus accensis, ac frequenti tum Clero, tum populo, solenniter instituntur. Ubi in sandapila defuncti

Theodosii corpus fasciis, ad instar infantis, circumvolutum, palamque spectandum à Monachis sui Ordinis in Cryptam solenniter deportatur. Qua ratione etiam reliqui Monachi, quos Rutheni INOK, quasi unicos, nec non CZERNIEC, hoc est nigros ab habitu Monachorum atro vocitant, terræ mandantur.

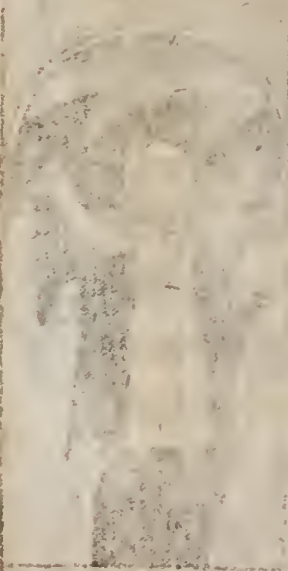
RATIO SEPULIENDI DEFUNCTOS IN CRYPTA.
FIGURA A.

V. Sanctiori ergò fine antra in Oriente habentur, quàm quidem nonnullæ alibi specus: Exempli gratia Antrum illud Trolhettanum in Norwegia sub ipsa hians Cataracta, furum & latronum

EXEQUIA SACRA

Extremely faint and illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several horizontal lines across the lower half of the page.

receptaculum olim & hodiernum est, quod ego meo ipsius periculo comperi.

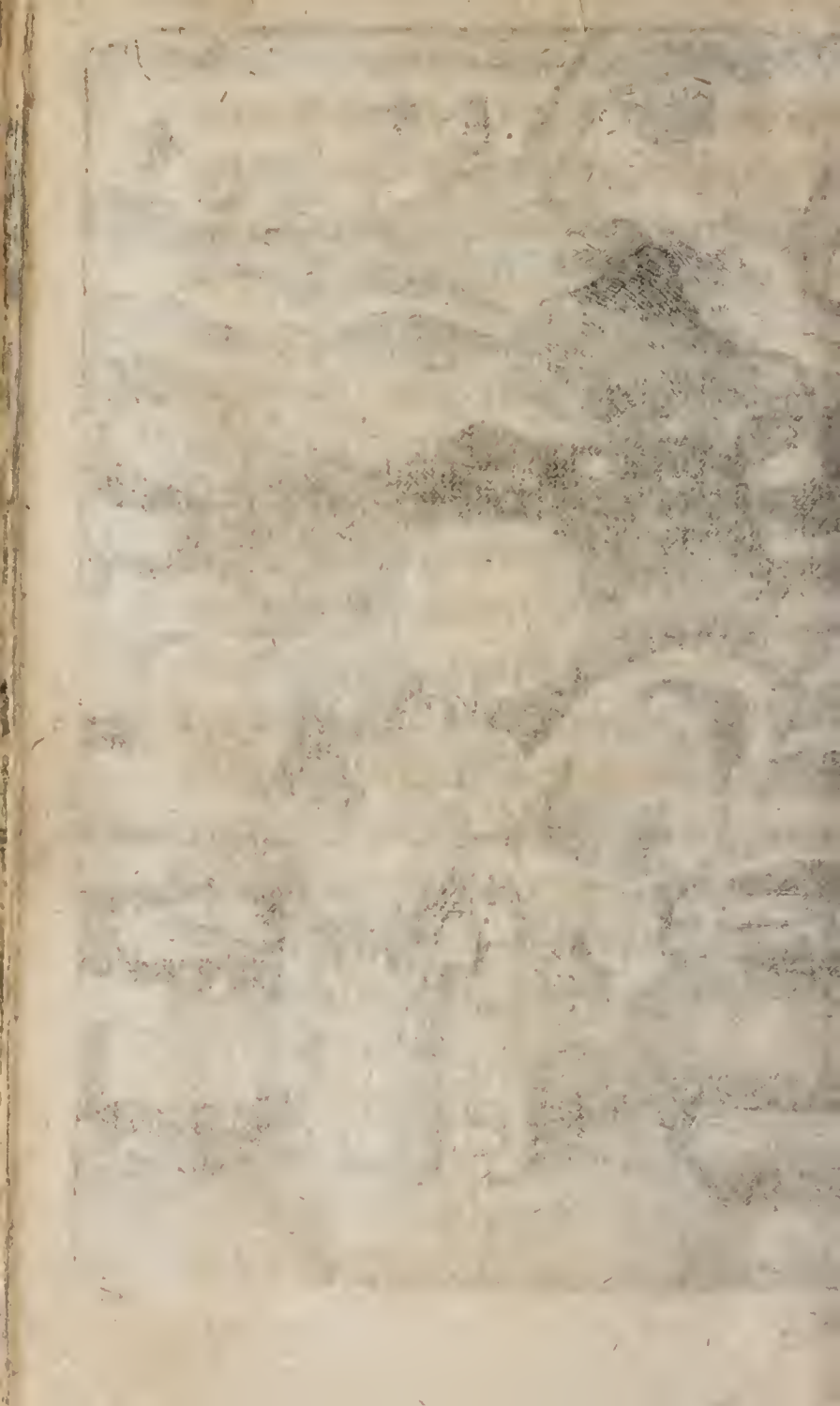
VI. Solet autem Presbyter Kijoviensis Feria prima Paschatos, sacris antelucanis peractis, cum aliquot fratribus in Cryptam descendere, defunctorum Patrum corpora invisere, eaque sacro thure suffumigando preculas aliquot ex more recitare. Quo facto mortuos alloquitur exultabundus hisce verbis: *Sancti Patres & Fratres, hodie CHRISTVS fracto Mortis jaculo à Mortuis resurrexit!* Cui comites fratres respondent: *Verè surrexit CHRISTVS DOMINVS.* Quibus dictis, corpora denuò infumantes, abeunt. Res sanè mira in Crypta illa, imperante Roxolanis Simeone Alexandrowicz sub Archimandrita Kijoviensi Nicolao

colao, accidit. Cum enim Presbyter quidam Dionysius in Crypta sacris supra memoratis suffiendo operaretur & tandem pro more mortuos hisce verbis: *SANCTI PATRES & FRATRES, hodie CHRISTVS, fracto Mortis jaculo, resurrexit à Mortuis*, inclamaret; Continuo Crypta illa, quasi terræ motu concussa, vociferans Presbytero respondit: *Verè CHRISTVS DOMINVS resurrexit, ô Pater Dionysi: Nestor in Πατερικῶ cap. ult. Vide autem Visitationis hujus schema sequens:*

**VISITATIO PASCHALIS
CORPORUM IN CRYPTIS.
FIGURA C.**

VII. Hujus visitationis vestigia

gia invenio Hierosolymis Marc. 16. ubi Maria Magdalena, cum reliquis mulieribus fidelibus posthumum unctionis officium corpori CHRISTI Dominiquè sui præstitura, sepulchrum, die à morte ejus tertio, summo manè invisebant. Idem olim Hebrone factitatum procul omni dubio. Quinimo Matth. 23. Judæos sepulchra Prophetarum magno honore exornasse, Domino ne quicquam id improbante, legimus. Missis aliarum gentium, ut & Ecclesiæ primitivæ exemplis, unicum, quod Hafniæ in Dania summa cum voluptate spectavi, adjiciam. Receptum ibi more atquè consuetudine veteri est, ut superstites liberi, sepulchra Parentum aut cognatorum, singulis diebus solis, horis matutinis, aut ipsimet visitent

tent lachrimabundi, aut misso seruo vel ancilla sepulchrorum tumbas ac inscripta Epitaphia rosas, liliis, ruta, verbena, aliisque elegantissimis floribus conspergi atque exornari jubeant, memoriam suorum etiam post fata honorabilem sibi atque gratissimam hoc testantes pietatis officio. Id honoris Beati quoque Patris nostri Lutheri manibus Wittebergæ in templo arcis habetur adhuc, sed maxime Magdeburgi in cœnobio Augustinianorum, quò ut supra dictum est, cellam atque ligneam Lutheri lectum videndi studio, multi tam illustrium, quam è plebe promiscua concurrunt; nec vidisse locum tam religiosi quondam Monachi contenti, etiam in lecto ejus recumbunt; alii quoque assulas è lecto cultellis ab-

scis.

scissas, in memoriae gratiam & ostentationem secum asportant. Quapropter lectus ille adeo conscissus & distractus est, ut vix jam suis consistere basibus queat. Sunt tamen, qui memores beneficii divini, DEO pro accensa per incomparabilem servum suum Lutherum in ipsis Antichristi tenebris Evangelii luce devotas, in genua procumbentes, agunt gratias. Et hi sanè sanctorum tumbas visitant omnium sanctissimè. Sed pergamus.

CAPUT IX.

De

SPECIEBUS CRYPTARUM RUTHENICARUM.

SUMMARIUM.

1. De Crypta Pieczoro Moscovitica non constat.
2. Mo-

2. *Moscovitarum barbaries.*
3. *Crypta Borysthenidæ Kijoviensium nobilissima.*
4. *Crypta ANTONIA præstat THEODOSIÆ.*

I.

Nestor, in sæpius adducto libro Sclavonico Πατερικόν dicto, obiter duntaxat aliarum quoque Cryptarum facit mentionem. Et, quantum conjicere licet, prima Crypta Russiæ in oppido Beresta ab Hilarione Viro religioso effossa, quam postea aliquanto tempore Theodosius in ætatis Monastica tirocinio incolebat.

II. Altera Crypta est Barasensis (vulgò *Pieczara Barareska*) quam Antoni primum fuisse antrum Nestor tradit.

III. Tertia ad Urbem Czerniechoviam ostenditur, quæ ab Antonio adolescentiore, itidem effos-

effossa est. Hanc ad Kijovienses usque Cryptas sese subterraneis porrigere meatibus imperita affirmat plebecula.

IV. Quartam celebriorem oppidum Moscoviæ *PIECZORA*, à Crypta quam continet, sic dictum, in què ipsis Livoniæ finibus situm, ostentat. Cujus Cryptæ videndæ studio ardens cum anno superiore iter faciens in idem oppidum *Pieczora* divertissem, Monasteriumquè loci illius sanè munitissimum, atquè templum Divæ Mariæ Sacrum, ingredi cum turba frequente vellem, à custodibus Portæ non sine probrosis convitiis rejectus sum. Ea enim Moscovitæ sunt barbarie, ut nullæ exteris humanitatis officia prætent, unde nullum in Moscovia ut rarissimum est, Xenodochi-

um; imò Christianos Occidentales, tam Pontificios quàm Evangelicos, impuros ac degeneres, se verò solos genuinos & Orthodoxæ Ecclesiæ pullos esse reputant: Unde plebsillorum *Pràvvo-stavvny*, sacerdotes autem & sacrificuli *Prepodobni*, *Bohonosni*, id est, Reverendi & Deiferi vulgò audiunt. Hinc de ea nihil quicquam certi tradere Lectori possum.

V. Nobilissima omnium, uti Metropolis Ruffiæ Kijovia, ita singulariter Crypta duplex Kijoviensis ad ripam Borysthenis, sub monte edito est, in quo Monasterium templaque aliquot celeberrima spectantur eleganter. Sub monte autem Cryptæ visuntur duæ, altera *ANTONII*, altera *THEODOSII*, qui ambo, ut supra

prà

prà dictum est, Cryptarum istarum Auctores olim, nunc Patroni earundem à Ruthenis salutantur. Prima quidem ANTONIA, cujus paginam & inscriptionem littera geminata A $\boxplus$ A. Altera est THEODOSIA, cujus paginam & inscriptionem $\ominus$ $\boxplus$ $\ominus$ signant. Quæ duæ Cryptæ tamen impares sunt, & altera ambitu sinuum, cellarum, inquè eis repositorum Patrum Kijoviensium copiâ superat alteram. Etenim Crypta Antonia I. Amplior longe est THEODOSIA. II. Pluribus magisque sinuosis flexibus, quas Rutheni plateas vocant, nec non cellis distinctior; imò Crypta ANTONIA Labyrinthus est perplexissima, adeoque Kijoviense Russorum miraculum: quippe ingressus eam homo meatuum ignarus, teste

Archimandrita ibidem celeberrimo, sine ductore exire nequit. III. Crypta ANTONIA plurima Divorum Ruthenorum corpora possidet, cum in THEODOSIA pauciora quiescant. IV. Crypta Antonia illustriores dignitate ac meritis Viros ostentat, nempe Metropolitans, Episcopos, Principes, & alios commatis eminentioris, cum Theodosia tantorum Patrum atque Heroum Principum sterilis admodum sit. V. Crypta tamen Theodosia, pluribus sub terra faberrimè constructis Sacellis, quàm quidem Antonia, gaudet. Repete quæso, Lector, & confer inter se utriusquè Cryptæ ideam suprâ delineatam. Et quia nobis adire eas per loci longum admodum interval- lum atque distantiam non licet,

hic

hic eas contemplare, ac Roxolanorum hominum ingenium atque devotam religioni industriam mirare.

CAPUT X.

De

CORPORIBUS IN CRYPTIS KIJUVIENSIBUS REPOSITIS.

SUMMARIUM.

1. *Catalogus Patrum & Heroum in Cryptis dormientium.*
2. *Religio privata subterranea.*
3. *Πρόσφορον panis Græco Ruthenorum Eucharisticus.*
4. *Non omnes in Cryptis dormientes Catalogus recenset.*

Corpora illa in utraq; Crypta
 tùm integra fatoq; Morta-
 libus communi nondum corru-
 pta, tùm corrupta atq; in terram
 matrem redacta sunt; nonnullo-
 rum tamen σκέλετα & crania oleo
 hodiernum scatent. Cum autem
 nomina defunctorum, non omni-
 um quidem, sed tantùm præci-
 puorum Patrum atq; Heroum
 ipsa Cryptarum schemata indi-
 cent; quapropter hic loci ea dun-
 taxat recensebo nomina, quæ Ru-
 thenorum Historicus Chronolo-
 gus Nestor in Πατερικῶ ordine
 suo indicat. Tu Lector benevo-
 le, singulorum corpora atq; tum-
 bas sive cellas, in quibus repositi
 jacent, in suis Cryptis inquireto.
 Suntq;

CATALOGUS PATRUM PRÆCIPUORUM
IN CRYPTIS KIJUVIENSIBUS DORMIENTIUM.

- I. ANTONIUS, Cryptæ Majoris Antoniæ fundator, primusque Monachorum Græco-Ruthenorum auctor.
- II. THEODOSIUS, Cryptæ Minoris Theodosiæ fundator.
- III. STEPHANUS, Ihumen seu Abbas.
- IV. NIKON, Ihumen seu abbas.
- V. BARLAAM, Ihumen seu Abbas.
- VI. EPHREM, Eunuchus.
- VII. ESAIAS, Thaumaturgus Episcopus.
- VIII. DAMIANUS, Presbyter.
- IX. JEREMIAS, Monachus annosus admodum.
- X. MATHÆUS, perspicax spectrorum observator.
- XI. ISAAC, tentatus à Satana.
- XII. NICETAS, clausus in Crypta, post-

hac Episcopus Novogrodiensis cre-
atus.

XIII. LAURENTIUS, Clausus.

XIV. ALYMPIUS, Pictor miraculosus.

XV. AGAPETUS, Medicus miraculosus.

XVI. GREGORIUS, Thaumaturgus.

XVII. MOSES, Ungarus strenuus castita-
tis vindex.

XIIX. JOHANNES, afflictus.

XIX. MARCUS, fossor Cryptarum.

XX. THEOPHILUS, religiosus.

XXI. PROCHORUS, Thaumaturgus.

XXII. THEODORUS, tentatus.

XXIII. BASILIUS, familiaris Theodori.

XXIV. PIMINUS, Jhumen seu abbas.

XXV. SPIRIDON, Pistor Prospchororum

XXVI. NICODEMUS, Pistor.

XXVII. EUSTRATIUS, Jejuniis & mar-
tyriis clarus.

XXVIII. NIKON, Monachus captivus.

XXIX. KUKSZA, Martyr.

XXX. PIMINUS, Jejuniis clarus.

XXXI. ATHANASIUS, Monachus in
Crypta clausus.

XXXII. NICOLAUS SWIATOSZ, Dux
Czerniechoviensis.

XXXIII.

- XXXIII. ERASMUS, Monachus negligens, sed postea frugi.
- XXXIV. ARETAS, Monachus avarus, postea pœnitens.
- XXXV. EVAGRIUS, Diaconus { Fratres
XXXVI. TITUS, Presbyter { odiosi.
- XXXVII. NIFONE, Episcopus Novogrodenfis.
- XXXIIX. ONESIPHORUS, Monachus.
- XXXIX. POLYCARPUS, Archimandrita Kijoviensis.
- XXXX. NICOLAUS,
- XXXXI. DIONYSIUS, Presbyter.
- XXXII. NESTOR Chronologus Ruthenus.
- XLIII. SIMON, Episcopus Wlodimiriensis & Susdaliensis.
- XLIV. CAPITA, miraculosè oleifera.

II. In hoc Patrum Kijovio Cryptanorum catalogo occurrunt quædam Lectori haut satis obvia, quæ paucissimis explicata dabo. 1. Vox Jhumen, quæ est vox origine Græca, quasi dicas ἡγέρμυρος,

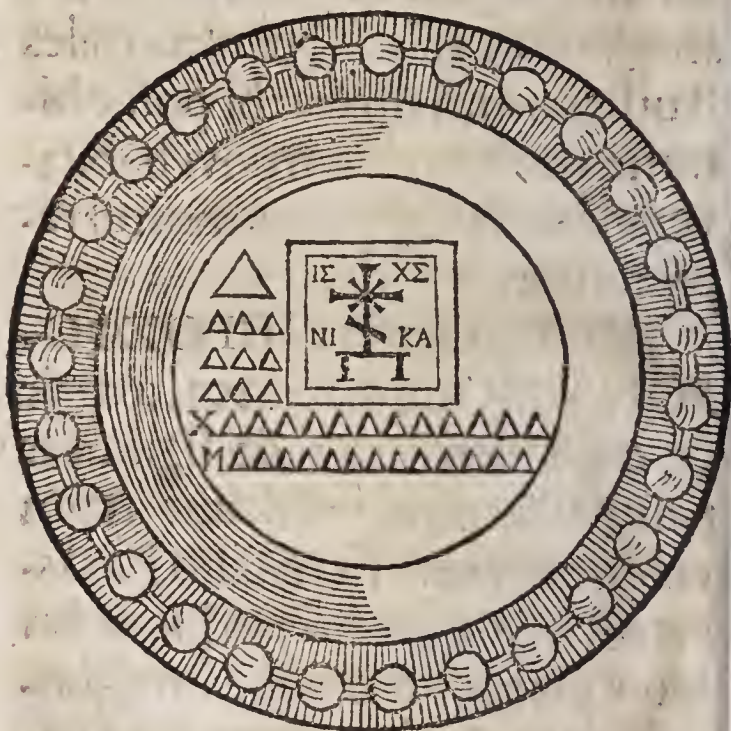
id est, Dux, Princeps, Primas, Ruthenis autem Ithumen significat idem quod Latinis Regularibus Pater Prior, Abbas, Primas, Præfectus seu Præpositus Monasterio: Poloni eum vocant *Ociec Starsty*. Germanis ein *Probst*. Sunt autem in Catalogo *Stephanus, Barlaam Nikon, Piminus*.

III. 2. VOX CLAUSUS. Clausi dicuntur Monachi Græco Rutheni, qui, nuncupato voto, sese cellæ aut cubiculo subterraneo in Crypta, religionis privatæ gratiâ, ita aggestâ untiquaquè terra includere, ut vix foramen, subministrandis cibo, potui aliisque necessariis pateat. In qua cella Cryptana religiosi Viri Psalmis recitandis, precibusquè ad DEUM fundendis occupabantur: item jejuniis, vigiliis, aliisque negotiis ipso-

ipforum conditioni convenientibus corpora sua tum expiandorum peccatorum gratia, tum propter opus Meriti (quem errorem, cum Pontificiis communem habent) emacerabant. Suntquè in Catalogo recensito, *Laurentius, Athanasius, & alii.* Qui claustrales Ruthenorum Monachi post obitum in eadem, quam vivi habitaverant, cellâ Cryptana, mortui reponuntur.

IV. Vox tertia τὸ ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, vox Origine Græca, à *πρός* & *φέρω* derivata; & significat panem sacrum. Dicitur etiam vulgo in genere foeminino *PROSPHORA, RÆ*, cum quo hic nobis loqui placet. Adeoque *Prosphoræ* Græco Ruthenorum sunt panes sacri minuti, quibus sacerdotes in administratione *Cœnæ Dominicæ*

nicæ utuntur, eumquè tunc panem sacramentalem vocant. Hujus Prosphoræ figuram quantitatemquè ab ipsis Græco Ruthenis religiosis acceptam tecum, Lector Benevole, communico :

Cujus Prosphoræ inscriptio in superiore Crucis facie ΙΣ. ΧΣ. legitur

tur JESUS CHRISTUS: in inferiori autem ΝΙΚΑ, Victoris Christi victoriam peccati, mortis & fatanæ significat. Quam Prosporphoram five panem in ipso consecrationis sacramentalis actu Presbyter concisam minutim in calicem aureum vino plenum immittit, atque ita, peracta consecratione, Communicantibus utramque speciem, more apud ipsos recepto, cochleari aureo oblongiore, in os ingerit leniter: qua de re consule Eucharologion Græcorum.

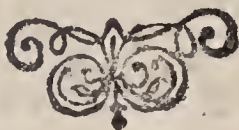
V. Sed alius insuper est Prosporphorarum istarum usus: Nam simul atque Christianus sacrâ potitus est Eucharistiâ, assumpto præterea panis & aquæ vehiculo, adstans puer paropsidem argenteam vel stanneam sustinens, singulis sacræ iepuli convivis (inter quos etiam

iam infantes bimulos non sine stupore observavi) unicam inde porrigit Prosporam, quam illi sudario involutam secum domum asportant, ut sit illis accepti S. S. Sacramenti monimentum. Sed hæc & plura alia in Euchologio Græcarum Ecclesiarum, Parisiis edito legi possunt. Hæc enim ego *ὡς ἐν παροῶ.*

VI. Cæterùm nondum omnes in Cryptis dormientes Patres hic recensiti sint. Siquidem NESTOR & Patres Rutheni plures quidem, imò sicut olim stellæ cœli Abrahamo, ita in Cryptis Kijoviensibus dormire innumerabiles Viros divinos, quorum corpora nequè incorrupta nequè resoluta & integra adhuc esse affirmant. Veruntamen, quemadmodum capitum oleiferorum nomina nesci-

ve-

verunt penitus : ita nec cœterorum in Cryptis dormientium hominum nomina vitæquæ eorundem rationem tradere, hæctenus potuerunt. Obtendunt causam, quia frequentibus Tartarorum bellis & Bibliothecæ illorum direptæ sunt & periti Cryptarum aut periere omninò, aut fuga alio dilapsi evanere. Quorum autem monumenta atquæ nomina Ruthenis celebrantur adhuc, ea tùm in libro Πατρικόν auctore Nestore annotata sunt, tùm in Tabula stellata eleganti schemate infra depicta sunt.

CAPUT XI.
 IN QVO PROBLE-
 MA PROPONITUR:
 Quænam sit causa incorru-
 ptibilitatis corporum ab annis
 ampliùs sexcentis in Cryptis
 kijoviensibus dormi-
 entium?

SUMMARIUM.

1. *Cura sepulture mortalibus anxia.*
2. *Objectiones contra sanctitatem Patrum
 in Cryptis dormientium integrita-
 tem corporum promerentem.*
3. *Grata posterorum Ruthenorum erga Pa-
 stores suos memoria.*
4. *Privilegium incorruptionis Patriarchis
 & omnibus Vet. & N. T. Sanctis
 negatum, & soli CHRISTO da-
 tum est.*
5. *Corpora Magorum trium Colonia Agrip-
 pine.*

Ita

rio, maturè dedicat. Hinc etiam Lappones sub Polo Arctico frigentes eo amoris erga suos de mortuos calore ardent, ut parentes, conjuges, liberos, aut cognatos suos, etiam post mortem, incorruptos esse velint. Adscribam quæ Magnus hoc seculo Eruditionis in Regiâ & celeberrima Svecorum Academia Upsaliensi vindex & auctor JOHANNES SCHEFFERVS, Fautor & amicus meus observandus, in sua Lapponia cap. 27. pag. 315. de Lapporum sepultura stylo tradit purissimo atque elegantissimo. *Capsa, inquit, funebris plerumque est ex trunco arboris excavato. Sed, ubi materia formanda capsæ ipsis deficit, quod fit, cum in nudis montibus Norvagicæ vicinis versantur, defuncti cadaver communi vehiculo sive trabæ suæ, quam appellant*

AKIA, capse loco imponunt, & pag. 316. Aliqui nudâ terrâ obruunt defunctum una cum traha. Aliqui trahant cum defuncti cadavere undiquaque muniant stipitibus arborum subtus, supernè, ac à lateribus, ne facile situm contrahat & corrumpatur, cadaverque laceretur ac devoretur à bestiis feris. Imò ob hanc causam quidam Lapponum defunctorum suorum cadavera in speluncis reponunt, osque eorum obturant lapidibus. Idem Auctor celeberrimus, loco citato pag. 314. Gratum omninò Europæ obtigit beneficium, quod summi Svecorum Regis atque Regni Senatoris & Cancellarii MAGNI GABRIELIS DE LA GARDE sumptibus atque auspiciis, cura verò celeberrimi hoc æculo in re literaria Auctoris JOHANNIS SCHEFFERI, sepulta ot seculis UPSALIA ANTIQVA,

nec non ignorata Lapponum tra-
 ha & Rangiferorum secreta Orbi
 palam facta sunt. Non prodiisset
 è desertis suis Lapponia, nisi ma-
 gnus Sveciæ Senator id jusfisset.
 Non legeremus hodie attoniti, in
 Lapponia exilii Protoplastorum
 nostrorum è Paradiso, ob crimen
 admissum læsamq; Creatoris glo-
 riosi atque benedicti majestatem
 ejectorum vestigia, nisi ea SCHEF-
 FERUS noster presfisset felicissimè
 quo nomine, & magno SVECIA
 COMITI, & Academiae Upsalien-
 sitanti Auctoris nutricibus, singu-
 lares ac ingentes gratias Orbis de-
 bet literarius. Sed ad nostram Ki-
 joviam.

II. Corpora Patrum Rutheno-
 rum in Cryptis Kijoviensibus
 multo jam tempore reposita, sin-
 gula singulis cubilibus collocata
 fasciis

fasciisq̄ue adinstar infantū obvo-
luta dormiunt. Cum facies eo-
rum videas, non σκέλετα vides,
sed facies sua cute vestitas, suisq̄ue
ex naturæ ingenio efformatas li-
neamentis. Quod quidem no-
vum sub Sole non est, cum & in
Cryptis Ægyptiorum à multis se-
culis cadavera humana jaceant,
cujus simile fasciis obvolutum
corpus Ægyptium Lugduni Bata-
vorum in camera Anatomix, in-
ter alia Orbis Κειμήλια, cum ibi
Musis navaremus operam, cum
stupore spectabamus aliquoties.
Hoc tamen eis discrimen interce-
dit, quod Ægyptia corpora balsa-
no & variis aromatibus imbuta,
ideoq̄ue hac ratione præmunita à
putredine sint; quod autem San-
ctorum suorum corporibus fieri
Kijovienses negant, cum ibi nec

balsamum detur ullum, neque aromatum copia.

III. Quod si Kijoviensium Patrum corpora nullo tincta balsamo, aut aromatibus infecta sunt, & tamen tot jam seculis immota, & nec quicquam corrupta aut putrefacta sunt, adeoque si historia rei hujus certa omnibusq; vera est numeris, profectò est, quod plus satis demiremur, & cujus rei videndæ gratiâ Kijoviam, secundo Pripeto ac Borysthene profecti Cryptas illas adeamus. Etenim ibi, Cryptis sæpe hiantibus, aër quandoque mutatur, atque crebris exterorum atque Monachorum ibidem inclusorum commutationibus, nec non facularum ardentium, aut etiam thuris Sacri in Visitationi Paschali &c. fumigationibus variè afficitur, aut infi-

citur

citur potius ; & tamen mortuorum corpora , aëre tam variè affecto , permanent semper eadem formâ , atque integerrima.

IV. Sunt qui in Cryptarum illarum sinuosis concamerationibus aërem spiritu lapidifico affectum exhalare , quo spiritu infecta corpora lapidum instar pridem obriguiffe , atque etiamnum sic concreta permanere putât. Sed hoc argumentum Rutheni experientia multifariâ refutant. Dato enim hoc in gratiam disputantis , non tamen concessio omninò , quod corpora Patrum kijoviensium isto vel alio quodam spiritu forti infecta obriguerint ; cur autem non omnia ibidem sepulcorum hominum corpora in sua obriguere integritate ; sed plurimorum ossa vetustate attrita sunt ,

nonnullorum etiam ossa & corpora, ex lege mortalitatis attenuata, ac postmodum in pulverem soluta, omninò evanuerunt? Meritis ergò Patrum id unicè attribuendum esse volunt.

V. Adducam ex Πατερικῶν Ruthenorum Doctorum apologiam, in qua integritatem atque causam ejusdem, nempe Sanctorum Kijoviensium Merita oppugnantium argumenta refelluntur.

OBJECTIO I.

Præstare id natura potest, ut corpora Patrum mortuorum in Cryptis Kijoviensibus incorrupta longo tempore maneant. Ergò hanc ob rem corpora illa sancta dici nequeunt.

RE-

RESPONSIO RU-
THENORUM.

Peripatetici cum suo Stagi-
rita putredinem corporum natu-
ralium ita definiunt: *Putredo est*
interitus caloris naturalis in humido,
causatus à calore externo. Etenim
calidum nativum siccitate, tan-
quam termino, humidum radica-
le circumscribit, nec patitur hu-
midum illud diffluere. Defici-
ente autem calido nativo, humi-
dum quoquè radicale & nati-
vum, termino circumscribente se
destitutum, facile diffluit. Quæ
dissolutio fit à calore externo,
qui sese in humidum radicale
corporis emortui insinuavit. De-
finitionem autem hanc esse veram
ipsius Philosophorum principis A-
ristotelis rationibus probo.

I. Corpora putredini obnoxia, post exhalationem caloris naturalis, ob humorem solutum atque diffluentem, mollescunt. Quo humore sublato corpus vermibus scatet, tandemque pulvis & terra remanet, *Aristoteles* 4. Meteor.

II. Corpora naturalia, dominante calore æstivo, vel flante Austro, facilius corrumpuntur, acescunt, aut omninò putrescunt, quàm quidem hyeme.

III. Corpora frigida, glacies & metalla non putrescunt: quia calor externus prævalere frigori ipsorum interno nequit, actio autem superans est à fortiori, quemadmodum corpora naturâ calida non faciliè corrumpuntur, quod ipsum in aromatibus, sulphure & aliis videre est: in his enim corporibus

ribus calidum internum potenti-
us est externo.

IV. Corpora in motu conti-
nuo haud facile putrescunt, quæ
verò quiescunt, citò corruptioni
sunt obnoxia, quod in aqua con-
tinuo fluente, & puteana immo-
ta, quæ citius corrumpitur, quam
fluitans, observatur : ita etiam re-
liqua corpora Naturalia paulò
crassiora, & quidem carnosa, pu-
tredini sunt obnoxia. Atqui ni-
hil horum de corporibus Patrum
in Cryptis Kijoviensibus quiescen-
tium affirmari potest.

Quibus fundamenti loco ar-
gumentis præmissis, porrò Ad-
versario nostro istud Dilemma
Physicum propono: Corpora Pa-
trum Crypto Kijoviensium, aut
habent calorem nativum inter-
num, qui est instrumentum vitæ
con-

conjunctum; aut non habent. Si habent, tunc non sunt emortua, sed adhuc viventia: vita enim humana ex sententia omnium Philosophorum, in calido & humido naturali radicatur atque consistit. Si autem, quod quidem certissime est verum, calorem nativum internum non habent. Ergò humidum nativum à calore externo affectum facile in corporibus ipsorum resolveretur, & putrefactio corporum necessariò sequeretur, adeoque Paradisiaca illa mortis sententia: *Pulvis es & in pulverem reverteris.* Gen. 3. in corpora Patrum Kijoviensium jam pridem executioni mandata fuisset.

V. Insuper Adversarius Theologorum sententiam colophonis loco probè expendat, qui meritum

tum (causam meritoriam) putrefactionis esse peccatum communiter statuunt. Quod si ita est. Ergò corpora Patrum kijoviensium in Cryptis non naturaliter, sed supranaturaliter, adeoque propter merita sua tamdiu supersunt integerrima.

OBJECTIO II.

Cryptæ Kijovienses sunt locus conservativus corporum, eadem à putredine prohibens. Hinc non mirum est corpora Patrum ibidem recondita non esse tanto jam corrupta tempore. Antecedens probatur exemplo Cryptarum Ægyptiarum, in quibus corpora à multis seculis non esse putrefacta, sed hæctenus incorrupta manere, Boterus fol. 218. Parte 1. lib. 3. tradit.

RE.

RESPONSIO RU- THENORUM.

Negamus Antecedens in Cryptis kijoviensibus esse locum conservativum corporum. Pifito autem, quòd contrà experientiam ratio nihil quicquam statuere possit; attamen Antecedens nihilominus esse falsum hoc evinco argumento: Si Cryptæ kijovienses locus corporum humanorum conservativus essent, tunc oppositum seu contrarium, scilicet putredinem seu corruptionem, præstare haud possent. Atqui jam præstant. Ergò non sunt locus corporum humanorum conservativus. Majoris Propositionis consequens est verum: namquè oppositorum causæ per se sunt oppositæ. Minorem experientia

tia

tia oculari, adeoque ipsiſ rerum
teſtimoniis, probamus. Sunt in
Cryptis Kijoviensibus aliquot os-
ſium ſtrues, hominum eorum,
qui ut corpora ſua diu poſt fata
cum aliis ſupereſſent incorrupta,
ibidem reponi voluere. Quin &
Sanctorum quorundam oſſa dun-
taxat, corpore jam reſoluto, ſpe-
ctantur. Cum itaque corpus hu-
manum putrefactioni ex condi-
tione naturæ ſit obnoxium, Cry-
ptæque noſtræ Kijovienses per ſe
& ſua natura illud ſolvant & cor-
rumpant; ea propter deſtructive
potius corporum, quam conſer-
vative dicendæ erunt. Exem-
plum Cryptarum Ægyptiarum
huc nihil facit, cum nec Boterus,
eas loca eſſe corporum humano-
rum conſervativa ſtatuat, ſed ideò
incorrupta ibi durant, quod bal-
ſamo

famo Judaico ac resinâ cedrinâ infarta, linoquè xylyno obvoluta sint. Præstat igitur Philosophum audire, qui hominem etiam supra spheram Lunæ constitutum, non quidem à calore externo, qui in ea regione non datur, sed ex conditione naturæ propriæ mortuum, nihilominus tamen corruptum iri, rationibus asserit gravissimis, *Arist. lib. 1. de Cælo, Text. 100.*

OBJECTIO III.

— Corpora Patrum Kijoviensium, balsamo, succo cedrino peruncta, aut aromatibus variis arte condita sunt. Ergò ideò non corrumpuntur.

RESPONSIO RUTHENORUM.

Corpora rebus odoriferis peruncta

uncta tantisper odorem ex se emittunt, quoad vis condimentorum in eis viget, quod etiam omnibus rebus odoriferis accidit, quia, virtute pereunte, etiam odor cum corporibus ipsis evanescit. Atqui è corporibus Patrum Kijoviensium nullus omninò odor, nec foetor exhalat. Ac etiam si demus, ea aromatis infecta esse aut unguentis; attamen, evanescente successu temporis virtute illa ac odore conservativo, corpora sanctorum nostrorum, nihilominus tandem putrescerent sensim ac evanescerent.

OBJECTIO IV.

Sancti isti, quorum corpora in Cryptis Kijoviensibus incorrupta dormiunt, vixerunt illa Chri-

H

stia.

stianorum serenitate, cum Orientales Græcorum & Occidentales Latinorum Ecclesiæ tanquam sorores germanæ in mutuo amplexu, hoc est, in unione Fidei, adhuc perseverarent, cujus Unionis recuperandæ gratiâ nos in sacrificio Missæ incruento ita supplicamus: *Da nobis uno ore & uno corde confiteri & laudare gloriosissimum nomen tuum Patris & Filii & Spiritus S. &c.* Ergò corpora Patrum illo tam beato Ecclesiæ Christianæ tempore viventium, ob unionis illius sanctissimum consortium, dono incorruptibilitatis à DEO donata sunt.

RESPONSIO RUTHENORUM.

Conversio & baptizatio Ruthenorum.

thenorum universalis atque ultima Anno Æræ Christianæ Millesimo, secundum Baronium Annal. Tom. II. Aut Millesimo & octavo, imperante eoque in exemplum subditis omnibus primùm baptizato Wlodimiro Swiatoslao Duce, facta est. Jam autem Sancti isti Kijovienses sub eodem Wlodimiro Swiatoslao, post Baptismum ejus, primum Cryptas illas fundabant. Ergò demum, post triste illud divortium ac secessum Ecclesiæ Græcorum Orientalis ab Ecclesia Latinorum Occidentali, Cryptas kijovienses viventes Patres colebant, & mortui ceu conditoria sua occupabant &c. Quapropter, Lector Orthodoxe, invidorum objectiones nihil quicquam te moveant.

VI. Et hæc sunt, tum quæ ex-

teri Kijoviensibus objiciunt, tum
quæ kijovienses ipsis reponunt.
Quæ omnia in hoc caput redi-
guntur: scilicet, Rutheni negant,
Patrum suorum corpora singula-
ri naturæ, loci conservativi, artis
unctoriæ, aut etiam seculi bene-
ficio, tot jam seculis, manere in-
corrupta; sed hancce incorrupti-
bilitatem solis ipsorum meritis &
sanctitati vitæ eâ attribuunt religio-
ne, ut eam devotis cultibus, jeju-
niis, precibus, votis, eleemosynis
vita monastico crypticâ, aliisque
bonis operibus promeruisse sibi a-
pud DEUM gloriantur, atq; imita-
tione cujusdam Ægyptii Regis in
laudes patriæ regniq; sui ita excla-
mantis: *Ægyptus nostra cælum est,*
etiam Russi exultantes clamitent;
Kijovia nostra cælum est. Cur non
terra? Cur Cælum est? Quia (in-
qui-

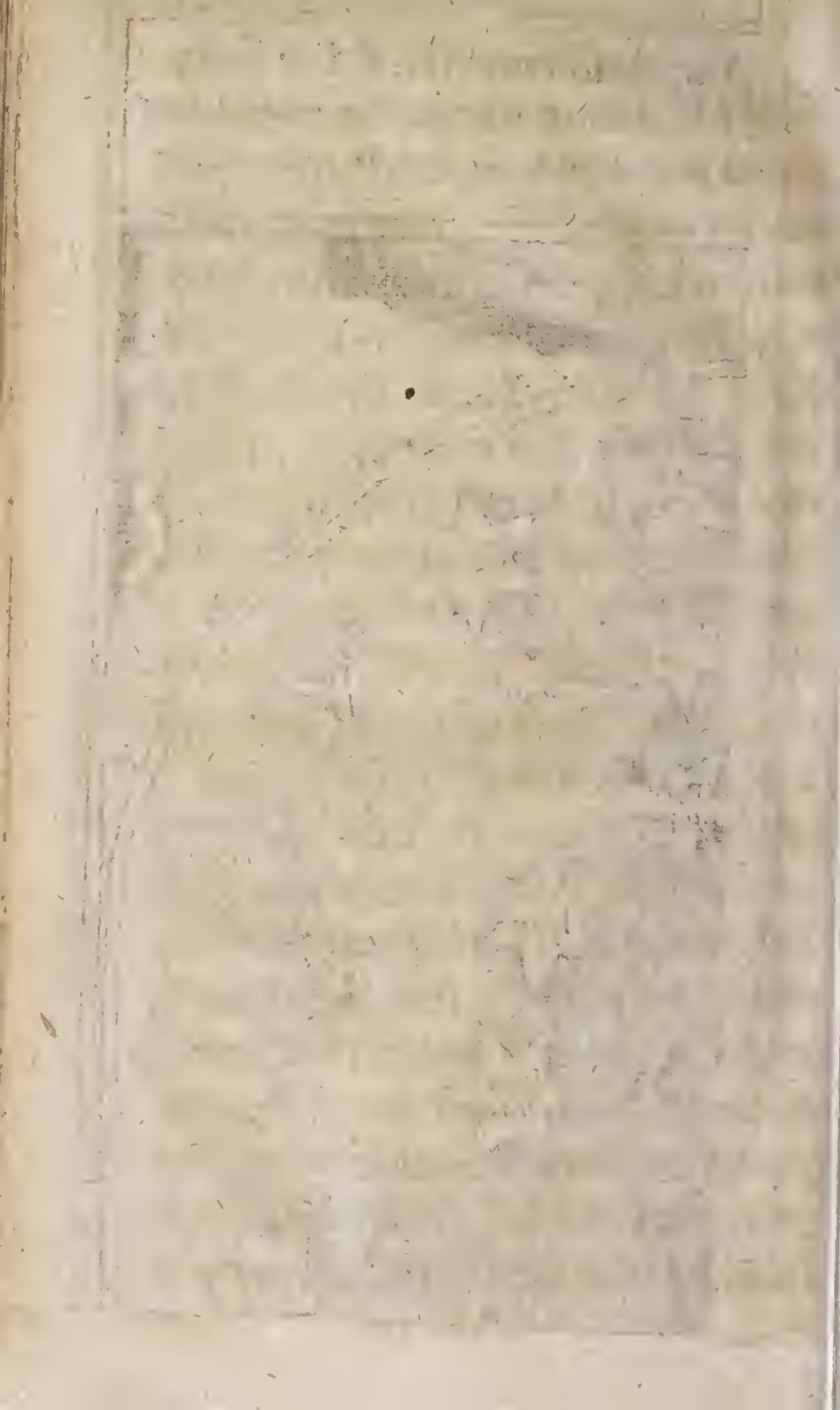
quiunt in Πατερικῶ) sunt in Horizonte nostro Planetæ illustrissimi I. *Saturnus*, Sanctus JOHANNES, cujus anima eo erat in peccando frigore, ut castitas ejus nullis illecebris ad libidinem carnalem incendi potuerit. II. Habet Kijovia nostra suum *Jovem* S. MICHAELM SWIATOSSIMUM Ducem Czernichoviensem, qui & Natalium splendorem & Dignitatis Ducalis celsitudinem, cum tenui vitæ Monasticæ conditione, fortunas cum paupertate, purpuram cum cilicio, epulas unctiores cum pane & aqua, metamorphosi stupendâ ultro commutavit. III. Triumphat inter nos *MARS* Victor, S. MOSES Hungarus, qui eo animo cum Polona quadam foemina Principe, ceu Verus Christi athleta, de castitate certabat,

ut ab ea nequè blanditiis ullis, nec promissis lautioribus, multo minus exquisitis corporis cruciati- bus ad matrimonium cum ea in- eundum adigi potuerit. IV. Præsident Kijoviæ *Sol* & Patronus eminentissimus S. ANTONIUS ROXOLANUS, qui durâ & au- stera vitâ multorum corda & ani- mos serenabat, & amore Christi omnes incendebat. V. Gaude- mus nostra quoquè *Venere* aut Phosphoro S. HILARIONE, qui ante exortum in Russia solem An- tonium, Cryptam in Berestovia effoderat, in qua etiam religiosè ac piè vitam egit, & absolvit. VI. Spectatur apud nos admirabilis ra- ræquè in cœlo ostentationis *MER- CURII* S. SIMON Episcopus Sus- dalensis, qui ea in studiis erat in- dustria atquè labore, ut Vitas S. S. Pa-

Patrum Crypto - Kijoviensium
 prolixè ac bonâ fide conscriptas
 Orbi Christiano traderet. VII. Cla-
 ret in Cœlo nostro LUNA illu-
 strissima S. THEODOSIUS,
 qui, acceptis à sole suo serenissimo
 S. Antonio austeræ vitæ Legibus
 atquè exemplo, præ cœteris Pla-
 netis, in tenebris mundanæ luxu-
 riæ, vitæ piæ & bonorum ope-
 rum facem Mundo præferebat.
 Sunt præterea in Cryptis ac Cœ-
 miteriis Kijoviensibus centenæ
 hominum clarorum stellulæ, ob-
 tutui Spectatorum obviæ. Ha-
 ctenus Rutheni è Πατρικῶ. Qua-
 rum quasdam imago sequens in
 templo Divæ Mariæ virginis Dei-
 paræ in Monasterio Pieczaro-Ki-
 joviensi suspensa una cum Inscri-
 ptionibus suis exhibet, quam ima-
 ginem Rutheni Cœlum Kijovien-

VII. Hanc igitur tam anno-
sam à putredine mortali immuni-
tatem atque integritatem corpo-
rum in Cryptis depositorum, nec
non omnia eorundem miracula
Religiosi Kijovienses meritis bo-
nisque ipsorum operibus attribu-
unt adeò, ut Sanctorum suorum
Ruthenorum merita propria uni-
cam & solam istius incorruptibili-
tatis causam esse in Πατερικῶν non
dubitent. Ast magnâ MERITI
CHRISTI injuriâ miraculorum
& salutis gloria meritis humanis
attribuitur. Profectò criminis ido-
latriæ reus est, qui, quam sibi so-
li MERITOQUE suo absolutissi-
mo CHRISTUS vendicat gloriam,
alienis Sanctorum meritis acce-
ptam ita fert, ut omnia bonis ho-
minum operibus miracula attri-
buat, nulla verò in CHRISTUM

transcribat: ubique merita Sanctorum crepat, nusquam CHRISTI MERITUM auditur. Sanè nobis Augustanæ Confessioni addictis talis Religio, æterna esto religio atque piaculum.

VIII. Quod si incorruptibilitatis privilegium humana Divorum Kijovienſium merita, uti ferunt, à DEO reportant; cur, quæſo, Patriarchæ S. Sanctiſſimi, Abraham, Isaac, Jacob, Sara, Joſeph, & alii in Crypta duplici ſepulti idem non obtinuerunt? Cur tres illi Magi, quos tres Reges vocant, majoribus longè ac diviniſſimis operibus clari, communi mortalium Lege exempti non ſunt? Etenim corpora ipſorum (quæ vulgata eſt, quam nunc in medio relinquo, opinio) Colonia Agrippinæ ad Rhenum ipſemet Anno 1664. in templo Cathedrati Trium Regi-

Regum in conclavi Altaris
 magni & eo quidem ardentiore
 desiderio spectabam, quia ab am-
 plius sesqui mille annis à Nativita-
 te JESU CHRISTI ΘΕΑΝΘΡΩ-
 ΠΟΥ incorrupta ibi ad miracu-
 lum superesse fando non semel
 acceperam. Ast ego ibi non tria
 corpora, sed tria solummodo cra-
 nia humana in tribus thecis aureis,
 cum inscriptione CASPAR, MEL-
 CHIOR, BALTHASAR, esse com-
 peri. Quare famæ tam incerta tra-
 denti iratus, iter meum ulterius in
 Belgiam Rheno secundo profecu-
 tus sum. Quod si tria ista Regum,
 aut Magorum potius, crania sunt
 σκέλετα; demirari satis non pos-
 sum, cur DEUS primorum CHRI-
 STI clientum, eorundemque aut
 Regum aut Regii ordinis sapien-
 tum corpora exanima, primis ho-
 minum in Novo Foedere tantis-
 que

que operibus conspicua, inque Canone sacro clarissimos Viros, post obitum, integritatis perpetuæ privilegio non donaverit? Eorum quippe opera non privata & paucis suorum, sed publica, & omnibus gentibus fuere in exemplum sanctissimum, atque publicè omnibus imitandum populis.

IX. Quid ego porrò ad hæc dicam? Ea hæctenus est post lapsum Originalem humanæ naturæ fragilitas atque ambitio, ut, non usque adeò Parentum primorum degeneres posterius Paradisum sibi in sua patria plantent, inq; eo aliquam humanitatis suæ Majestatem incomparabili opponere Divinitati consilio contentur stultissimo. Adeò altas potentesque peccati Originalis lucis, in fibris hominum radices agit, ut multi gratiâ
Dei

Dei ex naturali protervia insuper habitâ, ipsimet [incertum quo congrui uti loqvuntur aut condigni jure] cœlum proprio arbitrio promereri, perque merita sua, ex adultero Pharisæorum ingenio, salutem æternam propriis elaborare sibi manibus, studio allaborent pertinacissimo. Scilicet, ne omnem felicitatis suæ gratiam DEO ferre acceptam, sed in propriis meritis atque gloriola luxuriare etiam, imò Orbem totum in sui admirationem & amores invitent. Hoc ipsum autem quid aliud, quam Idololatricum illud atque virulentum in calice meretricis Babylonicæ vinum est, quo inebriati homines atque gentes sua merita atque opera bona mirum quantum deprædicant; CHRISTI verò Meritum cœlo terraque & infc.

inferis potentissimum tanquam
 exoletum pudendo inter multos
 Christianos perit silentio? Pudeat
 operarios istos CHRISTI nomi-
 nis! Indignus sanè est gratiâ salu-
 teque CHRISTI, qui Meritum e-
 jus sacratissimum putidis homi-
 num meritis constuprat, & profa-
 nat. Utinam bonis vacantes ope-
 ribus benè de Ecclesiâ mereamur,
 meritorumque gloriam in solum
 DEUM transcribamus servi in-
 utiles Luc. 12. Sed ita justificata jam
 pridem est sapientia DEI à filiis ho-
 minum operibus manuum
 suarum gauden-
 tium!

CAPUT XII.

De

CAPITIBUS SEU
CRANIIS OLEIFERIS
IN CRYPTIS KIJOVENSIBUS.

SUMMARIUM.

1. *Non omnia corpora Patrum in Crypta Kijoviensi sunt integra.*
2. *Olei salutiferi historia enarratio.*

I.

NON omnia vitâ defunctorum corpora in Cryptis Kijoviensibus incorrupta esse super, testis est tum ἀποψία multorum, tum Πατερικὸν Slavonico-Ruthenum Nestoris. Sed plurima ibidem hominum cadavera sepulta omninò in sua resoluta sunt principia, ita, ut alicubi ossa duntaxat eorum,

aut

aut in modum struis composita,
 aut abjecta confusè jaceant. Inter
 quæ crania quædam suis quæque
 cellulis disposita, incertum cujus
 conditionis hominum, oleum sa-
 nandis, ut ferunt, ægrotantium
 morbis apprimè conveniens per-
 petuo stillant. Oleum hoc Ruthe-
 nis sacrum est. Coeterùm, quia
 mihi, quid hâc de re sentiam, nihil
 quicquam constat, saltem histo-
 riam de craniis istis oleiferis ex Πα-
 τερικῶν Slavonico, qua potero in-
 dustriâ, Latinè interpretabor
 atquâ enarrato per-
 spicue.

HIS.

HISTORIA

De

CRANIIS OLEIFE-
RIS KIJIVIEN-
SIBUS.

EX ΠΑΤΕΡΙΚΩ Sclavono Ru-
thenico in Latinum idioma
translata.

PRæter corpora venerabilia, que in
Cryptis incorrupta adhuc manent,
extant quedam capita oleifera. Quo-
rum autem ea sint hominum, incerti su-
mus. Nihilominus ea devotorum DEO
cultorum esse capita religione Christia-
na credere necesse est: quandoquidem
nec pelle nec carne vestita, & ossa dun-
taxat omninò arida, exucca, exangui-
què sunt; attamen stillant ipsissimam
lei vel unguenti essentiam. Et qui-
dem non simplex oleum est, sed quod

donum ac virtutem sanandi omnes morbos exerit in iis, qui sese eo inungunt veraquè ac religiosa fide sibi vim ejus applicant. Quod si petra Mosi baculo percussa, & aquas puras præter naturam ex sese emittens Moser esse sanctum DEI Virum, olim innuebat. Item, si maxilla asini, quam manus Simsonis Nazaræi tractaverat, quondam puras eodem exemplo aquas scaturiens, significabat, donum gratiæ DEI esse in Simsone Nazaræo: quanto magis capita hæc Crypto-Kijoviensia, quæ oleum verum præter naturam suam, (idquè non simplex aut promiscuum, sed virtute sanandi morbos præditum) stillant, gratiæ insignis donum cultoribus illis DEI religiosis, dum viverent, indultum fuisse cœlitus significabunt. Quæ capita quando homines, non baculo, nec tantum fortuito manu solâ, sed quasi toto corpore & animâ

ipsa tanguntur, tunc sese cum illis quodammodo unientes virtute ipsorum potiuntur. Quapropter Sanctorum procul omni dubio hominum, & ipsa haec quoque miraculosa capita sancta sunt. Quemadmodum & antiquiorum DEI cultorum reliquiae venerabiles Nikolaï Mirlekisky, Demetrii oleiferi & aliorum, hujusmodi unguentum seu oleum stillant: ita hac ratione capita sacra se sacrorumque esse hominum, palam docent. Oleum autem hoc sive unguentum est *Mysterium sive signum gratiae, Misericordiae & Pacis, quae omnia DEVS ipse Patriarcha NOE per ramum olive, quem ipsi columba attulerat, significavit. Eodem oleo Salvator jejunium quoque insignit, Matt. 6. v. 17. Tu, inquit, jejunans oleo caput tuum inunge. Similiter oleum significat prudentiam, Math. 25. v. 4. Virgines prudentes acceperunt oleum*

um in vasis suis cum lampadibus. Et Apostolus S. Johannes : Et hæc, inquit, unctio, quam accepistis à DEO, maneat in vobis. In his igitur omnibus hominibus gratiosus DEVS ipse ostendit, quantopere honoret cultores suos, quando oleum istud sacrum è capitibus ipsorum salutis nostræ manat. Eapropter denuò argumentamur : Quemadmodum oleum Sacrum Reges & Imperatores Regnum aut Imperium auspicientes ungit, lampades accendit, ægrotosquè sanat : sic DEUS ipse in Cryptis istis palam nos docet, Cultores istos suos, è quorum craniis oleum manare videmus, accepisse Regnum cælorum, intrasse in regionem lucis, ubi nullus dolor est : ibiquè ceu veræ olivæ surculi oleum perpetuo stillantes, insiti sunt olæ illi vivificæ CHRISTO Salvatore, Rom. II. v. 17. cujus nomen oleum exprimit, Cantic. I. v. 3. ubi Eccle-

*Ecclesia CHRISTVM Sponsum suum
 hisce verbis salutat : Oleum effu-
 sum nomen tuum. Eodem argu-
 mento David Rex & Psalmista ipsum
 honorat, Psal. 45. v. 8. Dilexisti justiti-
 am (male vertit Nestor in Πατερικῶ
 pro justitia Veritatem) & odisti ini-
 quitatem; propterea unxit te ò
 DEUS, DEUS tuus oleo lætitiæ.
 Sic & nos unumquemque istorum DEI
 cultorum, è quorum capitibus oleum
 sudare videmus, omnia grætiæ ipso-
 rum dona in unum quasi conferentes,
 iisdem verbis alloquamur : Dilexisti
 Veritatem & odisti iniquitatem : ideo
 unxit te ò Serve DEI, DEUS tuus oleo
 lætitiæ. Lætitiæ, inquam, ceu libe-
 rante nos à doloribus. Lætitiæ, por-
 rò, tanquam replente nos in terrâ
 gratia & benedictione, in
 cælis verò gloriâ
 æterna.*

Et hæc est historia de capitibus oleiferis in Cryptis Kijoviensibus ex Πάτερικῶ Rutheno Latine bona fide reddita; jam sequuntur argumenta, quibus Rutheni, capitativa crania ista meritorum atque sanctitatis possessorum suorum virtute, oleum scaturire salutiferum evincere allaborant.

CAPUT XIII.

De

ARGUMENTIS RUTHENORUM PRO MIRACULO OLEI CRYPTANI.

SUMMARIUM.

1. *Oleum Crypto-Kijoviense panacea.*
2. *Argumentum à conditione cranii grandisimum.*

3. Gra-

3. *Græco Ruthenorum religio non est qua-
stuosa.*
4. *Regum Gallia cura ægrotorum.*
5. *Merita hominum mortua, MERITVM
CHRISTI vivificum.*
6. *Capita trium Regum, majoribus me-
ritis longè illustriora, nullum stil-
lant oleum.*

I.

MAGNUM est, quod tradit hi-
storia. Esse in Cryptis Kijo-
viensibus quædam hominum ab
aliquot seculis ibidem sepultorum
capita seu crania, in discis repo-
sita, quorum nomina vetustate
aut injuriâ temporum obsolevê-
re. Et quamvis crania hæc arida,
cariosa & exsucca omnino sint,
quod *αὐτοψία* probat; attamen
oleum, Nestore & Archimandri-
ta INNOCENTIO GIZIELO te-
stibus, non aquosum, sed ad in-
star unguenti paulò spissius, nec

ad fundendum, sed ungvendum commodius, ac virtute sanandi per Roxolaniam celebratissimū, ex iisdem capitibus scaturit. Imò panacææ nomine in Historia Cryptana palam commendatur, atquè adeò miraculosa omnes curandi morbos, dolores acutos mitigandi, membraquè mutila restituendi potestas oleo huic attribuitur. Sanè plus ultrà!

II. Rutheni argumenta tum aliena sequius hâc de re sentientium refutant, tum pro olei istius miraculo propria eaque extraordinaria proponunt. Ad aliena argumenta referunt Rutheni i. argumenta Physica, quæ à conditione Naturæ sumta refutant, scilicet hunc olei salutiferi provenitum, non beneficio aut Natura Cranii fieri; quemadmodū enim

ex

ex filice aquam per naturæ Le-
ges nemo excutiet: ita etiam, ex
ossibus aridis & exuccis, si vel mil-
le Crania in mortario contusa tor-
cularis prælo subjicias, oleum ex-
primere, tibi absurdum erit.

III. Evincere tamen instan-
do naturæ factum Adversarii Ru-
thenorum pergunt. (α) Ossa cra-
nii non solida, sed cariosa, po-
rosa, facilequè friabilia esse: hinc
fieri, ut crania illa, poris undiqua
versum hiantibus, aërem Cryptæ
effluviis aqueis, nec non pingvio-
ribus cadaverum exhalationibus
turgentem, jamquè tot effluviis
spissiore factum, perpetuò at-
trahant, attractum postea in pel-
vim aut discum, distillent, qui
succus coagulatus speciem tan-
dem olei aut opobalsami refert.
(β) Nihil novi, nec miraculi res
est,

est, oleum illud ægra hominum viventium corpora sanare, cum ex effluviis corporum in Crypta resolutorum exhalet. Atquè ita, quia per mutuum Naturæ amorem, sive *συμπάθειαν* oleum illud corpori humano est. *ὁμογενεον*; hinc à simili facilè curatur simile. Exempla plurima id confirmant: namquè adeps omento humano detractus viscera & exta hominum curat: amuletum è pelle humana præparatum morbos contagiosos abigit: sanguis & emplastrum sympathicum etiam eminus vulnera claudit, & quæ alia plura artis Medicæ admiranda proferunt. Quam ego instantiam esse gravissimam censeo.

IV. Eapropter, cum nec Patres Kijovienses in *Πατερικῶ* suo, nec Ruthenorum quispiam ad

hæc

hæc argumenta respōdeant quicquam, & ego litem hanc facere meam nolo. Decernant eam, qui Cryptas illas salutarunt, & num, præter crania illa oleifera, alia quoquè ossa, scamna, ostia aliisque lapidea aut lignea aëre humido madeant, tractando ea manibus sensu ipso perceperunt; quod ego quidem in aliis Cryptis ita esse, non una comperi experientia; sed in Kijoviensibus Cryptis hospes sum.

V. Sunt autem, qui Patres Kijovienses fraude agere, capitaquè illa, quæstum ea ex re faciendi gratiâ, oleo perfunderè suspicantur; adeoq; fidem historiæ derogant. Ego verò de fide historiæ, quam Lectoris arbitrio relinquo, nihil quicquã sollicitus, rem hancce, obtentu quæstus, fraudi religiosorum
affi-

assignandam esse nego. Quando quidem, cum in regiâ Magni Ducatus Lithvaniæ Métropoli VILNA Ecclesiæ Invar. Augustanæ Confessionî *γυνώσκω* addicta Evangelium prædicarem, occasionem non unam, cum Græco-Ruthenis religiosis de rebus Fidei atquè Ecclesiæ Christianæ conferendi nactus impetrataquè à perquam Reverendo Cœnobiorum Vilnensis & Coronensis Ordinis S. Basilii Præposito, Viroquè in literis & Theologia insigniter docto, Domino MARTINIANO WOLSZOWICZ fautore & amico meo quondam familiarissimo, sacra Græco-Ruthenorum publicè inspectandi veniâ, nihil quicquam illos in laboriosissimis Liturgiis suis ad quæstum facere, sed omnia ex Lege gratis fieri probè observa-

vi ; secus atquè apud Pontificios fit, ubi Indulgentiæ, Purgatorium, Divorum defunctorum reliquiæ, Altaria, imagines & statuæ &c. ad quæstum prostant, tandemquè teste Mautuano, etiam

Cælum est venale DEU SQUE.

Sed in Ecclesia Ruthenorum nihil ego ad quæstum agi, & ne teruncium quidem postulari à quocquam, (eleemosynis ostiariis exceptis) aut conferri vidi. Sacra igitur Græco-Ruthenorum, meo αὐτόπῃ testimonio non sunt quæstuosa, sed religiosa, adeoque Clerus ipsorum ab operis mercenariis quæstuquè Simoniacò planè alienus est.

VI. 2. Proinde Patres Kijovienses, missis è Naturâ depromptis rationibus, ad transcendens Naturam confugiunt argumentum:

Inter

Interrogati enim de miraculi oleiferi causa, dicto citius, merita Patrum emortuorum sanctitatemq; vitæ ante actæ allegant. Horum meritorum virtute fieri, ut homines oleo isto inuncti, aut religiosè utentes, accedente fide, cœci videant, surdi audiant, muti loquantur, ulceribus deformati munden- tur, ex valetudine decumbentes confirmentur, Dæmoniaq; ab obsessis ejiciantur; & quod miraculorum familiam ducit, omne donum perfectum à Patre luminum, capitum istorum possessores, suis apud DEUM meritis atq; deprecationibus obtinere posse indigentibus ipso, docent. Confirmant hoc exemplo Regum Galliæ, qui antiquâ consuetudine certis anni temporibus, variis morbis affectos homines, manuum contactu, pristi-

næ restituunt incolumitati, hæc verba dicentes : Rex te tangit, DEUS te sanat. Quo facto multos curavi ægrotos. Causam hujus sanctionis adscribunt hanc : quia Reges Galliarum sunt Reges sacro oleo uncti, cujus unctionis virtute salus hominibus miseris confertur. Si ergo contactus profanus sanat morbos, quanto magis contactus oleumque sanctorum DEI servorum.

VII. Hoc autem, quod Græcorum æquè ac Latinorum Pontificiorum Ecclesiam nimium deformat, ferendum nequaquam est sacrilegium, quod omnia DEI dona perfecta, remissionem peccatorum, adeoque justitiam & vitam æternam humanis Divorum suorum meritis attribuant, plebi-que imperitæ preces ac merita ser-

vorum hominum eâ commen-
 dent instantiâ, ut meriti DOMINI
 NOSTRI JESU CHRISTI, nulla
 in toto Πατρικῶν faciant mentio-
 nem: & in sanitatis aliorumquè
 donorum collatione non MERI-
 TUM CHRISTI, sed putida homi-
 num merita hominibus applican-
 tur. Ita enim Sylvester KLOSSOW
 Episcopus, Rutheno-Mecislavi-
 ensis, Orszanensis & Mohilovien-
 sis, in sui Πατρικῶν contracti com-
 pendio lingua Polonica conscri-
 pto, & Kijoviæ Anno M. DC.
 XXXV. edito: item in libro de
 miraculis virtute, intercessionibus
 ac meritis Patrum & Capitem
 Crypto-Kijoviensium patratis pas-
 sim facit, atquè docet. Dum autē
 Episcopi Christiani omnem be-
 neficiorum DEI gloriam meritis
 & sanctitati vitæ humanæ ferunt

acceptam, Merito FILII DEI, tanquam si à dispensatione donorum cœlestium ille esset alienus, nullam planè in Cryptis suis assignant; sed, quam cruento admodum funere, amaraque corporis & animæ suæ passione & sibi acquisivit gloriam, & nobis emeruit salutem; CHRISTO abrogant omninò, quicquid illi hac in re excusent, aut limitent: atque ita florentibus in Crypta kijoviensi mortuorum hominum meritis atque mediatione apud DEUM, MERITUM Principis vitæ marcescit sensim & obolescit, tandemque animis hominum evanescit.

VIII. Nos Ecclesiæ primitivæ Apostolico-Catholicæ genuini Filii, Augustanæque Confessioni addicti fratres, quoties ad Patrem venire, ac ejus gratiam atque in-

dulgentiam impetrare volumus; per CHRISTUM venimus, omniaquè à DEO obtinemus. Si deprecatione pro admissis sceleribus est opus, habemus deprecatores apud DEUM JESUM CHRISTUM justum, cujus solius obedientia atquè Merito justitia salusq; nobis comparata est. Ast cujus autoritate quæso, Antonius aut Theodosius Mediatores salutis atquè saluti hominum opitulatores à DEO sunt constituti? Si enim cum sanctis æterna in coelis felicitate frui animus est; profectò non est in alio quoquam salus, nec est aliud salutis nomen datum hominibus, quam nomen Domini NOSTRI JESU CHRISTI, Act. 4. Et hæc Fides verè Apostolica & Catholica sacratissimum olim CHRISTI
ME-

MERITUM, non autem Merita humana miseris hominibus proponebat semper, atque enixius commendabat, quam quidem nunc faciunt, qui se Canonicae Fidei Christianae possessores, solosque praeter ceteris Catholicos esse, gloriantur: Qui, ne quid soli CHRISTO supersit gloriae, etiam vitae aeternae Meritum mortuis sanctorum operibus acceptum ferunt, illudque rudi applicant plebeculae. Certè olim non erat sic.

IX. Quod Kijovienses ad Bosthenem de oleiferis suorum craniis statuunt, hoc ipsum etiam Colonienses ad Rhenum de aservatis apud se in Templo Cathedrali trium Regum craniis aserere possent. Crania autem illa regia, in Cryptula sua, inquè

aureis thecis quadratis, à tot seculis reposita, nullum unquam scaturiere oleum; cum tamen si miraculorum gratia operibus hominum debetur, Regum illorum, seu potius Magorum, qui illustrioribus longè atque majoribus operibus, quam multi alii fuere conspicui, corpora l. capita non oleum aut unguentum aliquod, sed balsamum thure, myrrhâ, auroque ipso pretiosius non stillare duntaxat, sed ultro atque in magna copia effundere deberent. Quamvis nunc neq; pro veritate illorum corporum disputare, nec falsitatem impugnare mihi sit animus.

X. Alia ergo indaganda erit causa, cur tria illa *Cassaris*, *Melchioris*, & *Balthasaris* (ita enim ipsorum est Coloniae inscriptio) Regum

gum vel Magorum itidem arida
& exucca capita oleum non su-
dent, neque stillent? Et ea qui-
dem mihi, qui ut supra monui,
Anno 1664. Coloniae Agrippinae
cryptam illam ingressus, omnia-
que cum cura contemplatus sum,
in promptu est: quia Coloniensis
trium Regum crypta, non subtus
sed supra terram, & quidem in-
tra Altare magnum in conclavi
angusto non effossa, sed structa è
lapide polito est. Hinc quia Cry-
ptula illa certis hebdomade die-
bus atque horis, valvis reclusis, i-
ta patet, ut per tenues eosque in-
auratos cancellos eò penetret aër
siccus, eamque fere quotidie per-
meet, nullus ibi humor, nec su-
dor esse & consequenter nec ole-
um ullum stillare potest. Applica,
Lector, & judica.

CAPUT XIV.

De

RUTHENORUM INGENIO

SUMMARIUM.

1. *Cum Græco-Ruthenis de Fidei Christianæ Articulis frustra ex Patribus disputatur.*
2. *Rutheni Religionis suæ tenaces & constantissimi sunt.*
3. *Sacra Græco-Ruthenorum harmonica.*
4. *Ecclesiastes ex memoria concionans Ruthenis quibusdam mendax audit.*
5. *Sacerdotes Ruthenis Angeli Deiferi.*
6. *Rutheni Christiani Canonici. Sed*
7. *Iconolatra abominandi ac superstitiosi.*

I.

Ingenium Russiæ observare molis magnæ est, qua maximè adhibita vix tamen assequi datur, cum

cum Russi Septentrionales barbarie efferati, exterorum curam finibus, urbibus templisque suis arceant; Meridionales verò seu Borysthenidæ, rerum suarum invidia, pectoris sui viscera inspicere vix tandem patiuntur. Quantum tamen tum in itinere Moscovitico perspicere, potissimum verò ex familiari cum Græco-Ruthenis Patribus consuetudine, quorum indultu singulari Vilnæ in Lithuania in templo Spiritus S. atque in Monasterio Ordinis S. Basilii ipsorum Pædo-Baptissimum, nec non cujusdam Viri Scythæ quadragenarii conversi solennem in Ecclesiam ipsorum acceptionem, ejusdemque publicam per Baptissimum initiationem: circa Liturgiam rationem administrandi sacramentum Cœnæ DOMINI.

CÆ: lotionem pedum die Viridum: Copulationem Neogamorum: Horas Canonicas, aliosq; Græco-Ruthenorum ritus Ecclesiasticos, *αὐτόπῃ* inspectare mihi nonnullaque alia, instituto cum ipsis non uno colloquio discere ex ipsis licuit, tecum, Lector, benevole, communicare paucis, apud me certo consilio constitui.

II. Produnt autem præ cæteris ingenium ipsorum tam Religio, quam civilium morum quædam admiranda specimina. In religione ipsorum occurrunt. 1. *Disputationis de FIDEI dogmatibus incertitudo.* Disputans enim quodam tempore VILNÆ cum venerabili Domino Abbate suprâ sæpius laudato WOLOSCOWICZ de Processione Spiritus S. cum post
 cyi-

evictam ex literis sacris Spiritus S.
à. Patre & Filio processionem,
conciliorum quoque Nicæni,
Constantinopolitani, symboli Di-
vi Athanasii, nec non S. Basilii au-
toritatem in testimonium addu-
cerem; ille, objecto falsi crimine,
omnes Græcorum Patrum libros,
Conciliorum decreta adeoque &
Symbolum S. Athanasii, ab Ec-
clesiâ Occidentali, odio Orienta-
lium Græcorum corrupta esse
contendebat, nec se nisi ex ipso-
rum Græco - Ruthenorum libris,
quos solos esse sibi intemeratos,
convinci volebat. Quicquid igitur
illis ex Patribus Græcis in Ger-
maniâ, Gallia aut Anglia editis
objeceris, omnes libros istos de-
dita opera esse corruptos tibi re-
ponet, atquè ita disputationi ca-
strophe, silentium erit indigna-

bundum. Idem de reliquis FIDELI Articulis conferendo experieris; suspecta enim ipsis Occidentalia Latinorum dogmata, librisq; ab ipsis editis fidem habere dedignantur.

III. 2. Nec minus est stupendus ipsorum Disciplinae Ecclesiasticae rigor atque vigor: ac præcipuè excommunicatio peremptoria sive Bannum majus, quo sacrilegii, aut alius cujuscumque criminis magni reus, in facie Ecclesiæ, à Præsule ritibus ad terrorem compositis, excommunicatur publicè ita, ut, ni resipuerit mature, etiam post mortem Banni illius fulmine percussi hominis corpus terrâ indignum insepultumque maneat, donec precibus amicorum exoratus Præsul excommunicatum reum à Banno illo peremptorio publicè

blicè denuo atque solenniter absoluerit : quo factò, ab Ecclesia, magnâ tùm doloris ac simul lætitiæ significatione, iusta ei demum funebria in Cœmiterio persolvuntur.

IV. 3. RELIGIONIS suæ TENACITAS, atquè constantia ea ipsis est, ut solas Orientales Ecclesias, veras & puritate Apostolicâ gaudentes, se quoquè solos Orthodoxos, solos Christianos ingenuos ; Occidentales verò Ecclesias atquè Christianos spurios atquè impuros esse censeant. Hinc (α.) Ruthenus Ruthenum in itinere salutans non proprio ipsum aut amici nomine, sed superbo admodum PRAWOSLAWNY, id est, Christiani Canonici, sive Orthodoxi celebris titulo compellat. Hinc excrucia centum, occi-

de mille Ruthenos, certè vix unus à Religione sua degenerabit: nihil enim durius in humanis rebus est, quàm avitas religiones, quibus quisquè innutritus est, alieno jussu ejurare.

V. Fit quoquè, ut Moscovitæ nostrates, ceu spurium ac profanum Christianorum foetum, suis arceant Templis atquè Monasteriis. Cum quondam forte Lutheranorum vel Pontificiorum quispiam in ipsorum castra transire, sacraquè Ruthenorum amplecti vellet, damnato priore ejus Baptismo, denuo profelytum illum rebaptizabant, qui tamen Ruthenorum Anabaptismus, autoritate Patriarcharum aliquot in Synodo Moscoviensi haud ita pridem abrogatus est; adeoque Lutherani nostri, quos illi Saxones, & Reformati,

mati, quos Calvinianos vocant, ejurare duntaxat pravorum sua opinione errores coguntur: quo facto, precibus, aliisque paucis admodum ceremoniis adhibitis, in Ecclesiae suae gremium nullo negotio eos recipiunt, moxque Orthodoxiae nomine celebres sive Canonicos appellant. Qua de re ipsorum ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ, quod Lingua Sclavonica ΤΡΕΒΝΙΚ dicitur, suo loco legi potest. Deficientes vero ab Ecclesiae suae communione diris devotent atque execrantur. Unde Constantinopolitanos inter & Romanos, quos UNITOS, sive Latino-Ruthenos cum Ecclesia Romana vulgò vocant, internecinum planè tantumque intercedit odium, ut ne umbram quidem illorum ferre velint. Obviam autem sibi for-

fortè fortuna facti, Græco-Rutheni Veteres, Schismatici ab Unitis, Uniti verò ab Veteribus Græco-Ruthenis, carnivori Ventres, Romani Papicolæ convitiis reciprocis sese ultro citroquè lacerantes audiunt. Imò apostasiæ Unitorum indignitate exasperati Veteres Græco-Rutheni ferro flammaquè in Latino Ruthenos sæviunt, quod fatalis illa Cosaccorum veteri Orientali Græcæ Ecclesiæ addictorum (quos Uniti & Pontificii per convitium vocant Schismaticos) rebellio Anno CHRISTI M. DC. XLVIII. duce Chmielnicio, contrà Polonos excitata docet: in qua multa Unitorum milia à Cosaccis Schismaticis pecudum vicem nactata sunt, qua de re Pastorius, Florus Polonicus Indifferentis, & alii.

VI. SACRORUM LITURGIAE

(ita Missam vocant) ELEGANTIA.

Sanctius longè atquè elegantius apud Græco-Ruthenos colitur

DEUS, quam quidem apud Ro-

manos. Psalmi enim aliique sacri

Patrum Hymni in templis, acci-

nente lingvâ vernaculâ populo,

arte Musica, in qua Discantus, Al-

tus, Tenor & Bassus, harmonia

svavisima & sonora distinctè au-

diuntur, quotidie ibi decantantur.

Intelligit apud eos plebs promi-

scua, quæ Clerus lingvâ Sclavoni-

câ vernacula aut canit, aut orat:

Hinc omnes conjunctis Clero vo-

cibus eâ cantant harmoniâ ac de-

votione, ut audiens raptum me in

Ἱερουσαλὴμ, Hierosolymis esse, primi-

tivæquè ibi Christianorum Eccle-

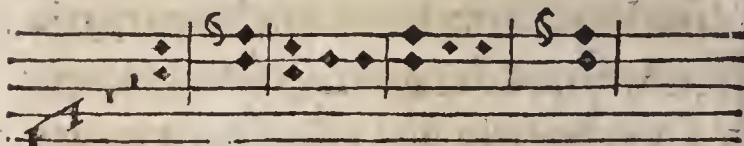
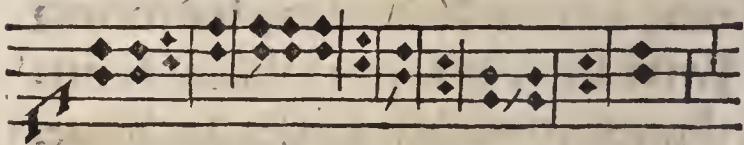
siaë faciem atquè spiritum videre

mihi viderer, eoquè nomine Fili-

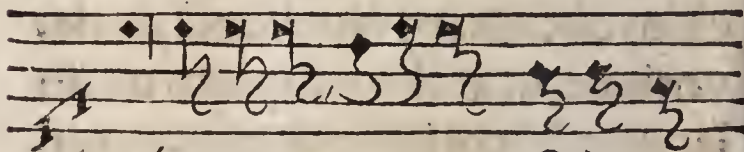
um

um DEI, sacrorum Ruthenico-
rum simplicitati illachrymando,
ex Symbolo Divorum Ambrosii
& Augustini laudavi, inquiring:
*Pleni sunt cæli & terra Majestatis glo-
ria tuæ!* Apponam hic, quibus Scla-
vi ac Rutheni cantantes utuntur,
notas Musicas:

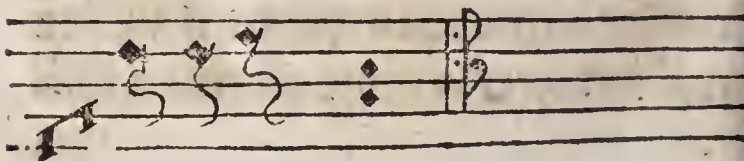
NOTÆ MUSICÆ RUTHENORUM.

СЛАВА ТЕБѢ БЖЕ НАШ,

СЛАВА ТЕБѢ БЖЕ НАШ

SANÈ, quando Psalmi atq; Hy-
Smmi harmonici in spiritu & ve-
 ritate cantantur, fides piorum in
 amore FILII DEI usque adeò ac-
 cenditur, ut unita ei fidelis anima
 Sponsa, extra se rapta, vitæ æternæ
 delicias sentiat. Cujusmodi har-
 moniâ in Regiomontanis, Danti-
 scanis, aliisque Ecclesiis augustio-
 ribus Cantilenæ ac Motetæ Sacræ
 antiquâ fide ac religione, autore
 Phonasco clarissimo Stobæo, dul-
 cissimè, tam Latino quàm Ger-
 manico idiomate, ac spiritu verè
 devoto, resonant; secus quidem,
 atque hodie Itali atque Galli, ab-
 jectis veterum Musicorum *Orlan-*
di di Lasso, Prætorii, Vulpii, Hammer-
schmidii paulò tardiore, quem vo-
 cant, tactu gradientibus Motetis,
 quas religiosa Patrum nostrorum
 gravitas atque spiritus verè Θεό-

πνευδ̄ & commendat, novâ & factis quidem levi arte numerisque celerrimis, ita in Ecclesiâ pipiunt, aut soluto in luxuriam & concusso cachinno boantes tremunt, ut ridere eos aut insanire voce solâ cantantes existimes haud injuriâ. Quâ vocis lasciviâ devotæ orantium fidelium mentes non impediuntur duntaxat in religione suâ, sed à Vero DEI spiritu atque laudibus impiè avocantur, ut non jam DEO, non CHRISTO gloriosæ ipsius gratiæ, sed Cantori Italo, aut Gallo laus artis Musicæ à vulgo in Ecclesia attribuat. Non odio artis Musicæ, cujus ego studiosissimus cultor, inque omnibus Scholis, quibus Rector præfui quondam, auctor instantissimus fui; sed expertus, desultoriam Musicorum in certando levitatem

tem in Ecclesia fieri solitam damno. Non ferenda igitur est hæc in Ecclesiis Christianis tam vesana Religionis profanatio. Quod si avorum nostrorum ruditas minimè probatur; ito, mi Phonaſce, ad Græcos, in Dalmatiam, Sclavoniam, Bosniam, Mysiam, Rusſiam &c. &, quam tu homo levis fers susque deque, etiamque rides impiè, devotam Ecclesiæ primitivæ in laudibus DEI simplicitatem admirare atque edisce, quæ ignoras. Privatim verò vel ipsemet arte Musica tecum concertabo.

VII. CONCIONES Sacræ super Evangelia & Epistolas, aut textus sacri indifferentes in Urbibus Ruthenorum, perinde atque apud nos, non ea tamen frequentia, ad populum habentur. In pagis au-

tem & in oppidis tenuioribus Homiliae Patrum diebus festis atque DOMINICIS præleguntur. Ubi eam in plebe Ruthenorum & Sclavonum, præsertim qui in finibus Hungariæ superioris agunt, adverti simplicitatem, ut, si Mysta facer concionem in Ecclesia recitaret ex memoria, Rutheni eum mentiri existimarent, adeoque somnia & mendacia sua proponi sibi indignarentur. Si vero ipsis ex libro prælegeris homiliam, omnes te, aperto capite, manibusque complicatis, stantes vel bipennibus suis innixi, subindeque suspirantes, audient attentissimè.

VIII. Præterea tantâ REVERENTIA sacerdotes suos (Sclavonicè POP dicuntur) colunt, ut Angelorum vicem eos reverentur, dictoque ipsorum sint audientis-

entissimi. Hinc etiam promiscuos sacerdotes, rarò aut nunquam nominibus propriis, semper autem summis ferè Pontificum titulis, Venerabiles, Deiferos, Sanctos, Patres, beatosque semper cernui atque humiles, salutant: ipsorum studia & conciones sunt illis cogitationes DEI. Consensum in aliqua re, benedictionem: voluntatemque eorum vocant gratiam. Allocuturi Pastores suos, rem suam ita exordiuntur: *Blogoslavv Oycze*, id est: Benedic mihi, ò Pater! Quæ formula implorandi à Sacerdote felix rerum auspiciam, veteri illi, DOMINE JUBE BENEDICERE, ferè est consentanea. Tanti æstimant Rutheni suos Præsules & Sacerdotes, qui tamen plerumque rudes scientiarum ac inertes, præsertim in Moscovia, sunt; secus ac

quidem apud nos quidam Politici malè feriatì Pastores animarum suarum vocant DOMINOS, quo titulo ipsos tacitè illudunt, eosque habent despiciatui, ignari CHRISTUM omnia hæc opprobria in se transcripturum, atque olim severè vindicaturum.

IX. Quemadmodum autem in rebus humanis Doctore Poëta:

Nihil est ab omni parte beatum :

Ita Ecclesia Græco-Ruthena Orientalis suos quoque eosque damnabiles errores fovet. Mali corvi malum ovum. Theologi Græco Rutheni falso, atque a deo malo nixi principio, solos se Orthodoxiæ nomine celebres atque Canonicos gloriantur Christianos. Namque Salutis æternæ principium atque auctoritatem MERITUM CHRISTI & simul merita Sancto-

ctorum suorū constituunt: Item, præter CHRISTUM, Sanctos quoquè in patrocinium invocant, nec datur apud illos ad DEUM accessus, nisi, errore cū Pontificiis communi, per Sanctos emortuos. Homines miseri, dum nimio Patrum studio tenentur, CHRISTUM æternitatis Patrem unicum salutis fontem, atque juratum DEO Mediatorem Psal. 110. in Mundum introductum univèrsū solenniter inauguratum, cumque ab Angelis adoratum, Psal. 97. v. 7. Hebr. 1. v. 6. & laudatum Hiob. 38. v. 7. aut negligunt, aut partito cum Sanctis honore ejus, non toto eum animo colunt, nec cogitant, nō esse præter JESUM CHRISTUM aliud honoris, aut salutis nomen Esa. 42. v. 8. Act. 4. ut suprà monui. Hæc Sanctorum apud Græcos invocatio

tio ex Orationibus Panegyricis, Basilii, Nysseni & Nazianzeni sua traxit initia. Qui Patres, insigni in orando excellentes facundia, variis in concionando figuris Rhetoricis usi, jam velut superstites alloquebantur mortuos, jam eorum intercessionem expetebant. Atque ita, quod Patres Græci studio faciebant eloquentiæ, rudioribus postea errandi exemplum præbuit: atque ita nunc errorem hunc in Oriente & Occidente errant strenuè.

X. Accusati verò de sua plusquam barbara Iconolatria excusant eam vehementer, docentque se non colere statuas, sed sacras duntaxat Deiparæ, Apostolorum & sanctorum Patrum imagines, adeoque hæc duo πρώτα ψεύδα principii loco adducunt. α. Solas statuas esse idola. β. Iconolatriam
non

non esse idololatriam. Sanè constat ex Scriptoribus Ecclesiasticis, fuisse olim in Ecclesia imagines : sed teste Epiphanio, non alius earundem fuit publicè privatimque usus, quàm Historicus, Ethicus, & Politicus, qui usus mox in abusum adorationis & manifestam degeneravit Idololatriam. Hinc rudis Ruthenorum plebecula nonnisi ad imaginem orant, peccataque sua fufis lacrymis deplorantes imaginem Deiparæ Virginis subinde exosculantur, utque ejus deprecatione veniam apud DEUM consequantur, enixè eam, nec cernui duntaxat, sed prostrati omnino in terram id precantur. Interea de CHRISTI-Merito aut Intercessione altum ibi est silentium. Privatim verò ingressi domum, ante omnia Larem pictum (cujuscunq;

Divorum imagunculam) angulo parietum affixum, sacrae Crucis signo sese munientes, ternis vicibus salutant: quo Lare primùm salutato, postea Patrem Matremque familias ac reliquos inquilinos aut hospites, DEUM eis precatus propitium, demum appellat; quod ipsum domo excedens iterum facit. Imò nec in foro aut plateis visam fortè imagunculam Ruthenus idiota in salutatam præteribit. Qui lethalis Ruthenorum catarthus ab Imperiali Irenes matris cùm Filio Constantino VI. in Oriente regnantis capite profluxit. Hæc enim mulier animi impotens, atq; altera Iesabel superstitiosa, Anno Domini 15 CC LXXXVII. in Concilio Nicæno II. quod Oecumenicum VII. alii VIII. fuisse volunt, per suos complices, instando de-

do decretum istud evicit : sacras imagines non tantum haberi posse ad usum historicum, sed etiam ex mandato divino necessarias in templis esse; imò venerandas, osculandas, colendas, & adorandas, nec non cereis, suffitu & similibus ceremoniis honorandas. Quod Græcorum decretum synodus ab Imperatore Carolo M. Francofurti ad Mœnum Anno Christi 1000. ex trecentis Episcopis coacta ita refutavit, ut, historico Imaginum usu approbato, adoratio, exosculatio, & salutatio earundem damnaretur, synodusque illa Nicæna II. Pseudo synodus declarata, ex Conciliorum Oecumenicorum dignitate atque numero VII. eliminaretur. Et hinc illa Græco-Ruthenarum Ecclesiarum deliquia. Nec est, quod Ido-

lola-

Iolatriam usquè adeò excusent,
namquè ego in Moscovia iter fa-
ciens αὐτόπῃς comperi, quod ple-
becula Ruthenica eà sit ruditate,
ut imagines vivere, sentire ac re-
sponsa quandoquè petentibus da-
re, persuasissimum habeat. Quod
autem incertum, quo spiritu fiat.

CAPUT XV.

De

ADMIRANDIS RU- THENORUM REBUS.

SUMMARIUM.

1. *Lingua Sclavonica ex matrice Hebraea e-
nata.*
2. *Lingua Sclavonica inter Cardinales Lin-
guas recensenda.*
3. *Eadem est magno terrarum tractu am-
plissima.*
4. *Rutheni Borysthenida docti & humanio-
res, Moscovitæ verò barbari.*
5. *Roxolanorum in universum mutuus &
sincerus inter se affectus.*

I.

INter alia Ruthenorum admiranda, post Sacra Ecclesiastica, occurrunt præ cæteris Linguæ ipsorum Rŭthena & Sclavonica: quæ inter se Dialecto tanquam filia à Matre suâ differunt. Etenim Lingua Sclavonica est mater (derivata ab Origine seu Radice sua HEBRÆA) Ruthenicæ, Polonicæ, Vandalicæ, Moscoviticæ, Bohemicæ, Croaticæ, Illyricæ, nec non Bulgarorum Walachorum &c. quæ omnes, è Matrice Sclavonicâ tanquam à lingua sua cardinali, enatæ, filiales dicuntur; inter se tamen, ut sunt rerum vicissitudines, nonnihil differentes. Nihilominus Biblia Veteris & Novi Testamenti, nec non Rituale sive *ѲѲХОΛΟΓΙΟΝ* (Ruthenis *Trebnik* dicitur) aliique Libri Sacri passim in templis leguntur publicè & privatim. Mater autem hæc SCLAVONICA à prima omnium linguarum radice HEBRÆA palam, ut jam dixi, derivata est.

II. Et hæc sunt duo in Sclavonica lingua admiranda. Primum est, quod longè lateque per Europam diffusa sit. Cogita, quæso Lector, & metire per tot
gen.

gentes linguæ istius amplitudinem, à Mari Adriatico per Illyricum, Dalmatiam, Traciam, Bulgariam, & in nunc regno Astracam à Magno Duce Moscoviæ occupato, ultrà Mare Caspium sese porrigentem. Scande porrò gradus latitudinis ejus in Meridiano ab ipsa Constantinopoli, ubi hæc lingua, & in Aula quidem Imperatoris Turcarum, promiscua est, per tractum Borysthenis, totamque Moscoviam, usque ad Mare Deucaleonium, experieris, videbis, & miraberis, quemadmodum Deus benedictus & gloriosus, tot gentes, tanto Europæ & Asiæ intervallo, ac diversitate inter se dissidentes, sub unitate & linguæ Sclavonicæ, & Fidei Græco-Ruthenicæ congregavit, atque univit, qui nexus, & communio, paucissimis Russorum, qui à Patriarchâ Constantinopolitano secessu facto ad Romanum Pontificem hoc seculo defecere, exceptis, adhuc inter eos durat.

III. Alterum est Mysterium, quod Sclavonica lingua Hebraicè etiam loquitur. Quis mortalium hoc credidisset unquam, Russos & Polonos in sua vernacula

cula hebraizare, qui à lingua illa abhorrent omninò, ut videre Polonum aut Russum Hebræum, avente toto orbe rarissimam videre meritò dixeris? Ego autem, Biblia Hebræa, cum cura legendo, attonitus mysterio, observavi, idioma Slavono-Polonicum in vocabulis multis, non coactè aut per literarum *μετέθεσιν* duntaxat, sed & materialiter (cum Philosophis loquor) in ipsis literis radicalibus, & formaliter quoad sensum eundè vel significationem cognatam, deprehendi; quæ, si Deus vitam concesserit, ex accuratiore Prophetarum lectione (eo usque enim animo voces Slavono-Polonicas inquirendi hæctenus perveni) plura me annotaturum, atque in lucem publicam editurum polliceor. Quod si Harmonia quatuor linguarum Cardinalium, auctore Clarissimo GEORGIO CRUCIGERO, stupenda nobis est; utique, si ex Hebræa matrice minimum ducenta Slavonum & Polonorum vocabula derivavero, non minus erit Lectori linguarum industrio miraculum. Interea aliquot duntaxat voces Slavono-Sarmaticas ex Hebræis

matri-

matricibus, ceu ex communi linguarum fonte, derivabo; & quidem primò vocabula nonnulla, quæ Poloni cum aliis linguis, ex communi omnium linguarum fonte Hebræo derivant, hic paucis præmittam:

VOCABULA COMMUNIA.

מוֹר, Myrrha. Polonicè, Myrra.

אֶלְלוּיִם Aloë. Polon. Aloë.

אֵזוֹב Hyssopus. Polon. Yssop, vel diminutivè. Ysopek.

שֵׁק, Saccus. Slavonicè Sfak, cauda retis. Polon. nievvod.

סַפֵּר Sapphyrus. Pol. Szafir. & id genus plura alia.

Vocabula singularia Slavonica & Polonica ex radicibus Hebræis derivata.

אָב Latinè Pater: Syriacè, Abba: Arabico-Turcico idiomate, Babam: Polonicum *Bábá*, mulier annosa, Cognatâ significatione.

אֵילֵי porticus. Unde Slavono-Polonicum *ulicá*, platea, & *uliczny ganek*, porticus foras in plateam porrectus. Hinc Lithuanicum verbum,

ulam,

ulam, ulae, hoc est, deambulo, ich
spagire.

נמן nutrit. Unde Polonicum *mámka*,
nutrix.

בוח eructare. Polon. *bucham, wybuchans*,
eructo.

בור palleo. Sclavonicè *bol*, morbus pal-
lidus, dolor. Unde Adjectivum
Sclavon. *bolny*, Polon. *bolesny*, æger
quasi dolorosus.

בוע byffus. Polon. *bisior*.

גלה retexit se. Polonicum inde *gole &*
goly, nudus.

גרר miscuit litem. Unde Polonicum
nomen *ogar*, quod est canis sagax
cum feris litigans.

גלגל rota. Polonis & Sclavonibus per
cognatum k, dicitur *Kolo*, Eccles. 12.
v. 6.

גוי gens. Unde Polonicum *gaj*, lucus gen-
tilis seu paganus, quia cum gentili-
bus *gojim*, olim sacrificabant Polo-
ni iidem gentiles in lucis, quos *gáje*
vocabant.

גלה ostium, janua, porta, à radice

גלה attenuavit. Unde Polon.

- cum *dyl, dyle, dylowáne drzwi, wrotá.*
 דָּרוֹגָה via. Slavonicè doroha. Polonicè
drogá.
 דָּוֵד amor, vel patruus. Slavonicè *Diad.*
 Polonicè *Dziad.* Item à דָּוֵד venit
 vox *dudy*, hoc est, tibia rusticorum
 utricularis : & *Duda* utricularius :
 item *dudek* upupa, metaphoricè ho-
 mo simplex.
 דָּוִי siluit, obmutuit. Hinc Polonicum
dumá, quasi silens & latens superbia.
 דָּוִי mons. Slavonicum *borá.* Poloni-
 cum *gorá.*
 דָּוִי insania. Poloni luxuriantes ple-
 rumque ad insaniam hac voce homi-
 nes & bruta incitare solent. Sed for-
 san hoc aliis etiam lingvis commu-
 ne est.
 דָּוִי equus accinctus ad prælium, Prov.
 30. v. 31. Polonicè *rzác*, hinnire, *kón*
rza, equus hinnit.
 דָּוִי æstquare, ardere. Polon. *komin*, ca-
 minus. Cognatum.
 דָּוִי hydria. Latinè cadus. Polon. *klodá.*
 דָּוִי incurvavit se Polon. *kurczyl sie*, Ge-
 nes. 49. v. 9. Slavon. *koricsia.* unde
 Polon.

Polon. *korze sie* : & nomen *pokorá*, hoc est, cernua seu curva humilitas.

לָבִי Leo immanis. Polon. *Lew*.

לֵב cor. Slav. *Lubo*. Polon. *labie*, ex corde volo, *lubosc* concupiscentia.

לָג mensura, lagena. Polon. *lagiew*, quod idem significat.

מָוֹט motus. Polonicum inde *motam*, fila è fuso ducta ordino. Unde *motowidlo*.

מָוֵה, circumcisor. Unde Slavono-Tartaricum. Item *matam* circumago, praestigior. *motá*, hoc est, sacerdos circumcidens & simul orans.

מִשָּׁךְ miscuit. Polon. *mieszam* i.e. misceo.

מָשַׁח unxit. Polon. *mázác*, ungere. Unde nomen *Pomárániec*, unctus, Messias.

מָוֵם macula. Unde Polon. *mamie kogo*, fascino.

מְלוּבָה tugurium, Polon. *mlyn*, id est casa molaris.

מָצָא invenit. Unde Polon. *mácam*, in est, palpando aliquid invenio.

מְשָׁלָה Proverbia. Polon. & Slavon. *mystli* cogitationes.

נָשַׁק osculatus est. Unde Poloni à Judæis, נָשַׁק acceperunt, ex temerè pronuntiando puerum delicatulum

vocant *Jásiek*, quasi *Johannulus de-*
osculandus.

נְּוָרָה decora. Polonicè *nowa*, *nowy*,
novus, recens: nam omne novum
est plerumque decorum.

נָשָׂא portavit. Polon. *nosre*, *niose*,
nosic.

בֵּן filius. Unde prisca vox Sclavonica
Náno, *nánko*, hoc est *Pater filiator*,
sive *Pater filiorum*, cui opponitur
Pater improlis, sive *sine filiis*.

סֶבֶל bajulus. Polonicè *szablá*, acina-
cis, ein *Sebel*/ eò quod è balteo de-
pendens è latere gestetur.

עֲנַק kanak, torques. Unde Polonis
kának, idem significans, nempe
torquem aureum.

פָּתַח & פָּתַח aperuit. Polonis per
metathesin literarum פ & ח *otwie-*
ram aperio. Item *Pátent* hoc est,
literæ apertaæ seu *patentes*.

פָּשִׁיחַ malleus percutiens. Unde Græ-
cum *πάσιον* percutio & Sclavoni-
cum *pátok*, baculus feriens, quo in
Moscovia damnati à iudice publicè
fustigantur

צִוְנִיץ pueri. Polonis *cyconicy*, *cy-*
covnik,

cownik, infantes lactantes, aut pueri per opprobrium quasi mammarii ob mollitiem, aut, quod puerile quidpiam designaverint, dicti.

קלל maledixit. Sclavonicè & ex Sclavonica matrice Polon. *klac*. Unde nomen קלל *klatwá* Maledictio, execratio vel Excommunicatio Ecclesiastica.

קרוע scindere. Polonicè *kráje*. scindo Eccles. 3. v. 7. à radice קרע scidit, rupit.

קרב appropinquavit. Unde Polonis *krewny*, propinquus sanguine, sive confanguineus.

קומת altitudo (statura) ejus. Polon. *cbomato* id est helcium, quod alto equi collo inditur, 1. Reg. 6. v. 20. Cantic. 7. v. 7. à radice קום sterit.

קשר ligavit. Polonicum inde nomen *kosz*, id est corbis plicatus. Item *kászerz*, id est, reticulum colligatum.

רב jurgium, rixa. Hinc Polonicum *rwác sie zkim & rwánie*.

רסס asperlit. Unde Polonis *rosá*: &

אֲסֵפְרוֹתֵי לַיְלָה aspersiones noctis, Polonicè *rosá nocna*.

אֲגֵרָה ager. Unde Polonis verbum radicale *sádze co*, infero aliquid: & derivativum *sad*, pomarium, sive ager arboribus fructiferis abundans, quales olim in Palæstina fuisse historia sacra testis. Similes agri hodie in Alfatia, Palatinatu aliisque pluribus in locis extant, si modo hac tantâ bellorum tempestate ibidem adhuc extant.

שׁוֹלְטָן imperium. Unde Arabico-Turcicum: SULTAN, hoc est Imperator. E qua matrice enatum est Polonicum *Szoltys*, id est, præfectus rusticorum.

תָּמַר palma. Polon. *Támáryszek*, palma Tamarix seu myrice, eò quod folia tamaricis foliis palmæ fere similia sint.

תָּמַךְ sustentavit, sustinuit. Unde Polonis *Támá*, agger, seu moles fluctibus objecta: & verbum *támuje*, sustineo aquam aggeribus.

Et hæc sunt, Lector benevole, vocabula Polonica singularia, quorum radices in Sancta Hebræorum lingua hæcenus observavi, numero quinquaginta unum. Unum dico

dico supra numerum quinquagenarium : ut scias , plura mihi in promptu esse : quæ , ut supra dixi , simul atq; me DOMINUS ab exilio ad aliam Ecclesiam revocaverit , & sacris Bibliis excerpta , sub titulo HEBRAISMI SCLAVONO-POLONICI, in usum publicum edere non intermittam.

III. Tertium est, quod Cardinalis hæc Lingua Sclavonica ab initiis suis Dialecto immutabili eadem hæc nunc permanferit, cum aliæ Linguæ hodie ferè singulo decennio sua patiantur deliquia , seseque in dies magis atque magis expoliant, quod ipsum in idiomate Germanico, Gallico, Polonico à Sclavonâ matre temere degenerante (hæc de re CNAPIUS in præfatione Dictionarij Polonico, Græco Latini multis gravissimè queritur) aliisque Linguis palàm observatur.

V. Rutheni Borysthenidæ MORIBUS elegantiores sunt, utpote, qui in scholâ artibus humanioribus passim fideliter emolliuntur : quare ergà exteros humaniores paulò sunt, eosque benigne habent. Ast Moscovitæ perquam barbari, præter superbiam atque avaritiam sordidam, nec leges humanitatis, nec morum civilitatem norunt. Hinc Legati Magni Ducis Moscoviæ, apud exteros Principes, ob fastum stolidum moresq; sordidos aliis sunt nautea, aliis ludibrium, à plerisque autem porci Russiaci, etiâ in faciem audire coguntur. Quo nomine auctor INDIFFERENS Vir Clariss in Floro Polon. in eos gravissimè invehitur. Causa crassi eorum fastus est, quod solos se homines ingenuos ac præ cæteris nationibus generosiores putant, quænamodum in religione solos se Christianos , eosque orthodoxiæ nomine cælo terraque celeberrimos, cæteras autem Christianorum gentes ut profanas averfantur , & à templis suis arcent, qui homines tamen natura servi, nataque Dominis suis mancipia, à superstitione sua, puerorum instar, teneatur captivi.

VI. Et quia Rutheni duntaxat sibi suisq; affectum & benevolentiam omnem debere se arbitrantur, hinc inter eos tituli fratrum & sororum, vota que Christi gratiam & amorem spirantia , ultrò citroque comitant. Obviam,

178 DE CRYPTIS KIJOWIENSIBUS.

enim sibi facti hâc sese formulâ affantur: *Boh na pomoc!* id est, Deus te adjuvet! *Κακ τεβε χρις-χς mituje?* Hoc est, num tibi Christus est propitius? Cui alter, *ΤΑΚ pomalenku*, sic medioeriter, respondet. Credunt enim, CHRISTO sibi propitio, omnia ex animi fluere sententia, quæ de re sentiunt rectissimè. Feriis verò Natalium CHRISTI vel Paschalibus, Deum immortalem, quæ gaudia sonant? quæ gratulationes audiuntur? quæ osculâ, & munera inter eos commeant. Non audies in templis, per plateas & domos Paschali tempore aliud, præterquam salutationem hanc, e.g. *Frater Basili, surrexit CHRISTUS hodie.* Cui alter: *Ita est, serè surrexit CHRISTUS Dominus, mi Frater Artomi.* Utinam nos Germani ab iis, quos civitas nostra in censu barbarorum habet, Charitatis Christianæ discamus sinceritatem.

VII. Sed nec istud in leviori esse miraculorum censu debet, quod in Russia & in Moscoviæ quidem civitatibus (sedem magni Ducis MOSCOVIA M excipio) nulla fere officina Apothecaria, nullus Chirurgus, nullus denique sit Medicus, qui frequentissimis iisque diuturnis jejuniis emaciatum corpus reficiant, aut attenuatam ipsorum valetudinem corrigant, & tamen nihilominus valetudine utuntur promiscuè prosperrima. Quisque sibi æger & medicus est, piper aut vinum sublimatum deficienti stomacho medetur. Si convalescunt fortè, felices se prædicant; sin minus, fato intereunt certissimo. Sed hâc de re Olearius in Itinere Persicò, pluribus legi potest.

F I N I S

ΑΜΗΝ. Η Ευλογία, η δόξα, και η σοφία, η σω-
 τυεία, η ευχαριστία, και η τιμη και η δύνα-

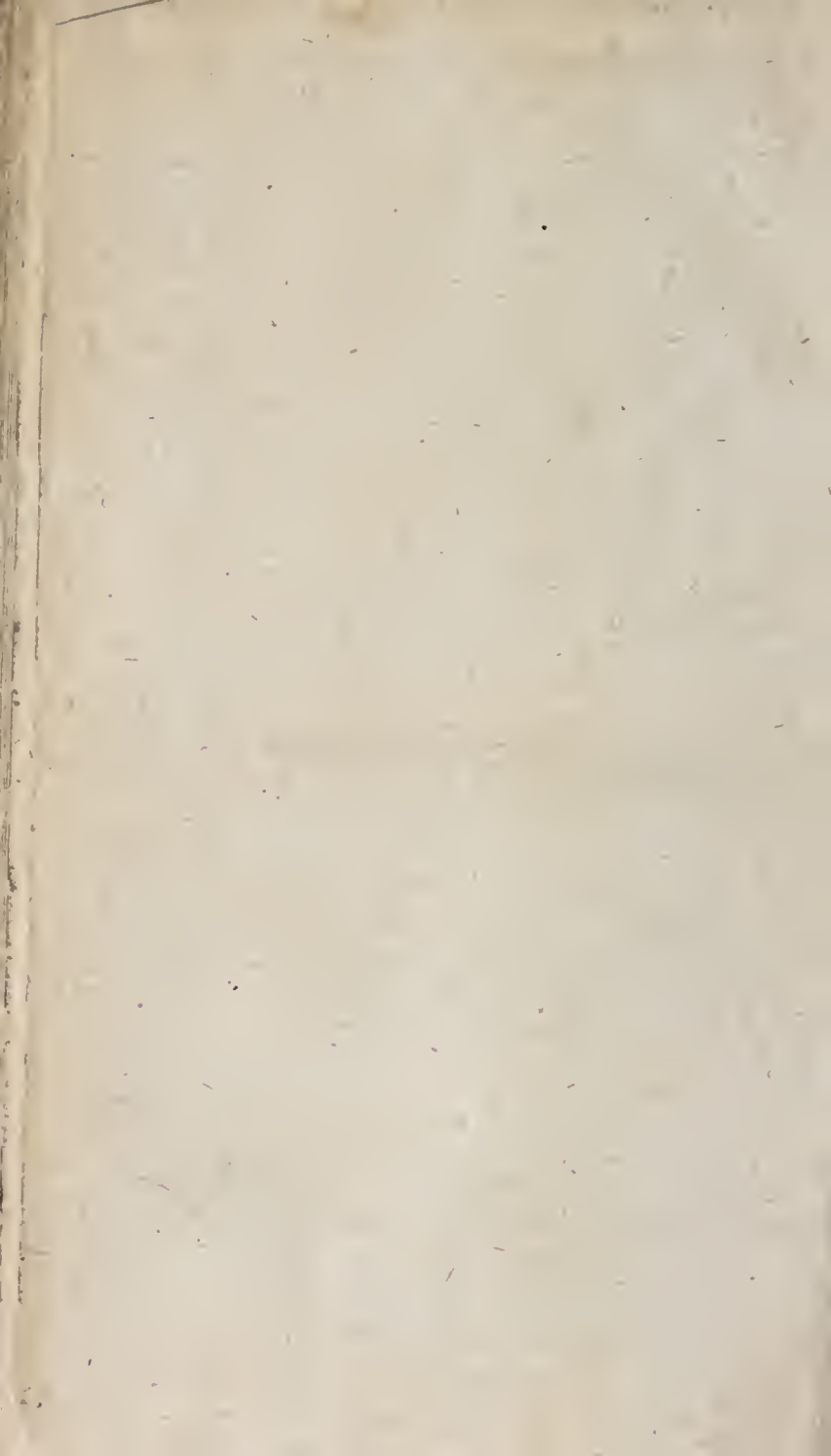
μις, και η ισχυς

ΙΕΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

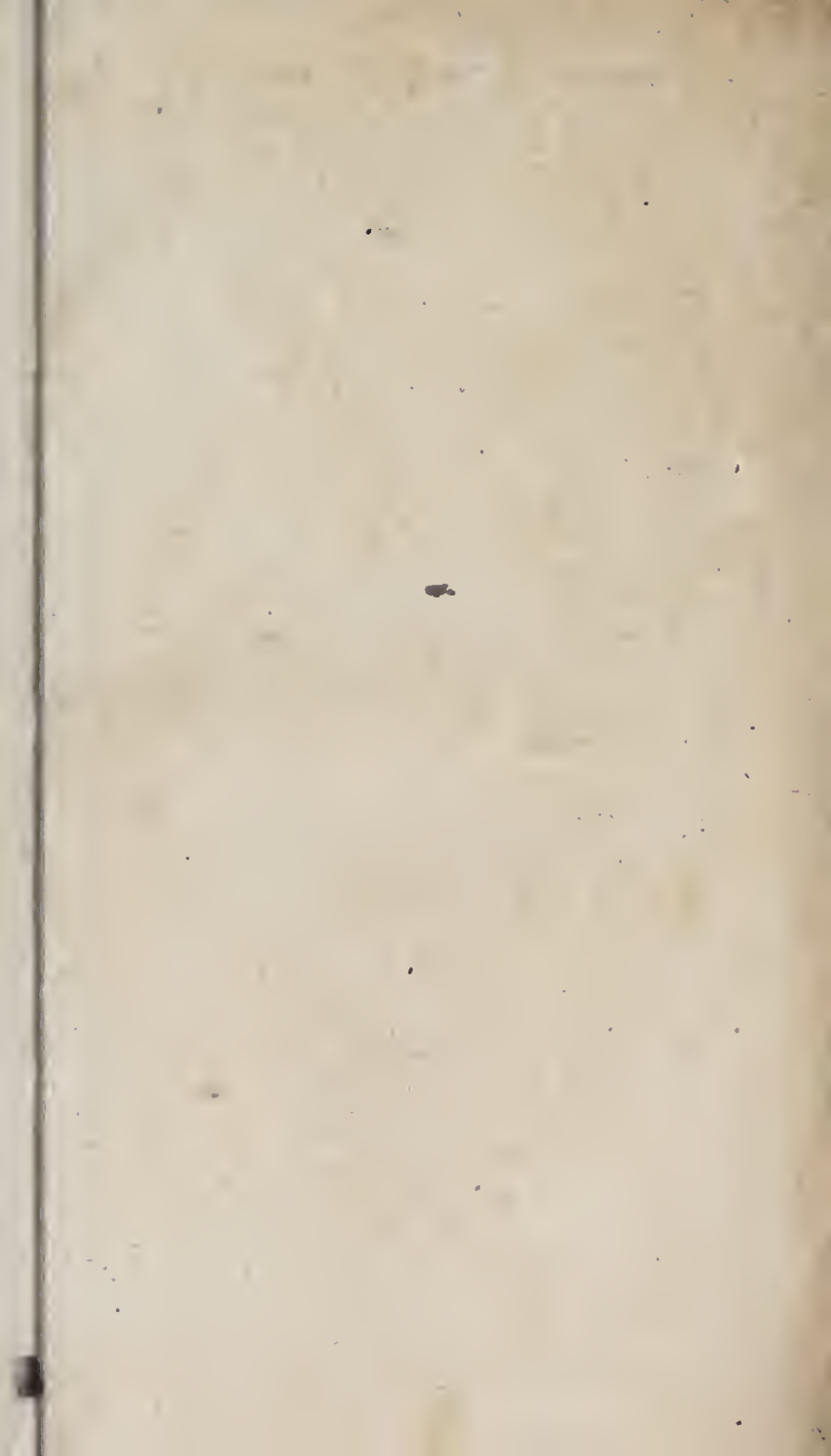
οις τες αιωνας των αιωνων

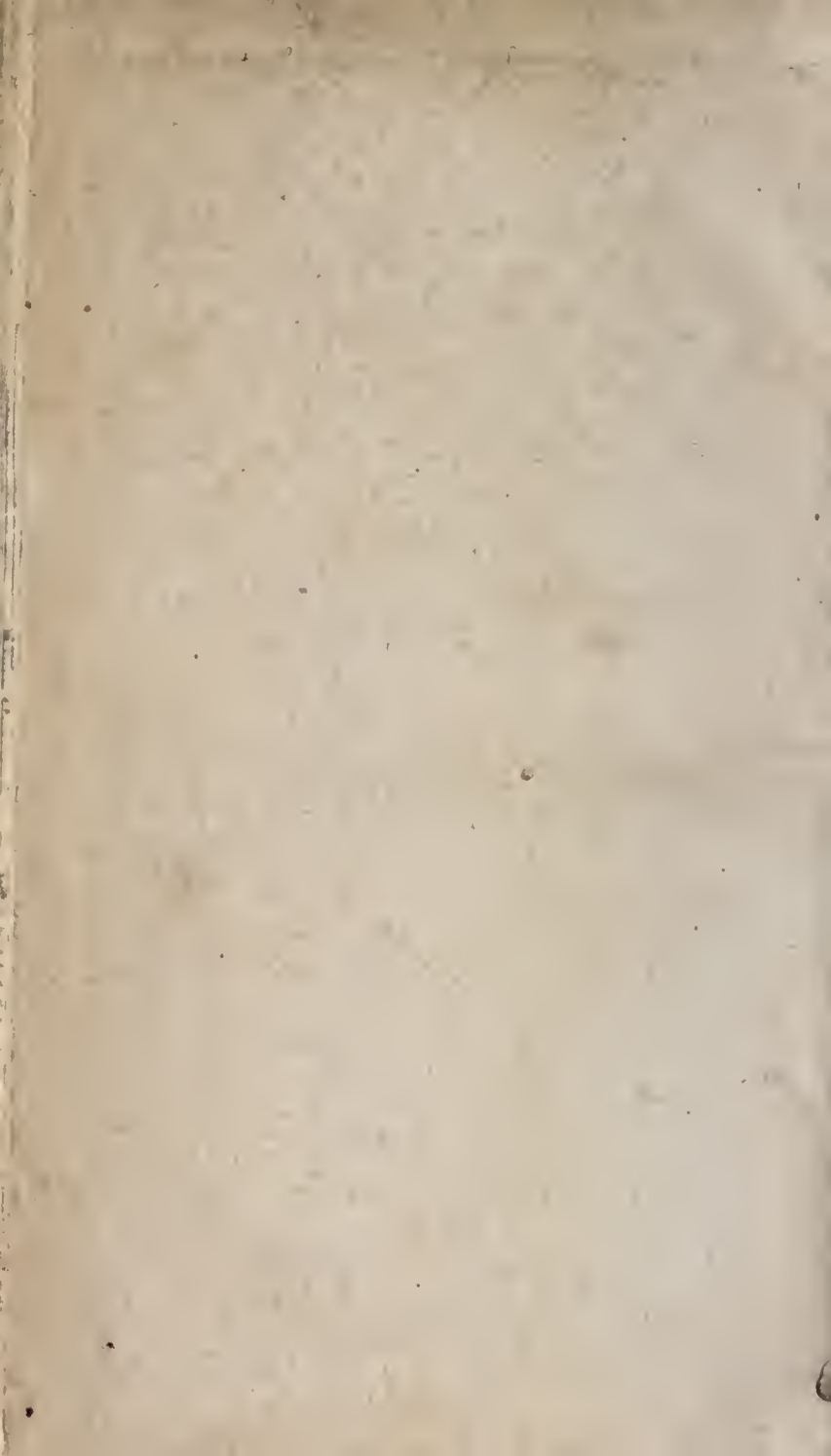
ΑΜΗΝ.

Kain jama ...
for ...
800.

Maclean ...

---

special 92-B
21454

bound w/

92-B
22979

92-B
22978

THE GETTY CENTER
LIBRARY

